

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา
**Factors Affecting the Juvenile Delinquency in the Observation
and Protection Center of Songkhla Province**

ชื่อนิจิตร วาณิชย์สุวรรณ
Chuenjit Wanichsuwan

วิทยานิพนธ์นี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Public Administration
Prince of Songkla University**

2554

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Thesis Title Factors Affecting the Juvenile Delinquency in the Observation and Protection Center of Songkhla Province
Author Miss Chuenjit Wanichsuwan
Major Program Public Administration
Academic Year 2010

ABSTRACT

The objectives of the study on Factor Affecting Juvenile Delinquency in the Observation and Protection Center of Songkhla Province were to investigate: 1) general characteristics and the background of juveniles who committed their first offense and recidivism and to investigate the Act for the Establishment of the Juvenile Court and Juvenile Procedure Act; 2) factors affecting juvenile delinquency in the Observation and Protection Center of Songkhla Province. The population of the study was divided into two groups : juveniles who committed their first offense and recidivism. The data were collected using a questionnaire and analyzed in frequency, percentage, mean, standard deviation, and stepwise discriminant analysis was also carried out.

It was found that regarding general characteristics, most of the juveniles who committed their first offense and recidivism were males, aged between 14-18 years old, did not go to school and did not hold any occupation. Regarding their family background, it was found that most of the subjects lived in municipality areas with their parents, had 1-2 siblings from the same parents, and most of them were from a family where there were love and understanding; however, their fathers were stricter than their mothers. The subjects' parents had only primary school education and held odd jobs. Regarding their financial status, most families were middle class and had enough to live on, with a monthly average income of 5,000-10,000 baht, and had savings. With respect to their community background, it was found that most of the subjects lived in rural areas in a neighborhood where people had enough to live on. However, there were people in the neighborhood who consumed or distributed narcotic drugs, and assembled for unlawful purposes and all vices at a moderate level; and offenses taking place in the community was at a low level.

Three factors that affected their first offense and recidivism were: the factor of mental or emotional condition, the factor of motivation or conduct, and the external factor

of mass media influence. All the three factors could predict 59.9 percent of juvenile's first offenses and recidivism.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
Abstract	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(6)
สารบัญ	(7)
รายการตาราง	(9)
รายการภาพประกอบ	(13)

บทที่

1	บทนำ	1
	ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา	1
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	47
	สมมุติฐานการวิจัย	48
	ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย	48
	ขอบเขตของการวิจัย	48
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	49
	นิยามศัพท์เฉพาะ	51
2	วิธีการวิจัย	53
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55
	แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	55
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	56
	การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	56
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	57
	การวิเคราะห์ข้อมูล	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	ผลการวิจัย	62
	ลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและ กระทำผิดซ้ำ	62
	เปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน	74
	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำ	81
	การวิเคราะห์จำแนกประเภทตัวแปรหรือปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/ สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัย ภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชน	88
4	สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	115
	สรุปผลการวิจัย	116
	การอภิปรายผลการวิจัย	125
	ข้อเสนอแนะ	127
	บรรณานุกรม	129
	ภาคผนวก	140
1	จำนวนคดีเด็กและเยาวชน	141
2	แบบสอบถาม	151
3	ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม	169
4	หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล	179
5	หนังสือตอบรับจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรม	183
	ประวัติผู้เขียน	187

รายการตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา	62
2	จำนวนและร้อยละข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว	64
3	จำนวนและร้อยละของภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย	67
4	จำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด	69
5	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยรวม	74
6	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	75
7	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอกด้านครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	76
8	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอกด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	78
9	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	80
10	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ	82
11	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระ 16 ตัวแปร	83
12	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ 16 ตัวแปร	84
13	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม	85
14	ค่ากลางของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม	86
15	ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่มโดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม	87

รายการตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
16	ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม	87
17	จำนวน ร้อยละ และโอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ	89
18	Log Determinants	89
19	เปรียบเทียบความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระ	90
20	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	90
21	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	92
22	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	93
23	การทดสอบความสามารถในการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	93
24	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน	94
25	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	94
26	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ	95
27	ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	96
28	ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ตามวิธีของ Fisher	96

รายการตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
29	ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	98
30	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	98
31	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	100
32	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	101
33	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน	101
34	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	102
35	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ในรูปแบบคะแนนดิบ	102
36	ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	103
37	ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ ความประพฤติตามวิธีของFisher	104
38	ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ	105
39	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	106
40	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	108
41	ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	109

รายการตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
42	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของ ปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน	109
43	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	110
44	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของ ปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ในรูปแบบคะแนนดิบ	111
45	ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	112
46	ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ตามวิธีของ Fisher	112
47	ร้อยละความถูกต้องในการทำนาย การเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน	114

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	การนำทฤษฎีระบบมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดทางอาชญาวิทยาและ ทัณฑวิทยา	9
2	แผนผังการดำเนินคดีอาญาเด็กและเยาวชน	35
3	กรอบแนวคิดในการวิจัย	50

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทยนั้น นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งและเป็นปัญหาที่ทุกภาคส่วนจะต้องให้ความสนใจและดำเนินการแก้ไขโดยเร่งรีบ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ในแต่ละปีนั้นมีจำนวนเป็นหมื่นๆ ราย เนื่องจากเด็กและเยาวชนเหล่านี้เป็นวัยที่อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ (Transitional Period) (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2553 : 1) นอกจากนี้ในภาวะที่มีความเป็นสังคมเมืองทำให้คนไทยต้องเผชิญกับความเสี่ยงในด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แม้คดียาเสพติดมีแนวโน้มลดลง แต่พัฒนาการของยาเสพติดและการค้าในรูปแบบใหม่เป็นสิ่งที่ต้องเตรียมรับมือ เช่น ทางอินเทอร์เน็ต ไปรษณีย์ ขณะเดียวกันการก่ออาชญากรรมยังมีแนวโน้มสูงขึ้น สัดส่วนคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์เพิ่มจาก 109.7 คดีเป็น 122.1 คดีต่อประชากรแสนคน คดีชีวิตร่างกาย และเพศ เพิ่มขึ้นจาก 60.5 คดีเป็น 73.4 คดีต่อประชากรแสนคน และเด็กมีแนวโน้มกระทำผิดมากขึ้น (ธีรพงษ์ มหาวิโร, 2550 : 104)

ปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิด เป็นเรื่องที่อารยประเทศทั้งหลายให้ความสนใจกันมาก และนับวันจะยิ่งมากขึ้น เพราะเหตุว่าเด็กหรือเยาวชนมีการกระทำผิดในอัตราที่สูงขึ้นกว่าเดิมหรือลักษณะของความผิดนับวันจะเพิ่มความร้ายแรงไปทุกที ซึ่งทุกฝ่ายต่างก็ตระหนักดีว่า เด็กและเยาวชนในวันนี้ คือผู้ใหญ่ในวันหน้าและเป็นผู้สืบทอดความเป็นชาติในอนาคต ถ้าเด็กและเยาวชนในวันนี้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูขัดเกล่าอย่างถูกต้องและเหมาะสม ตลอดจนได้รับการพัฒนาอย่างเต็มตามศักยภาพแล้วก็ย่อมเติบโตขึ้นเป็นคนดี มีคุณภาพ มีประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติสืบไป (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา, ม.ป.ป. : 1) สำหรับประเทศไทยในปัจจุบัน ปัญหาเด็กกระทำผิดนับเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญประการหนึ่ง (สุพัตรา สุภาพ, 2542 : 49) เนื่องจากเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีจำนวนมากขึ้น และกระทำผิดในคดีอาญาที่มีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ (สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ, 2545 : 110) ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่ของจิตแพทย์นักจิตวิทยาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ต้องร่วมมือกันแก้ไขเท่านั้นหากเป็นปัญหาของเราผู้เป็นผู้ใหญ่ทุกคนในสังคมที่ต้องร่วมมือกันเพราะเด็กทุกคนนอกจากเป็นผลผลิตของผู้ปกครองแล้วในอีกส่วนหนึ่งชีวิตที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาของพวกเขา ก็ยังเป็นผลผลิตของสังคมที่เราทุกคนต่างมีส่วนรับผิดชอบอยู่ด้วย (อรสม สุทธิสาคร, 2543 : 13) ดังนั้นทุกฝ่ายในสังคมไทยไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนประชาชนที่มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคม

ทั้งหลายควรจะได้ทำการศึกษาค้นคว้า และพิจารณาหาทางป้องกันและแก้ไขอย่างจริงจังก่อนที่ปัญหาจะลุกลามไปมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

จากข้อมูลสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2551) พบว่า จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามลำดับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2553 โดยมีจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศเฉลี่ยปีละ 39,730 คดี และมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งในปี พ.ศ. 2550 พบว่า มีจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศที่กระทำผิดสูงถึง 51,128 คดี เพิ่มขึ้นร้อยละ 70.9 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ.2546 (ตาราง 1 ภาคผนวก 1) การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดมากขึ้น เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมผิวนระเบียบ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และมีความเกี่ยวข้องกับลักษณะความประพฤติ สภาพความเป็นอยู่ในสังคม และลักษณะประจำตัวของบุคคลที่กระทำ หรืออีกนัยหนึ่ง คือองค์ประกอบทางสังคมและภาวะความเป็นอยู่ของสมาชิกในสังคมเปลี่ยนแปลงไป การพัฒนาบุคลิกภาพ อุปนิสัย ความเชื่อ เหตุจูงใจต่างๆ ที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นในชีวิต และความลึกลับเต็บโต ทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นสาเหตุให้เด็กกระทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ มีพฤติกรรมที่เป็นการขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีและศีลธรรมอันดีของส่วนรวม (สุพัตรา สุภาพ, 2542 : 49)

จากข้อมูลสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2553 พบว่า สาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เกิดจากการคบเพื่อนมากที่สุด รองลงมา คือ ความคึกคะนอง และความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ (ตาราง 2 ภาคผนวก 1) ซึ่งได้มีผู้ศึกษาถึงมูลเหตุหรือสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้หลายท่าน เช่น สุวิทย์ จอมทรัพย์ (2541 : 75-76) สิทธิศักดิ์ วนะชกิจ (2545 : 109-1145) และสรารุธ สอนสนาม (2548 : 37-52) เป็นต้น สามารถสรุปได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเกิดจากสาเหตุต่างๆ หลายประการด้วยกัน อาทิเช่น สาเหตุจากตัวผู้กระทำผิดเอง สาเหตุด้านครอบครัว สาเหตุด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้น ซึ่งสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งหรือหลายสาเหตุเหล่านี้ อาจเป็นปัจจัยทำให้เด็กและเยาวชนตัดสินใจกระทำผิดได้

อย่างไรก็ตาม การที่เด็กและเยาวชนที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดหากไม่ได้รับการบำบัดฟื้นฟู หรือหากไม่มีแนวทางในการแก้ไขให้เด็กและเยาวชนที่ได้กระทำผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี ก็จะทำให้เด็กและเยาวชนหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก(วรินทร์ พวงแก้ว, 2546 : 2) การกระทำผิดซ้ำส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะถูกสังคมประทัตตราว่ามีพฤติกรรมเป็นอาชญากรรม เมื่อเด็กและเยาวชนออกจากสถานพินิจฯ มักจะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมทำให้หวนกลับไปมีพฤติกรรมเช่นเดิม นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยที่มีผลให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีกมากมาย เช่น ครอบครัวแตกแยก การเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด การคบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม เป็นต้น (ภูมิพงษ์ ขุนฉนมฉำ, 2551 : 1) ด้วยเหตุนี้ จึงพบว่า มีเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่ง

เมื่อออกไปจากสถานฝึกอบรมแล้วได้กระทำผิดซ้ำอีก ซึ่งจากสถิติของสำนักพัฒนาระบบงาน ยุติธรรมและเยาวชน (2551 : 36) พบว่า จากจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่ง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2552 มีจำนวนเฉลี่ย ปีละ 39,730 คดี ในจำนวนนี้เป็นคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำเฉลี่ยปีละ 5,164 คดี คิดเป็นร้อยละ 13.2 ของคดีทั้งหมด (ตาราง 7 ภาคผนวก 1) จากการเปรียบเทียบคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ ระหว่างปี พ.ศ. 2549 ถึงปี พ.ศ. 2552 พบว่า จำนวนคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำในปี พ.ศ. 2550 มีจำนวน 6,608 คดี คิดเป็นร้อยละ 12.9 ซึ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2549 ที่มีจำนวน 5,712 คดี คิดเป็นร้อยละ 11.8 จำนวนคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำในปี พ.ศ. 2551 มีจำนวน 6,606 คดี คิดเป็นร้อยละ 14.1 การกระทำผิดซ้ำเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2550 เพียงเล็กน้อย และจำนวนคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำในปี พ.ศ. 2552 มีจำนวน 6,294 คดี คิดเป็นร้อยละ 13.6 (ตาราง 7 ภาคผนวก 1) สำหรับจังหวัดสงขลา พบว่า ในปี 2550 มีคดีที่เด็กและเยาวชน ถูกดำเนินคดี จำนวน 1,225 คดี ในจำนวนนี้เป็นคดีที่กระทำผิดซ้ำถึง 151 คดี คิดเป็นร้อยละ 12.6 ของคดีทั้งหมด (ตาราง 9 ภาคผนวก 1) ดังนั้น นอกเหนือจากการศึกษาปัจจัยที่มีผล ต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกแล้ว การกระทำผิดซ้ำของเด็ก และเยาวชน ก็เป็นเรื่องที่มีความสำคัญที่ควรให้ความสนใจและศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ทราบถึงลักษณะการกระทำผิดและปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำ อันจะเป็น ประโยชน์ต่อการขัดเกลาทางด้านพฤติกรรมและศีลธรรมเพื่อให้ผู้กระทำผิดกลับตัวเป็นพลเมือง ดีของสังคมต่อไป

ดังนั้นการกระทำผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชนนับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งอยู่แล้ว ที่รัฐบาลหรือหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องระดมสรรพกำลังต่างๆ เข้าดำเนินการแก้ไขอย่าง หลีกเลียงมิได้ แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น คือกลุ่มเด็กและเยาวชนเหล่านี้ ยังมีการกระทำผิดอีก หลายๆ ครั้ง หรือกระทำผิดซ้ำอีกหลายๆ ครั้ง ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจะต้องระดมสรรพกำลังเข้าดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหาดังกล่าวที่ยาก โดยที่มิ ความยากกว่าการกระทำผิดครั้งแรกอีกหลายเท่าตัว เนื่องจากการกระทำผิดซ้ำนั้นมิสาเหตุ ที่เชื่อมโยงหรือได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยหลายๆ อย่าง ซึ่งบางอย่างก็ไม่เหมือนกับการกระทำผิด ครั้งแรก นอกจากนั้นปัจจัยที่มีอิทธิพลเหล่านี้ ยังเป็นปัจจัยที่ละเอียดอ่อน ลึกซึ้งและยากต่อการ ที่จะค้นหา และยากต่อการที่จะป้องกันและแก้ไขได้ (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล, 2553 : 1)

ในทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ไม่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็น อาชญากรรม แต่จะเรียกว่าการกระทำผิด และไม่เรียกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่าอาชญากร (สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 52) ในทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาถือว่าการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชนนั้น เป็นเพราะหลงผิดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือด้วยความเบาปัญญาและความ อ่อนแอทางจิตใจ ซึ่งอาจกล่อมเกลาให้กลับตัวเป็นคนดีได้ จึงไม่ควรใช้วิธีปฏิบัติต่อเด็กและ

เยาวชนเยี่ยงอาชญากร เพราะเท่ากับผลักดันให้เด็กและเยาวชนยิ่งถลาลึกลงไปสู่ทางชั่วร้ายจนไม่อาจกลับตัวได้ เมื่อเติบโตขึ้น ก็กลายเป็นอาชญากรที่มีสันดานชั่วร้ายไปจริงๆ (โกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ, 2537 : 233) จากแนวคิดดังกล่าวจึงได้มีการแยกปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายออกจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ และใช้วิธีปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่ทำความผิดด้วยการอบรมแก้ไขแทนการลงโทษ ด้วยเหตุนี้ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ต่อมาได้ถูกยกเลิกและเปลี่ยนมาใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 โดยมีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นหน่วยงานที่รองรับภารกิจของศาลเยาวชนและครอบครัว มีหน้าที่รับตัวเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมาควบคุมไว้ระหว่างรอการพิจารณาของศาล ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 มีผลให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สังกัดกระทรวงยุติธรรมตั้งแต่วันที่ 9 ตุลาคม พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนสงขลา, 2547 : 1)

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ได้เปิดดำเนินการเป็นแห่งแรกในส่วนภูมิภาค เมื่อวันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2505 โดยมีภารกิจหลักในการควบคุม ดูแล บำบัดแก้ไข ฟื้นฟูและสงเคราะห์เด็กระหว่างการสอบสวนหรือรอการพิจารณาคดีจากศาล นอกจากนี้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ยังได้เปิดดำเนินการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของภาคใต้ตอนล่าง (เขต 9) เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546 โดยมีหน้าที่ในการควบคุมดูแล บำบัดแก้ไข พัฒนาพฤติกรรม และอบรมการงานพื้นฐานอาชีพให้แก่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้เข้ารับการอบรม ซึ่งมีขอบเขตความรับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองและฝึกอบรมเด็กและเยาวชนครอบคลุม 7 จังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ได้แก่ ตรัง พัทลุง สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

สถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในภาคใต้ตอนล่าง ปี พ.ศ. 2550 พบว่า คดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดี จำนวน 3,446 คดี ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นคดีที่ถูกดำเนินคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลามากที่สุดจำนวน 1,225 คดี ปี พ.ศ. 2551 พบว่า คดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีจำนวน 3,663 คดี ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นคดีที่ถูกดำเนินคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลามากที่สุดจำนวน 1,334 คดี ปี พ.ศ. 2552 พบว่า คดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดี จำนวน 3,834 คดี ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นคดีที่ถูกดำเนินคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลามากที่สุดจำนวน 1,440 คดี และในปี พ.ศ. 2553 พบว่า คดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดี จำนวน 3,711 คดี ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นคดีที่ถูกดำเนินคดีในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลามากที่สุดจำนวน 1,299 คดี เมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดอื่นๆ ในเขตภาคใต้ตอนล่าง (ตาราง 3-6 ภาคผนวก 1) และเมื่อ

จำแนกตามฐานความผิด พบว่า ฐานความผิดที่มีจำนวนสูงที่สุดนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-2553 คือ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2551 : 1)

การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในครอบครัว ชุมชน สังคม และระดับประเทศ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องศึกษาค้นคว้าให้พบสาเหตุที่เป็น สมมุติฐานแห่งการกระทำผิด เพื่อจะได้หาวิธีแก้ไขและป้องกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอาจเกิดจากปัจจัยต่างๆ มากมาย ในบางรายอาจเกิดขึ้นจากปัจจัย หลายปัจจัยประกอบกัน ปัญหาที่สำคัญ คือจะต้องเข้าใจถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่มีผลต่อกากระทำ ผิดของเด็กและเยาวชน จึงจะแก้ไขและป้องกันปัญหาได้ถูกต้อง เนื่องจากปัญหาของแต่ละบุคคล ไม่เหมือนกันแม้ว่าบางบุคคลจะมีปัญหาที่เหมือนกัน แต่วิธีแก้ปัญหาก็อาจต่างกันไป ทั้งนี้ เนื่องมาจากพื้นฐาน ฐานะ สิ่งแวดล้อม และอุปนิสัยของแต่ละบุคคลต่างกัน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของ เด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำ โดยมุ่งศึกษาวิจัยในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ทั้งนี้เนื่องจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ที่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำอาจเกิดจากปัจจัยที่แตกต่าง และการกระทำผิดซ้ำ มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ส่วนเหตุผลที่เลือกศึกษาในสถานพินิจฯ จังหวัดนั้น เนื่องจากเป็น สถานพินิจที่มีสถิติคดีสูงที่สุดในเขตภาคใต้ตอนล่างดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น และยังเป็น สถานที่ตั้งของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 9 ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อ การนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขฟื้นฟูและป้องกันปัญหา เพื่อให้อัตราการกระทำผิดของ เด็กและเยาวชนลดลงหรือให้เหลือน้อยที่สุด อันจะนำไปสู่สวัสดิภาพของประชาชนความสงบ เรียบร้อยของสังคม และความมั่นคงของประเทศชาติ นอกจากนี้ยังสามารถใช้เป็นสารสนเทศให้ หน่วยงานหรือผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ในทางปฏิบัติหรือดำเนินงานเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ เด็กและเยาวชนต่อไป

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้ ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยจำแนกเป็นหัวข้อที่ศึกษา ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
  - 1.1 ความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
  - 1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

2. ปัจจัยหรือสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
  - 2.1 ปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิดเอง
  - 2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว
  - 2.3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ
  - 2.4 ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม
3. กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน
  - 3.1 ศาลเยาวชนและครอบครัว
  - 3.2 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

1.1 ความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การทราบความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ทำให้ทราบว่าการกระทำลักษณะใดที่ถือว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มีขอบเขตแค่ไหน หรือถือว่าการกระทำที่เกิดขึ้น เป็นเพียงพฤติกรรมเบี่ยงเบนเท่านั้น ซึ่งได้มีผู้ให้ความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้หลายท่าน ดังนี้

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2530 : 25) กล่าวว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึงการกระทำที่ฝ่าฝืนระเบียบค่านิยม วัฒนธรรม และจารีตของสังคมนั้น ๆ ที่สำคัญให้หมายรวมถึงการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่น ๆ ที่มีโทษทางอาญา ซึ่งทั้งสองประเด็นนี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้การกระทำผิดมีผลกระทบต่อสังคมหรือบุคคลอื่น ๆ จึงสรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีความหมายกว้าง และแตกต่างกับการฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งเป็นอาชญาโดยทั่วไปที่กระทำผิดกฎหมายอาญาเท่านั้น

บุญเพราะ แสงเทียน (2540 : 1) และสมพร อมรชัยนพคุณ กล่าวว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นตรงกับคำว่า Juvenile Delinquency ในภาษาอังกฤษ และทางด้านอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ไม่ถือว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเป็นอาชญากร เช่นเดียวกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่ และการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามกฎหมายไทยนั้น หมายถึงการกระทำผิดทางกฎหมายอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดกฎหมายอื่น ๆ ที่บัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่จะพิพากษาหรือมีคำสั่ง

ประเทือง ธนนิผล (2546 : 16) กล่าวว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ไม่ได้บัญญัติไว้โดยตรงว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนคืออะไร แต่ตามมาตรา 11 สรุปลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ ดังนี้

1) การกระทำผิดกฎหมายอายุ มาตรา 11 (1)

2) การกระทำที่ถือว่าเป็นความผิดของเด็กโดยเฉพาะ ได้แก่ เด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติ หรือเด็กที่ประพฤติตนไม่สมควรแก่วัย เช่น ประพฤติเกเร เที่ยวเร่ร่อนไปในที่สาธารณะ หนีโรงเรียน และรวมถึงเด็กที่จำต้องได้รับการสงเคราะห์เนื่องจากกำพร้าบิดามารดา หรือถูกบิดาทอดทิ้ง หรือมีเด็กพิการทางร่างกายและจิตใจหรือสมอง อันอาจจะเป็นอันตรายต่อตัวเด็กเองหรือผู้อื่น

วรชาติ แสนคำ (2543 : 6) กล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ถูกตำรวจจับกุมในข้อหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา และพระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญา เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย เพศ ยาเสพติด อาวุธปืน วัตถุระเบิด เป็นต้น

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปความหมายของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ว่า การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ การกระทำผิดกฎหมายที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดหรือพฤติกรรมที่รัฐเห็นว่ามีความจำเป็นต้องเข้าแทรกแซง ควบคุม ดูแล เพื่อแก้ไขปรับปรุงฟื้นฟูเด็กหรือเยาวชนดังกล่าวให้กลับเข้ามาอยู่ในกรอบของสังคมและเป็นการป้องกันมิให้กระทำผิดใดๆ ที่รุนแรงและเลวร้าย

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เป็นสภาพปัญหาและสาเหตุให้บุคคลที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นนักจิตวิทยา หรือนักอาชญาวิทยา และบุคคลในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนต่างก็ให้ความสนใจ ซึ่งผู้ศึกษาออกกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนของนักวิชาการสาขาต่างๆ โดยแบ่งตามวิวัฒนาการของอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยาออกได้เป็น 4 ยุค (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2539 : 222-261) ดังนี้

1. ยุคคลาสสิกหรือแนวคิดอาชญาวิทยาดั้งเดิมหรืออาจเรียกว่ายุคของสำนักอาชญาวิทยาคลาสสิก ซึ่งอยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 ยุคนี้เป็นยุคที่เปลี่ยนจากการใช้หลักความเชื่อ ความศรัทธามาเป็นการใช้ หลักเหตุผล โดยมีนักวิชาการที่สำคัญในยุคนี้ คือ ซีซาร์ เบ็คคาเรีย (Beccaria) ซึ่งได้นำเสนอแนวคิดในเรื่องเจตจำนงอิสระ (Free Will) ว่ามนุษย์มีเหตุผล สามารถที่จะเลือกทำหรือไม่ทำอะไรก็ได้ โดยมีการชั่งน้ำหนักว่า หากกระทำแล้วได้รับความสุขหรือความพึงพอใจก็จะกระทำ แต่หากได้รับความทุกข์หรือความเจ็บปวดก็จะไม่กระทำ เบ็คคาเรีย เชื่อว่าหากจะป้องกันไม่ให้มนุษย์ทำผิดกฎหมาย บทลงโทษของกฎหมายต้องมีลักษณะที่รุนแรง แน่นนอน และรวดเร็ว เพื่อให้มนุษย์เชื่อหรือเห็นว่าผลเสียที่จะได้รับจากการทำผิดมีมากกว่าผลประโยชน์ ในที่สุดจะส่งผลให้มนุษย์เลือกที่จะงดเว้นไม่กระทำความผิด นักอาชญาวิทยาของสำนักคลาสสิกอีกท่านหนึ่งคือ เจอรามี เบ็นแธม (Jeremy Bentham) ได้สนับสนุนแนวคิดของเบ็คคาเรียเกี่ยวกับการปฏิรูประบบกฎหมายอาญาและกระบวนการยุติธรรม โดยเป็น

แถมได้เสนอแนวคิดทางอาชญวิทยาและทัณฑวิทยา ที่เรียกกันทั่วไปว่า แนวคิดฮีโดนิซึม (Hedonism) ซึ่งมีสาระสำคัญว่ามนุษย์เป็นสัตว์โลกที่มีเหตุผล มนุษย์รู้จักแยกแยะระหว่างความสุขและความเพลิดเพลินกับความเจ็บปวด และเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องการแสวงหาความสุข ขณะเดียวกันก็พยายามหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความสุข ความเพลิดเพลิน และความเจ็บปวด เป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจและพฤติกรรมของมนุษย์ ดังนั้น การลงโทษในความผิดแต่ละประเภท ควรจะต้องสร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้กระทำผิดมากกว่าความสุขหรือความพอใจที่จะได้รับการประกอบอาชญากรรม จนมีคำกล่าวว่าจะกำหนดบทลงโทษให้เหมาะสมกับอาชญากรรม ทั้งนี้ เพื่อข่มขู่ยับยั้งและป้องกันการประกอบอาชญากรรมซ้ำ

สรุปได้ว่าแนวคิดของสำนักอาชญวิทยายุคคลาสสิก เห็นว่ามนุษย์มีเหตุผลที่คิดและไตร่ตรองถึงผลดีและผลเสียจากการกระทำของตน ดังนั้นการป้องกันการกระทำผิดจึงต้องทำให้การบังคับใช้กฎหมายและการลงโทษมีประสิทธิภาพเหมาะสมกับความผิดที่ได้กระทำ เน้นการลงโทษที่รวดเร็ว แน่นนอนและรุนแรง ซึ่งการลงโทษที่รวดเร็วนั้นหมายถึงการลงโทษผู้กระทำผิดในระยะเวลาที่ไม่ห่างจากการกระทำผิดหรือจับคนผิดมาลงโทษได้อย่างรวดเร็ว และความแน่นอนหมายถึงการที่สามารถจับกุมคนที่กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ ส่วนความรุนแรงหมายถึงอัตราโทษที่กำหนดสำหรับความผิดที่เกิดขึ้น ต้องหนักหน่วงและรุนแรงเพียงพอ เพื่อข่มขู่ยับยั้งหรือเพื่อให้บุคคลเกิดความเกรงกลัว ไม่กล้าเสี่ยงและไม่กล้าที่จะกระทำผิด

2. ยุคนี้ไอคลาสสิก อยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ยุคนี้ มีแนวคิดหลัก ๆ เช่นเดียวกับแนวคิดของสำนักอาชญวิทยายุคคลาสสิก และเชื่อในหลักเจตจำนงอิสระ แต่เห็นว่าแนวคิดของสำนักอาชญวิทยายุคคลาสสิกบางส่วนไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง มีข้อบกพร่องและก่อให้เกิดปัญหาในการประยุกต์ใช้ สมควรที่จะต้องปรับปรุงแนวคิดให้สอดคล้องกับความเป็นจริงยิ่งขึ้น ซึ่งข้อบกพร่องของแนวคิดในยุคคลาสสิกที่ส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อมต่ออาชญวิทยาและทัณฑวิทยาที่สำคัญ 4 ประการ คือ

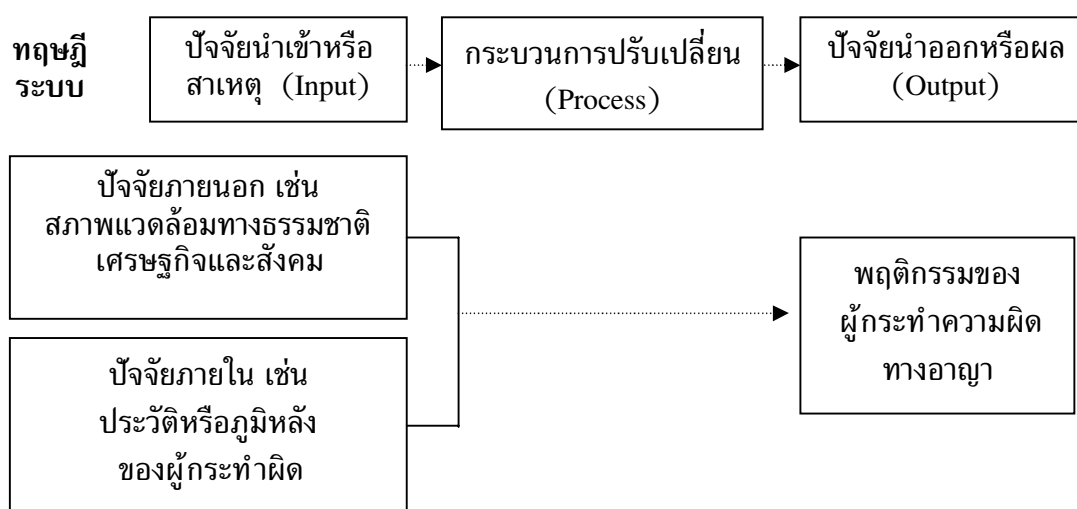
ประการแรก มิได้นำสาเหตุปัจจัยเกี่ยวกับการกระทำผิด เช่น สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและทางสังคม หรือที่เรียกว่าปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อผู้กระทำผิดมาประกอบ การพิจารณาพิพากษาคดี

ประการที่สอง มิได้นำประวัติหรือภูมิหลัง ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยภายในที่เกิดจากตัวผู้กระทำผิดมาประกอบการพิจารณาพิพากษาคดี

ประการที่สาม มิได้แยกกลุ่มบุคคลที่อาจมีความรับผิดชอบทางอาญาแตกต่างไปจากบุคคลทั่วไป เช่น เด็ก คนชรา บุคคลวิกลจริต หรือปัญญาอ่อน เป็นต้น ทำให้บุคคลดังกล่าวไม่ได้รับความปรานีและผ่อนปรน ต้องได้รับโทษตามกฎหมายเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป

ประการที่สี่ มิได้เปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้อำนวยการบางสาขา เช่น แพทยศาสตร์ จิตเวช เป็นต้น มาให้คำแนะนำหรือให้การในฐานะพยานบุคคล เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาพิพากษาคดี

สิ่งที่น่าสังเกต คือนักวิชาการในยุคนี้โอคลาสสิกมีลักษณะการเขียนและการแสดง แนวคิดที่เป็นระบบมากขึ้น เช่น มีการนำเอาหลักความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและผล ซึ่งถือได้ว่าเป็นแนวคิดบางส่วนของทฤษฎีระบบ ที่มีวิวัฒนาการในช่วงเวลาใกล้เคียงกันมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา ตัวอย่างเช่น การเสนอแนะให้นำปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกของผู้กระทำผิดมาประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีและลงโทษผู้กระทำผิดทางอาญา ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 การนำทฤษฎีระบบมาประยุกต์ใช้กับแนวคิดทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา
ที่มา : วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2539 : 222

สรุปได้ว่า แนวคิดยุคนี้โอคลาสสิกมิได้คิดที่จะลบล้างแนวคิดของนักวิชาการยุคคลาสสิก เพียงแต่มีแนวคิดที่ต้องการปรับปรุงบางส่วน โดยเฉพาะการนำปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อการทำความผิดอาญา และปัจจัยภายในของตัวผู้กระทำผิด ตลอดจนเหตุอันควรแก่การปรานีและการลดหย่อนผ่อนโทษแก่ผู้กระทำผิดอาญาบางประเภท เช่น เด็กและเยาวชน คนชรา บุคคลวิกลจริตหรือปัญญาอ่อน เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุคคลผู้กระทำผิดฐานเดียวกันหรือเรื่องเดียวกันไม่จำเป็นต้องได้รับโทษเท่าเทียมกันทุกกรณี รวมตลอดไปถึงเรื่องการเปิดโอกาสให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้อำนวยการทางสาขาวิชาอื่นมาให้การในฐานะพยานเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้กระทำผิดด้วย

3. ยุคโพซิทีฟ หรือที่เรียกว่า ยุคของสำนักปฏิฐานนิยม อยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 พัฒนาริเริ่มมาจากผลงานการศึกษาของซีซาร์ ลอมโบรโซ (Cesar Lombroso) ราฟาเอล การ์ฟาโล (Rafaele Garofalo) และเอนริโก เฟอริ (Enrico Ferri) สำนักนี้ได้นำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และการแพทย์มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์หาสาเหตุการกระทำผิดและการบังคับใช้กฎหมาย โดยได้ปฏิเสธแนวคิดของยุคคลาสสิกในเรื่องการลงโทษให้เหมาะสมกับอาชญากรรม เพื่อให้เกิดผลในทางยับยั้ง และคัดค้านความคิดเรื่องเจตจำนงอิสระที่ใช้หลักเรื่องการกระทำผิดเป็นสิ่งที่บุคคลหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น และไม่อาจพิสูจน์ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เป็นเพียงการนึกคิดหรือคาดการณ์ขึ้น (ประธาน วัฒนาวณิชย์, 2546 : 167)

การศึกษาของนักวิชาการยุคโพซิทีฟ เน้นไปที่ตัวผู้กระทำผิด ไม่ใช่ที่อาชญากรรม และไม่ได้เน้นที่การปรับปรุง แก้ไข กระบวนการยุติธรรมและกฎหมาย แต่มีแนวคิดที่ว่าผู้กระทำผิดทางอาญาสมควรได้รับการบำบัดรักษาจากผู้เชี่ยวชาญทางพฤติกรรมศาสตร์ การลงโทษผู้กระทำผิดต้องกำหนดให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิด มิใช่เหมาะสมกับฐานความผิด วัตถุประสงค์ในการลงโทษประการสำคัญ คือการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยใช้วิธีการฟื้นฟูบุคลิกภาพ และบำบัดรักษาผู้กระทำผิดให้เหมาะสมกับตัวผู้กระทำผิด เฉพาะราย อันมิใช่การมุ่งที่จะลงโทษผู้กระทำผิดเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ นักวิชาการในยุคโพซิทีฟยังมีพื้นฐานความเชื่อว่าการที่บุคคลกระทำความผิดหรือประกอบอาชญากรรม มิได้เกิดจากการที่บุคคลนั้นมีเจตจำนงอิสระที่จะเลือกกระทำหรือเลือกตัดสินใจสิ่งๆ ที่ตนเองได้รับผลดีมากกว่าผลเสีย แต่เกิดจากการที่บุคคลนั้นถูกกำหนดให้ทำ ถูกกดดัน ถูกหลอหลอมโดยสภาพแวดล้อม (ปัจจัยภายนอก) หรือมีจิตใจหรือมีพันธุกรรมที่บกพร่อง ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (วิรัช วิรัชนิการธรรม, 2539 : 228-230)

ลอมโบรโซ การ์ฟาโล และเฟอริ ได้เสนอแนวความคิดโดยอาศัยหลักวิทยาศาสตร์ในการวิเคราะห์สาเหตุของการกระทำผิด และการบังคับใช้กฎหมายว่ากฎหมายจะต้องคำนึงถึงสาเหตุและพื้นฐานดั้งเดิมของผู้กระทำผิด เพราะการที่คนจะกระทำผิดนั้น เกิดจากการที่ถูกกดดันและบีบคั้นจากแรงกดดันทางด้านร่างกาย จิตใจ หรือสภาพสังคม ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่มีโอกาสที่จะใช้เหตุผลไตร่ตรองคิดถึงผลดีผลเสียก่อนจึงได้กระทำผิด สำนักโพซิทีฟ จึงได้หันมาศึกษาตัวอาชญากรมากกว่าศึกษากฎหมาย โดยถือว่ากฎหมายและรัฐเป็นสิ่งที่สมบูรณ์อยู่แล้ว แต่สิ่งที่ผิดปกติดูอยู่ที่ตัวผู้กระทำผิด ซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการอบรมแก้ไข โดยปรับตัวเข้ากับสังคมหรือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกฎหมายได้ (สุดสงวน สุธีสร, 2547 : 4-5)

สรุปได้ว่า แนวความคิดของสำนักอาชญาวิทยาปฏิฐานนิยมเป็นแนวความคิดที่จุดฉนวนให้นักอาชญาวิทยาเริ่มมีความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมแตกต่างจากแนวความคิดอาชญาวิทยาแบบดั้งเดิม โดยเชื่อว่าการที่บุคคลกระทำความผิดหรือประกอบอาชญากรรม มิได้เกิดจากการเลือกกระทำหรือเจตจำนงอิสระ แต่การกระทำผิดเกิดจากการถูกกดดัน ถูกหลอหลอม

โดยสภาพแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอก หรือเกิดจากปัจจัยภายใน คือ จิตใจหรือกรรมพันธุ์ การศึกษา ในยุคนี้ จึงเน้นไปที่ตัวผู้กระทำผิด รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดเฉพาะรายโดยเน้นวิธีการฟื้นฟู และบำบัดรักษา

4. ยุคปัจจุบัน อยู่ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 20 แนวคิดในยุคนี้ ส่วนหนึ่ง ได้รับอิทธิพลมาจากยุคโพซิทีฟ โดยเฉพาะการศึกษาหรือวิจัยที่ตัวผู้กระทำผิดหรือพฤติกรรม อาชญากรโดยนำความรู้ทางชีววิทยา จิตวิทยา เซาว์ปัญญา พฤติกรรมศาสตร์ และสังคมวิทยา มาใช้ในการศึกษาทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (พรชัย ชันตี และคณะ, 2543 : 44-87) ดังนี้

4.1 กลุ่มชีววิทยา กลุ่มนี้ เชื่อว่าบุคคลที่มีขนาดร่างกายต่างกันจะมี ลักษณะอารมณ์หรือพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ความผิดปกติหรือด้อยกว่าทางชีวภาคของร่างกาย มนุษย์ที่ได้รับการถ่ายทอดมาทางกรรมพันธุ์ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม

4.2 กลุ่มจิตวิทยา กลุ่มนี้ ได้นำความรู้ทางจิตวิทยาหรือจิตวิเคราะห์มา ประยุกต์ใช้ เพื่ออธิบายพฤติกรรมของผู้กระทำผิดความผิด โดยเชื่อว่า บุคคลบางประเภทประกอบ อาชญากรรมเพื่อเรียกร้องความสนใจ และอาจเป็นวิถีทางเดียวที่สามารถสร้างความสนใจจาก สาธารณชนได้อย่างมาก ทั้งนี้ เพื่อทดแทน หรือชดเชยปมด้อยของตน โดยทั่วไปผู้กระทำผิดความผิด จะมีลักษณะดี อื่น ไม่ให้ความร่วมมือ และส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางลบตั้งแต่เยาว์วัย นอกจากนี้ กลุ่มนี้ ยังยอมรับปัจจัยทางสังคมและสภาพแวดล้อมในฐานะที่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรม แต่ก็จัดว่าเป็นปัจจัยรองไม่ใช่ปัจจัยหลัก

4.3 กลุ่มเซาว์ปัญญา กลุ่มนี้ เชื่อว่าเซาว์ปัญญา เป็นสาเหตุของ พฤติกรรมอาชญากร โดยมีสมมติฐานว่า อาชญากรน่าจะมีเซาว์ปัญญาต่ำกว่าบุคคลที่ไม่ใช่อาชญากร ซึ่งกอร์ดอน (Gordon, 1976 : 85, อ้างถึงใน วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2539 : 234) ได้ทำ การวิจัยเยาวชนที่กระทำความผิดและพบว่ากลุ่มเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มีเซาว์ปัญญาต่ำกว่ากลุ่มเยาวชนที่ไม่ได้กระทำความผิด

4.4 กลุ่มพฤติกรรมศาสตร์ นักวิชาการในกลุ่มนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มจิตวิทยาพฤติกรรมนิยมและกลุ่มจิตวิทยาชีวะ โดยกลุ่มนักจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม ซึ่งเป็นผู้คิดค้นทฤษฎีการเรียนรู้ปฏิบัติได้กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ปฏิบัติมีบทบาทสำคัญที่ช่วยให้ นักอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา เข้าใจถึงพฤติกรรมของอาชญากรในการกระทำผิดได้หลาย ประเภท ดังนี้ ประเภทแรก เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ซึ่งทรัพย์สินต่าง ๆ จัดเป็นสิ่งเร้าที่พึงปรารถนาด้านวัตถุของอาชญากร เช่น ทำการลักทรัพย์ได้สำเร็จทุกครั้ง ย่อมเป็นสิ่งเร้าที่ส่งเสริมให้ อาชญากรนั้นประกอบอาชญากรรมเพื่อให้ได้รางวัล เช่น ที่กล่าวมาแล้วเรื่อยไป ประเภทที่สอง เป็นความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย โดยการที่บุคคลหนึ่งปรารถนาจะกำจัดสิ่งเร้าที่ไม่พึงปรารถนา เช่น กำจัดศัตรูหรือผู้ขัดผลประโยชน์ เป็นต้น ประเภทที่สาม เป็นความผิดทางเพศ เช่น การข่มขืน กระทำชำเราโดยสิ่งเร้าในกรณีนี้ อาจเป็นได้ทั้งการให้รางวัลด้านบวก ซึ่งหมายถึงการได้รับความสุข ทางกามารมณ์ หรืออาจเป็นการให้รางวัลด้านลบ คือการระบายความแค้นหรือการทำลายผู้หญิงที่

อาชญากรข่มขืน เป็นต้น ส่วนกลุ่มจิตวิทยาชี้ให้เห็นว่าสมองและระบบประสาทมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมของอาชญากร เนื่องจากต้นกำเนิดของความคิดและศูนย์กลางสั่งการทั้งปวงของมนุษย์อยู่ที่สมอง โดยมีระบบประสาทเชื่อมโยงกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย ตลอดจนสภาพแวดล้อมภายนอกร่างกาย

4.5 กลุ่มสังคมวิทยา มีแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมในการกระทำผิดของผู้กระทำผิดทางอาญามีสาเหตุสำคัญมาจากปัจจัยภายใน เช่น ความผิดปกติทางสมอง บุคลิกภาพ และอุปนิสัยของอาชญากร พร้อมทั้งมีสาเหตุจากปัจจัยภายนอก เช่น ความยากจน และวัฒนธรรม ซึ่งครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้กระทำความผิดทางอาญาด้วย อันแสดงให้เห็นว่าสังคมมีส่วนกดดันหรือผลักดันให้ผู้กระทำความผิดประกอบอาชญากรรมด้วย เพราะฉะนั้นในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดทางอาญา สังคมจึงต้องให้ความร่วมมือและช่วยเหลือผู้กระทำความผิดให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีด้วย

สรุปได้ว่า ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 มีกลุ่มนักวิชาการที่สำคัญ 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มชีววิทยา กลุ่มจิตวิทยา กลุ่มเขาวนปัญญา กลุ่มพฤติกรรมศาสตร์ และกลุ่มสังคมวิทยา โดยกลุ่มชีววิทยาเชื่อว่าความแตกต่างด้านร่างกายเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้พฤติกรรมของบุคคลแตกต่างกัน รวมทั้งเชื่อว่าพันธุกรรมเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมที่เป็นอาชญากร กลุ่มจิตวิทยาเชื่อว่าอาชญากรทั่วไปมีลักษณะดี อารมณ์ และมีประสบการณ์ทางลบตั้งแต่เยาว์วัย รวมทั้งยอมรับว่าปัจจัยทางสังคมหรือสภาพแวดล้อมเป็นสาเหตุรองที่ทำให้เกิดอาชญากรรม กลุ่มเขาวนปัญญาเชื่อว่าอาชญากรที่เป็นกลุ่มเขาวนปัญญาต่ำกว่าคนที่ไม่ได้กระทำความผิด กลุ่มพฤติกรรมศาสตร์ มีแนวคิดว่สิ่งเร้าที่ปรารถนาหรือสิ่งเร้าที่ไม่ปรารถนา มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมของอาชญากร ส่วนกลุ่มจิตวิทยาชี้ให้เห็นว่าสมองและระบบประสาทมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมของอาชญากร และกลุ่มสังคมวิทยา มีแนวคิดที่ว่าพฤติกรรมของอาชญากรมีสาเหตุสำคัญมาจากปัจจัยภายใน เช่น ความผิดปกติของสมอง อุปนิสัยของอาชญากร เป็นต้น พร้อมทั้งมีสาเหตุมาจากปัจจัยภายนอก เช่น ความยากจนและวัฒนธรรม เป็นต้น เมื่อสภาพแวดล้อมและสังคมมีส่วนผลักดันให้บุคคลกระทำความผิด สังคมจึงต้องร่วมมือและช่วยเหลือผู้กระทำความผิดด้วย

2. ปัจจัยหรือสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

โสภา ซปีลมันน์ (2536 : 128) กล่าวว่า การกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชน ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในสังคม การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีผลสืบเนื่องมาจากสาเหตุหรือปัจจัยใด จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษาค้นคว้าให้พบถึงสาเหตุที่เป็นสมมุติฐานแห่งการกระทำความผิด ปัจจุบันนี้ แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีความเชื่อในเรื่องปัจจัยหลายปัจจัยที่มีอิทธิพล และนำมาใช้อธิบายการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน สาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น

ส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกันเกือบทุกประเทศ ปัจจัยที่เป็นสาเหตุผลักดันให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นที่ยอมรับของนักอาชญาวิทยา

กล่าวได้ว่าการกระทำความผิดอาญาของเด็กและเยาวชนปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่ของจิตแพทย์นักจิตวิทยาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องที่ต้องร่วมมือกันแก้ไขเท่านั้นหากเป็นปัญหาของเราผู้เป็นผู้ใหญ่ทุกคนในสังคมที่ต้องร่วมมือกันเพราะเด็กทุกคนนอกจากเป็นผลผลิตของผู้ปกครองแล้วในอีกส่วนหนึ่งชีวิตที่บริสุทธิ์ใสไร้เดียงสาของพวกเขา ก็ยังเป็นผลผลิตของสังคมที่เราทุกคนต่างมีส่วนรับผิดชอบอยู่ด้วย (อรสม สุทธิสาคร, 2543 : 13) ดังนั้นสามารถสรุปปัจจัยหรือสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนได้ดังนี้

2.1 ปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิดเอง

ผดุง อารยะวิญญู (2542 : 12-15) กล่าวว่า ปัจจัยอันเกิดจากตัวของเด็กและเยาวชนที่ได้กระทำผิดมีดังนี้

1. พันธุกรรม หมายถึงสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากบิดามารดา เช่น ปัญญาอ่อน จิตบกพร่อง บุคลิกภาพทราม เป็นต้น ซึ่งเป็นผลร้ายต่อเด็ก เพราะจะทำให้เด็กไม่สามารถใช้สติปัญญาไตร่ตรอง ยับยั้ง หรือหักห้ามใจต่อสิ่งยั่วยุต่างๆ ได้ อุปนิสัยและอารมณ์บางอย่าง เช่น รัก โลภ โกรธ หลง เป็นต้น สามารถถ่ายทอดจากบิดามารดาสู่บุตรได้ นอกจากนี้ยังเกิดจากความผิดปกติทางโครโมโซม อันจะมีผลทำให้มีพฤติกรรมที่ดุดัน กระด้าง ก้าวร้าวมีความรู้สึกที่เป็นลบหรือเป็นปรปักษ์ต่อสังคม
2. ความพิการหรือโรคภัยไข้เจ็บ เด็กที่มีร่างกายพิการ หรือไม่สมประกอบ ซึ่งอาจเป็นมาแต่กำเนิดหรือประสบเคราะห์กรรมขึ้นในภายหลัง หรือโรคภัยเบียดเบียน เช่น ป่วยเป็นโรคเรื้อรังที่ไม่อาจรักษาให้หายขาดได้ เป็นต้น ทำให้เด็กมีร่างกายพิการ หรือมีจิตใจผิดปกติซึ่งความพิการหรือโรคภัยไข้เจ็บนี้ ย่อมทำลายสุขภาพของเด็กทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เด็กเกิดปมด้อยมีความน้อยเนื้อต่ำใจ มองโลกในแง่ร้าย มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ยิ่งถูกยั่วยุ ล้อเลียน ก็ยิ่งทำให้มีปฏิกิริยาโต้ตอบในทางที่รุนแรงยิ่งขึ้น นำไปสู่การกระทำผิดทางอาญาขึ้นได้ ร่างกายที่ไม่สมประกอบเป็นเหตุให้เด็กถูกล้อเลียนจากเพื่อน หรือเป็นที่รังเกียจจากคนทั่วไปทำให้เด็กเกิดปมด้อย และต้องการชดเชยโดยทำให้ตนเด่น หรือทำให้ตนเป็นที่ยอมรับในสังคม ซึ่งบางครั้งเป็นการกระทำตนให้เด่นในทางที่ผิด (บุญเพราะ แสงเทียน, 2540 : 8)
3. ภาวะแห่งจิตใจ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอันเนื่องมาจากผลแห่งการพัฒนาการตามวัย โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งร่างกายและจิตใจ หรือที่เรียกกันว่าวัยคะนองนั้น ทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้ประกอบกับบิดามารดา ครูอาจารย์ หรือผู้ปกครองไม่เข้าใจ ทำให้เด็กเกิดมีอารมณ์รุนแรง ฉุนเฉียว โกรธง่าย บางคนก็กลายเป็นคนเจ้าทุกข์ มักมีอารมณ์ขุ่นมัวหงุดหงิด เอาใจยาก ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ และชอบแสดงออกซึ่งพฤติกรรมในลักษณะที่เป็นภัยต่อผู้อื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับสแตนเร ฮอร์น (Stanley Hall

อ้างอิงใน อนันต์ ประวิเศษ, 2547 : 12) ที่ได้กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งพายุ เป็นวัยที่มีความต้องการและอารมณ์รุนแรง มีพลังมาก เนื่องจากร่างกายและจิตใจเปลี่ยนจากเด็กมาเป็นผู้ใหญ่ อารมณ์จึงแปรปรวนและจิตใจไม่ปกติ เกิดความขัดแย้งในจิตใจ ถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เด็กและเยาวชนเหล่านี้ ก็จะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและนำไปสู่การกระทำผิดได้ง่าย นอกจากนี้ อมรากุล อินโอชานนท์ (2539 : 28) กล่าวว่า สาเหตุทางจิตใจหรือทางจิตวิทยา ได้แก่ ผลกระทบที่เกิดจากสัญชาติญาณ ความรู้สึก อารมณ์ทัศนคติ และความคิดของคนอาจเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความคิดหวัง ก่อให้เกิดความขัดแย้งรวมไปถึงการมีความผิดปกติทางใจ และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น พวกที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมมีความก้าวร้าวรุนแรง เป็นต้น และบุญเพราะ แสงเทียน (2540 : 8) ได้กล่าวถึงสาเหตุจากความไม่สมประกอบทางจิตว่า ปกติมนุษย์ย่อมมีความรู้สึกหรือสัญชาติญาณต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน มีความโลภ ความโกรธ ความหลง และความรู้สึกทางเพศ แต่การแสดงออกเพื่อสนองตอบความรู้สึกเหล่านั้นแตกต่างกันออกไปในแต่ละคน ขึ้นอยู่กับการศึกษาอบรมและภาวะแวดล้อม องค์ประกอบอย่างหนึ่ง ที่ทำให้การแสดงออกของแต่ละคนผิดแผกกันออกไป ก็คือความมีจิตใจไม่มั่นคงหรือจิตบกพร่อง ผู้ที่มีจิตบกพร่องไม่สมประกอบก็จะแสดงออกผิดแผกไปจากผู้ที่มีจิตใจมั่นคง กล่าวคือ ผู้มีจิตใจบกพร่องอย่างขาดวิจรรย์ญาณและความยับยั้งชั่งใจในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดขึ้นได้

4. ระดับสติปัญญาและการศึกษา เด็กที่เกิดมาแต่ละคนย่อมมีระดับสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไม่เท่าเทียมกัน เด็กบางคนฉลาดมาก บางคนฉลาดปานกลาง บางคนฉลาดน้อย บางคนก็โง่เขลามามากแต่กำเนิดช่วยตัวเองไม่ได้ บางคนก็โง่เขลาแต่ก็พอช่วยตัวเองได้ บางคนปัญญาทึบเล่าเรียนอะไรก็ไม่รู้เรื่อง ความจำไม่ดี เรียนไม่ทันเพื่อน ทำให้เกิดความท้อแท้หรือเบื่อหน่ายในการเรียน ผลสุดท้ายก็เลยคิดอ่านหนีโรงเรียน เทียวเตร่เสเพลคบเพื่อนชั่ว และกลายเป็นเหยื่อแห่งความชั่วร้าย โดยอาจถูกชักจูงให้เห็นผิดเป็นชอบ และกลายเป็นผู้กระทำผิดกฎหมายไปก็มี

5. สัญชาติญาณ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเอง โดยไม่มีใครสั่งสอนหรืออบรมให้ เช่น สัญชาติญาณความอยากรู้อยากเห็น อยากรู้อยากเห็น หรือสัญชาติญาณทางกามารมณ์เป็นต้น ล้วนเป็นสิ่งที่อาจจะเป็นสาเหตุให้เด็กกระทำผิดได้อย่างหนึ่ง ตัวอย่างเช่น เด็กบางคนอาจมีสัญชาติญาณทางกามารมณ์แก่กล้า กล่าวคือ มีความปรารถนาทางเพศรุนแรงกว่าบุคคลธรรมดาอื่น ๆ จึงต้องหาทางออกเพื่อปลดปล่อยความใคร่หรือความพอใจของตนเองด้วยการข่มขืนเด็กอื่น หรือบางคนมีสัญชาติญาณในทางก้าวร้าวชอบรุกรานผู้อื่น ทำให้ต้องทะเลาะวิวาทหรือทำร้ายผู้อื่นอยู่เสมอ (สุชา จันท์ธรม, 2541 : 18)

6. ความประพฤติ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมหลายอย่าง เช่น คบเพื่อนไม่ดี ชอบดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด ชอบเล่นการพนัน ชอบแสวงหาความสุข ด้วยการท่องเที่ยวตามสถานเริงรมย์หรือแหล่งอบายมุข และมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ตัวอย่างเช่น เด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดให้โทษ จะมีความต้องการสม่ำเสมอและต้องการเพิ่ม

ปริมาณการเสพขึ้น จึงจำเป็นที่ต้อใช้เงินจำนวนมากเพื่อความต้องการนี้ ทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น เพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติด หากเป็นเด็กหรือเยาวชนหญิงก็อาจถูกชักจูงหรือบังคับให้ทำประเวณี ได้ง่าย ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้กระทำผิดเอง และนำไปสู่การกระทำผิด ของเด็กและเยาวชน (ณัฐนันท์ พิทักษา, 2548 : 33 ; ฉลอง สุขจันทร์, 2542 : 43) ซึ่งประยูร มณีสร (ม.ป.ป. : 19) กล่าวว่า ปัญหาความประพฤติของเด็กและเยาวชนแยกได้เป็น 3 ประเภท คือ

6.1 ปัญหาความประพฤติที่ไม่รุนแรง พฤติกรรมที่แสดงออกเป็น เพียงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากบิดามารดา ผู้ปกครองเท่านั้น ซึ่งไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน แก่สังคม พฤติกรรมที่เป็นปัญหานี้ ได้แก่ ความไม่เชื่อฟังบิดามารดา มีการโต้เถียง ทะเลาะ เบาะแว้งกับพี่น้อง หรือแต่งกายที่ไม่สุภาพ เป็นต้น

6.2 ปัญหาความประพฤติที่รุนแรง จนทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ ประชาชน สาเหตุเพราะได้รับอิทธิพลจากสังคมภายนอก พฤติกรรมที่แสดงออกมา ได้แก่ การมั่วสุม ตามสถานสถานต่าง ๆ เช่น ร้านอาหารริมถนน และสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เป็นต้น

6.3 ปัญหาความประพฤติที่รุนแรงมาก จนพฤติกรรมที่แสดงออกเป็น อันตราย เดือดร้อนแก่ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ พฤติกรรมระดับนี้ สืบเนื่องมาจาก การค่อย ๆ แผ่ขยายจากความประพฤติ 2 ประเภทข้างต้น เช่น การเสพยาเสพติด การลักขโมย การล่องละเมิดทางเพศ เป็นต้น

7. แรงจูงใจ แรงจูงใจของมนุษย์แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรก ได้แก่ แรงจูงใจทางกายที่ทำให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมสนองความต้องการที่จำเป็นทางกาย เช่น ความต้องการอาหารและน้ำ เป็นต้น ประเภทที่สอง ได้แก่ แรงจูงใจทางจิตซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความต้องการทางสังคม เช่น ต้องการความรัก อำนาจ ต้องการการยอมรับและการยกย่องนับถือ จากคนในสังคม เป็นต้น (สรวุฑ สอนสนาม, 2548 : 47)

มาสโลว์ (Maslow) ได้เสนอแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ ไว้ว่าความต้องการของมนุษย์เป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการจูงใจ ซึ่งได้ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับ ความต้องการของมนุษย์ไว้ ดังนี้ (ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา, 2549 : 16-17 และพัฒนา สุขประเสริฐ, 2543 : 9-10)

1. มนุษย์มีความต้องการเสมอ และเป็นความต้องการที่ไม่มีวันสิ้นสุด เมื่อความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกอย่างไม่มีการจบสิ้น

2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของ พฤติกรรมอีกต่อไป

3. ความต้องการของมนุษย์ มีลำดับชั้นตอนตามความสำคัญเมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว มนุษย์ก็จะให้ความสนใจกับความต้องการในระดับที่สูงขึ้นและเรียกร้องให้มีการตอบสนองต่อไป

มาสโลว์ ได้แบ่งลำดับความต้องการของมนุษย์ ตั้งแต่ต่ำสุดไปถึงสูงสุด 5 ระดับ ดังนี้

1. ความต้องการทางสรีระ เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของร่างกาย เพื่อให้สามารถดำรงชีพอยู่ได้ และเป็นความต้องการที่ทุกคนมีมาตั้งแต่เกิด เช่น อาหาร น้ำ ยารักษาโรค เป็นต้น มนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสนองความต้องการขั้นนี้ ก่อน จึงจะมีความต้องการขั้นอื่นตามมา

2. ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย เป็นความต้องการขั้นที่สอง คือ อยากมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคงและปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง สิ่ง que แสดงถึงความต้องการขั้นนี้ จะเห็นได้จากแนวโน้มของมนุษย์ที่ชอบอยู่ในสังคมที่มีความสงบเรียบร้อย มีระเบียบวินัย และมีกฎหมายคุ้มครอง ชอบดำเนินชีวิตประจำวันอย่างราบรื่น ไม่มีอุปสรรค ความต้องการขั้นนี้ จะรวมไปถึงความมั่นคงทางจิตใจด้วย ซึ่งจะผลักดันมนุษย์ให้ทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมาย นั่นคือความมั่นคงปลอดภัยทางร่างกายและจิตใจ

3. ความต้องการความรัก มนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะได้เป็นที่รักของคนอื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น และให้ผู้อื่นยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มบุคคลที่มีความต้องการขั้นนี้ จะทำพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย เพื่อที่จะทำให้รู้สึกว่าคุณไม่ได้อยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยวอ้างว้างหรือถูกทอดทิ้ง

4. ความต้องการการยกย่องชมเชย ความต้องการขั้นนี้ เป็นความต้องการของมนุษย์เกือบทุกคนในสังคม ลักษณะที่แสดงถึงความต้องการขั้นนี้ เช่น ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลอื่น ต้องการเกียรติยศชื่อเสียง หรือมีความภูมิใจเมื่อประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าคุณเป็นคนที่มีประโยชน์และมีคุณค่าในสังคม ตรงข้ามกับคนที่ขาดความต้องการในขั้นนี้ จะรู้สึกว่าคุณไม่มีความสามารถ มีปมด้อย และมองโลกในแง่ร้าย

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ในการที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดของตนเอง และเป็นความต้องการที่จะพัฒนาตนเองไปสู่จุดสูงสุดเต็มตามศักยภาพของตนเอง แต่การที่บางคนไปไม่ถึงระดับนี้ เพราะประสบอุปสรรคจากสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมรอบข้าง เป็นต้นว่าหลาย ๆ คนทำงานหนักตลอดชีวิต เพื่อสนองความต้องการเบื้องต้น หรือบิดามารดไม่เสริมสร้างเด็กให้เกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือรู้สึกว่าคุณเป็นผู้มีคุณค่าในสังคม และคนจำนวนมากมักยึดติดอยู่กับความหลงตัวเอง หลงในอำนาจวาสนา เป็นพวกวัตถุนิยม ทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นไปถึงการพัฒนาในระดับสูงนี้ได้

แอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer อ้างถึงใน สรวุฑ สอนสนาม, 2548 : 50-51) เป็นผู้หนึ่งที่สนับสนุนทฤษฎีแรงจูงใจหรือทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ แต่ได้ปรับเปลี่ยนความต้องการตามลำดับขั้น 5 ลำดับ ของมาสโลว์ให้เหลือเพียง 3 ลำดับขั้น ซึ่งรูปแบบใหม่ 3 ลำดับขั้นนี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นทฤษฎีความต้องการ อี อาร์ จี (ERG : Existence-Related Needs-Growth Theory) โดยมีลำดับความต้องการ ดังนี้

1. ความต้องการมีชีวิตอยู่ เป็นความต้องการที่จะตอบสนอง เพื่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไป ได้แก่ ความต้องการทางกาย และความต้องการความปลอดภัย
2. ความต้องการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น เป็นความต้องการของบุคคลที่จะมีมิตรสัมพันธ์กับบุคคลรอบ ๆ ตัว และบุคคลในสังคมอย่างมีความหมาย
3. ความต้องการเจริญก้าวหน้า เป็นความต้องการเพื่อความเจริญก้าวหน้าเป็นความต้องการขั้นสูงสุด รวมถึงความต้องการได้รับการยกย่องและความสำเร็จในชีวิต

สรุปได้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ เห็นว่า มนุษย์มีความต้องการเสมอ และความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้นตอนตามความสำคัญ 5 ลำดับ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ก็จะมีความต้องการในระดับที่สูงขึ้นไป ส่วนทฤษฎีความต้องการ อี อาร์ จี ของแอลเดอร์เฟอร์ ได้สนับสนุนแนวคิดของมาสโลว์แต่ได้ปรับลำดับความต้องการของมนุษย์จาก 5 ลำดับเหลือเพียง 3 ลำดับ ซึ่งเมื่อความต้องการด้านต่าง ๆ ได้รับการตอบสนอง มนุษย์ก็จะได้รับความพึงพอใจ แต่หากความต้องการนั้นไม่ได้รับการตอบสนองอันเนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ หรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ย่อมทำให้เกิดความคับข้องใจอันอาจเป็นแรงผลักดันให้เกิดแรงจูงใจในทางก้าวร้าวทำลาย และทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ โดยไม่เกรงกลัวต่อกฎหมายบ้านเมือง (ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา, 2549 : 17)

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรกในการสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเด็ก ประสบการณ์ต่างๆ ของเด็กมักจะเริ่มภายในครอบครัวเป็นแห่งแรก ซึ่งถ้าครอบครัวมีความสามัคคีปรองดอง บิดามารดาร์ักใคร่ ห่วงใยเอาใจใส่ และประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับบุตร บุตรจะเจริญเติบโตในทางที่ดีทั้งสติปัญญาและความประพฤติ ในทางตรงกันข้าม ถ้าครอบครัวที่บิดามารดาไม่มีความสามัคคี ไม่ให้อภัยซึ่งกันและกัน มีการทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เสมอ เด็กก็ย่อมรับเอานิสัยก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย ชอบวิวาท หรือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาเป็นโรคประสาท จู้จี้ ขี้บ่น เด็กก็มักจะขาดความมั่นคงทางอารมณ์ นอกจากนี้ ครอบครัวที่บิดามารดาเข้มงวดกวดขันมากเกินไปหรือตามใจบุตรมากเกินไป ก็จะทำให้เด็กเสียนิสัยและประพฤติผิดได้ง่าย ครอบครัวที่ยากจนหรือบุตรมากก็ย่อมทำให้บิดามารดาดูแลไม่ทั่วถึง เด็กก็จะได้รับความเดือดร้อนยากลำบาก และขาดความอบอุ่นทางจิตใจ ย่อมเติบโตขึ้น

กลายเป็นเด็กที่มีปัญหาทางความประพฤติ (สุชา จันท์เอม, 2541 : 19) ซึ่งสอดคล้องกับ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล(2543 : 92-95) ที่กล่าวว่า ครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนสัมพันธ์ หรือมีอิทธิพลที่ทำให้คนประกอบอาชีพการมาได้ เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำหน้าที่อบรมขัดเกลานิสัยปลูกฝังค่านิยมสั่งสอนให้รู้จักผิดชอบชั่วดี ถ้าเด็กเกิดมาในครอบครัวที่ไม่เคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง ไม่มีศีลธรรม เด็กก็จะถูกอบรมอย่างนั้น เกิดการจดจำตัวอย่างที่ไม่ดี คำพูด การกระทำวิธีปฏิบัติของบิดามารดา ตลอดจนบุคคลในครอบครัว จึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นอิทธิพลของครอบครัวที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กได้แก่ ครอบครัวที่มีวัฒนธรรมย่อย ครอบครัวที่ไม่มีระเบียบวินัยครอบครัวที่ไม่ให้ความรัก ไม่มีความอบอุ่น บิดามารดาไม่รักกัน บิดามารดามีอาการทางจิตใจและครอบครัวยากจน จึงเป็นผลทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

เนื่องจากครอบครัวมีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดพฤติกรรมของเด็ก ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว นักวิชาการจึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าปุมหลังและสภาพครอบครัวของเด็ก ที่กระทำผิด ทำให้พบว่า ในบรรดาเด็กที่กระทำผิดนั้น มีจำนวนมากที่การกระทำผิดเป็นผลสืบเนื่องมาจากครอบครัวด้วยสาเหตุหลายประการ (โสภ ชาติมันน์, 2536 : 131-132) ดังนี้

1 ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ภาวะความเป็นอยู่และความสัมพันธ์สำหรับสมาชิกในครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งลักษณะของภาวะความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวมีดังนี้

1.1 ความแตกแยกของครอบครัว ความแตกแยกนี้อาจเกิดจากการหย่าร้าง การแยกกันอยู่ หรือการตายของบิดาหรือมารดา ครอบครัวที่ตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ มักจะเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เด็กในครอบครัวนั้นกระทำผิดซึ่งกลูเอต (Glueck, 1968 : 443 อ้างถึงใน สุธินี รัตนวราท, 2531 : 37) กล่าวว่า ในกลุ่มเด็กที่กระทำผิดนั้น มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก ในขณะที่เดียวกันในกลุ่มที่ไม่ได้กระทำผิดนั้น มีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้นที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก แต่ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีสภาพสมบูรณ์และกนกรรณ ศรีทุมมา (2546 : 19) ได้ศึกษาพบว่า สภาพครอบครัวที่แตกแยกและมีบริบทที่ไม่สมบูรณ์ มีผลต่อการเกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กและเยาวชนและจะนำไปสู่การกระทำผิดในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับพรศิริ มูลดิชัย (2541 : 34-35) กล่าวว่า ปัญหาเด็กและเยาวชนอาจจะเกิดจากภาวะความเป็นอยู่และความสัมพันธ์สำหรับสมาชิกในครอบครัวที่ไม่ราบรื่นหรือมีบางสิ่งบางอย่างผิดปกติ และบางครอบครัวมีลักษณะบ้านแตก ซึ่งกล่าวได้ว่าสภาพบ้านแตกเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมาก

1.2 ความไม่สงบสุขของครอบครัว ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เด็กกระทำความผิด บิดามารดาที่ทะเลาะเบาะแว้งหรือทุบตีกัน ทำให้ครอบครัวขาดความสงบสุข เด็กที่ประสบกับสภาพเช่นนั้น จะขาดความมั่นคงในจิตใจและอารมณ์

บางครั้งเด็กอาจตกเป็นเครื่องมือของบิดาหรือมารดาในการที่จะต่อรองกับอีกฝ่ายหนึ่ง หรืออาจตกเป็นที่รองรับอารมณ์ของบิดามารดาเมื่อทั้งสองฝ่ายทะเลาะวิวาทกัน ทำให้เด็กเสียใจ โกรธ ผิดหวังและถูกกดดันต้องหาทางแสดงออก ซึ่งส่วนหนึ่งมักเป็นการแสดงออกในรูปของการกระทำผิด (จรรยา สุวรรณทัต, 2532 : 1) กล่าวว่า ต้นเหตุสำคัญแห่งพฤติกรรมที่ผิดเกิดจากสภาพความไม่ปรองดองในครอบครัวที่มีทั้งพ่อและแม่ นั่นเอง

2. ลักษณะของการอบรมเลี้ยงดู การอบรมเลี้ยงดูที่ดี และถูกต้องเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดี ผู้ที่อบรมเลี้ยงดูซึ่งอาจเป็นบิดามารดาผู้ปกครองหรือบุคคลอื่น ๆ ต้องเป็นบุคคลที่มีสุขภาพจิตดีพร้อม และเป็นแบบฉบับที่ดีให้แก่บุตรธิดาได้ (ลักษณา สรวิวัฒน์, 2545 : 28)

2.1 รูปแบบและวิธีการอบรมเลี้ยงดู สามารถแบ่งรูปแบบและวิธีการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ (Roger, 1972 : 189 อ้างถึงใน กันตวรรณ มีสมสาร, 2544 : 26-27) ดังนี้

2.1.1 แบบเผด็จการ หมายถึงการที่ผู้เลี้ยงดูใช้กฎหรือระเบียบที่เข้มงวด เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่ต้องการโดยไม่มีการอธิบายเหตุผลใดทั้งสิ้น ถ้าเด็กไม่สามารถปฏิบัติได้ก็ จะถูกลงโทษอย่างรุนแรง แต่ถ้าเด็กปฏิบัติได้ตามที่ต้องการก็ จะไม่มีการให้คำชมเชยหรือให้กำลังใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

2.1.2 แบบประชาธิปไตย หมายถึงวิธีที่ผู้เลี้ยงดูให้ความสำคัญกับการอธิบายและให้เหตุผล เพื่อให้เด็กเข้าใจว่า ทำไมเขาจึงถูกคาดหวังให้ทำพฤติกรรมหนึ่งมากกว่าอีกพฤติกรรมหนึ่งและเมื่อเด็กสามารถปฏิบัติตามที่ต้องการ หรือแสดงว่าพยายามทำบิดามารดาจะให้รางวัลด้วยการให้การยอมรับ การลงโทษจะใช้ก็ต่อเมื่อเด็กตั้งใจที่จะปฏิเสธพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และจะให้การลงโทษที่ไม่รุนแรง

2.1.3 แบบปล่อยปละละเลย วิธีนี้อาจจะถือว่าไม่ใช่วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่แท้จริง เพราะเด็กเรียนรู้ด้วยการลองผิดลองถูกด้วยตนเองมากกว่าคำแนะนำของผู้เลี้ยงดู การขาดการเอาใจใส่ดูแล การปล่อยปละละเลยหรือทอดทิ้งของบิดามารดา จะมีผลทำให้เด็กขาดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาสภาพจิตใจของตนเอง ให้สามารถควบคุมความประพฤติของตนให้อยู่ในกรอบของความถูกต้อง ดีงาม เด็กต้องการความอบอุ่นจากบิดามารดา เพื่อช่วยสร้างให้มีจิตใจมั่นคงสามารถต่อต้านกับสิ่งชั่วร้ายที่ไม่ดีจากภายนอกได้ ถ้าบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่ ย่อมทำให้เด็กเกิดความว้าเหว ขาดความรักความอบอุ่น เด็กอาจเรียกร้องความสนใจด้วยการแสดงออกในทางที่ก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งเป็นการง่ายต่อการหันเหเข้าหาสิ่งที่ผิด

2.2 การกวดขันความประพฤติและการลงโทษ บิดามารดามีหน้าที่ให้การดูแลเอาใจใส่และกวดขันความประพฤติของลูก จึงต้องพิจารณาและกระทำอย่างรอบคอบเหมาะสม มิฉะนั้นแล้วอาจเป็นผลนำไปสู่การกระทำผิดของเด็กได้ เช่น การเข้มงวดกวดขันความประพฤติมากเกินไป หรือการลงโทษเด็ดขาดรุนแรงเกินไป และไม่ชี้แจงเหตุผลที่ต้องลงโทษให้

เด็กเข้าใจ จะทำให้เด็กเข้าใจผิดว่าบิดามารดาเกลียดชังตน หรือในบางรายมีการลงโทษแบบไม่อยู่กับร่องกับรอยขึ้นอยู่กับอารมณ์ของบิดามารดา เช่น เด็กกระทำผิดอย่างเดียวกันหลายครั้ง แต่บางครั้งก็ถูกลงโทษ บางครั้งก็ไม่ถูกลงโทษ บางครั้งแค่ดูตาว่ากล่าว บางครั้งถูกเยียนตีอย่างรุนแรงการทำเช่นนี้ ทำให้จิตใจเด็กสับสนทำตัวไม่ถูก และไม่แน่ใจว่าที่ตนไปนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ซึ่งการกวัดข้นความประพฤติและการลงโทษเด็กนั้น บิดามารดาควรอาศัยเทคนิคเข้าช่วย และควรยึดถือเป็นแนวทางเดียวกัน ไม่ใช่ว่าเด็กกระทำผิดแต่มารดาหนึ่งเฉยไม่สนใจ แต่บิดกลับลงโทษอย่างรุนแรง ทำให้เกิดผลเสียแก่เด็กมากกว่าผลดี เพราะจะทำให้เด็กสับสน ไม่อาจรู้ได้ว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ อันจะนำไปสู่การกระทำผิดได้

2.3 เศรษฐกิจของครอบครัว เด็กกระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีปัญหาหลาย ๆ อย่างผสมผสานกัน เศรษฐกิจของครอบครัวก็เป็นปัญหาหนึ่งของปัญหาหลาย ๆ อย่างนั้น จากสถิติเด็กที่ถูกจับกุมและดำเนินคดีในศาลเยาวชน พบว่า เด็กเหล่านั้นมักจะมีมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน ทั้งนี้ เพราะความยากจนทำให้เกิดความอดอยาก หิวโหย บิบบังคับให้ต้องไปกระทำผิด ต้องไปลักขโมยหรือปล้นคนอื่นเพื่อให้ตนอยู่รอด นอกจากนั้นค่านิยมของสังคมปัจจุบันจะให้ความสำคัญน้อยยกย่องคนมีฐานะร่ำรวย เป็นผลให้คนยากจนเกิดความท้อถอยท้อถอยพยายามดิ้นตัวเองให้ขึ้นไปมีฐานะทัดเทียมกับคนอื่น ๆ ในทุกวิถีทาง แม้จะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายก็ตาม (สุธินี รัตนวราท, 2531 : 38)

2.3. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ภาวะเศรษฐกิจเป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด เนื่องจากการที่ภาวะเศรษฐกิจเสื่อมโทรม คนในสังคมมีความเป็นอยู่อย่างอดัดขัดสน คนว่างงานมากขึ้น สินค้าต่าง ๆ มีราคาสูง เกิดปัญหาความยากจน สัญชาติญาณในการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด บิบบังคับให้กระทำผิดกฎหมายได้ ในทำนองเดียวกันถ้าผู้กระทำผิดมีภาวะเศรษฐกิจที่ยากจน ก็ทำให้เกิดความยุ่งยากและอาชญากรรมต่าง ๆ ขึ้น (อนันต์ ประวิเศษ, 2547 : 14) ความยากจนย่อมเป็นสาเหตุหนึ่งที่บิบบังคับให้จำเป็นต้องกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรืออาจกล่าวได้ว่า ความจนเป็นต้นเหตุแห่งอาชญากรรมอย่างหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะมนุษย์จำเป็นต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เนทเทอร์และกวีเน (Nettler and Gwynne, 1984 : 215 อ้างถึงใน สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 37) เชื่อว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นจากความไม่เท่าเทียมกันทางเศรษฐกิจและการขัดกันด้านผลประโยชน์ของชนชั้นในสังคม ซึ่งวิลเลียม (William, 1969 : 198 อ้างถึงใน สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 37) ได้สนับสนุนแนวคิดนี้ว่าระบบเศรษฐกิจเป็นตัวก่อให้เกิดบรรยากาศของกระบวนการผลักดันให้มีพฤติกรรมอาชญากรรม

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่เป็นสาเหตุที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนสามารถแยกอธิบาย (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2543 : 109) ได้ดังนี้

1. ความยากจนขาดแคลน ด้านภาวะเศรษฐกิจของผู้กระทำผิดนั้น ความยากจนเป็นสาเหตุหนึ่งที่บีบคั้นให้จำเป็นต้องกระทำผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์ หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ความยากจนเป็นต้นเหตุแห่งอาชญากรรมอย่างหนึ่งในครอบครัวที่ยากจน เนื่องจากความยากจนเป็นบ่อเกิดของความทุกข์ยากเดือดร้อน ทำให้ขาดแคลนในสิ่งที่จำเป็นต้อง ดังนั้น ความยากจนจึงทำให้เกิดอาชญากรรม เนื่องจากอาชญากรรมเป็นทางออกที่จะแก้ไขความเดือดร้อนได้ทางหนึ่ง มนุษย์ทุกคนมีความจำเป็นที่จะต้องดิ้นรนในการยังชีพ คนที่ขาดแคลนจึงกล้ากระทำความผิดได้ง่าย

2. การว่างงาน สภาพการไม่มีงานทำที่แน่นอนมั่นคง ทำให้ไม่มีรายได้ เป็นปัจจัยทำให้คนประกอบอาชญากรรม

2.4 ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม แบ่งออกได้ดังนี้ (สุชา จันทรเฒ, 2541 : 23-38)

1. การเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากร รวมทั้งการอพยพจากชนบทเข้ามาในเมือง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุของอาชญากรรม ได้แก่ ปัญหาความยากจนของประชาชน ปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้น ปัญหาแหล่งเสื่อมโทรม ปัญหาการว่างงาน ปัญหาการศึกษา และปัญหาการสาธารณสุข กล่าวคือ เด็กอาจมีปัญหารีงที่อยู่อาศัยไม่ถูกสุขลักษณะ ขาดแคลนอาหาร ขาดแคลนบริการสุขภาพอนามัย ในบางกรณีไม่มีแม้กระทั่งโรงเรียนที่จะเรียน คนเป็นจำนวนมากต้องตกอยู่ในภาวะที่บีบคั้นด้วยความยากจน ประสบปัญหาการว่างงาน ไร้การศึกษาซึ่งก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมและศีลธรรม อันเป็นมูลฐานเบื้องต้นที่จะก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้โดยง่าย เพราะสภาพแวดล้อมชักจูงให้เด็กและเยาวชนหันไปสู่อบายมุขและอาชญากรรมนั่นเอง

2. ชุมชนและสภาพถิ่นที่อยู่สภาพของสังคม และชุมชนมีอิทธิพลต่อความประพฤติของเด็กที่อยู่ในสังคมหรือชุมชนนั้น ถ้าสังคมของในชุมชนมีความประพฤติและวัฒนธรรมไปในทิศทางใด บุคคลในชุมชนนั้นก็จำต้องปรับตัวเพื่อให้เข้ากันได้กับบุคคลส่วนใหญ่ในชุมชนนั้นในลักษณะคล้ายตามที่เรียกว่าพวกมากลากไป ถ้าบุคคลใดมีความประพฤติไปในทางฝืนต่อความรู้สึกของชนกลุ่มใหญ่หรือไม่คล้ายตามก็จะอยู่ในกลุ่มชุมชนนั้นไม่ได้ เด็กที่เกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาในชุมชนที่มีสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี จึงมีโอกาสรับเอาสิ่งไม่ดี แต่สิ่งแวดล้อมนี้มีผลกระทบต่อบุคคลแต่ละคนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพของบุคคลที่ได้รับการหล่อหลอมมาจากครอบครัวเป็นสำคัญ สภาพสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนที่ต่างกัน ย่อมทำให้จำนวนเด็กที่กระทำผิดต่างกันด้วย ในละแวกบ้านที่เป็นแหล่งเสื่อมโทรม มีความเป็นอยู่ไม่ดี บุคคลในละแวกบ้านนั้นก็มีความประพฤติไปในทางฝืนระเบียบของสังคม เมื่อเด็กได้เห็นตัวอย่างที่

ไม่ดีจากผู้ใหญ่ที่กระทำผิดแต่ไม่ถูกจับกุมกลับใช้ชีวิตอย่างสบาย เด็กก็จะได้รับอิทธิพลจากความประพฤติดังกล่าว ทำให้เกิดความเคยชินต่อการกระทำผิด ในที่สุดก็กระทำผิดเหมือนคนอื่น ๆ (โกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ, 2537 : 251) สภาพแวดล้อมรอบข้างมีความสำคัญมากถ้าใครก็ตามที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่น บ้านอยู่ใกล้แหล่งการพนัน เมื่อเกิดความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่ง บังคับจากสภาพแหล่งการพนันจะผลักดันให้คน ๆ นั้นมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายเช่น คนนั้นจะหาทางเข้าไปเล่นการพนันเพื่อให้ได้เงินมาซื้อ สิ่งที่ต้องการ ในทางตรงข้าม คนที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีการเรียนรู้ที่ดีจากบุคคลใกล้เคียง คนนั้นก็เลยไม่กระทำผิดสิ่งผิดกฎหมาย (Cloward, 1960 : 76 อ้างถึงใน นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2543 : 120)

ทัฟและอิงแลนด์ (Taft and England) ได้แบ่งประเภทของเขตที่มีการกระทำผิดของเยาวชนไว้ 7 ประเภท คือ (1) เขตที่มีความยากจน (2) เขตชุมชนแออัด (3) เขตที่ตัดขาดจากสังคมที่ยึดถือประเพณีอันดีงาม (4) เขตที่มีบ้านพักอยู่กันหนาแน่น (5) เขตที่มีชนกลุ่มน้อยอาศัยอยู่เพียงกลุ่มเดียว (6) เขตแห่งความชั่วร้ายหรือเขตที่อยู่ในความคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ และ (7) เขตเสื่อมความเจริญในชนบท นอกเหนือจากเขตดังกล่าวทั้ง 7 เขต น่าจะมีเขตอื่นๆ ที่แตกต่างกันออกไปอีก รวมทั้งชุมชนอุตสาหกรรมหรือแหล่งทำเหมืองแร่ ซึ่งจะมีการต่อสู้กันระหว่างฝ่ายลูกจ้างกับฝ่ายนายทุน หรือระหว่างสหภาพแรงงานที่เป็นปรปักษ์ต่อกันซึ่งจะนำไปสู่การกระทำที่รุนแรงเป็นอย่างมาก (ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา, 2549 : 23-24)

3. สิ่งแวดล้อมด้านการศึกษา เช่น ระบบการศึกษา โรงเรียน และครู เป็นต้น โรงเรียนมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตและอนาคตของเด็กและเยาวชน เพราะโรงเรียนอาจเป็นที่ทำให้เด็กกระทำผิด หรืออาจช่วยป้องกันเด็กกระทำผิด และอาจช่วยเด็กที่กระทำผิดแล้วให้กลับตัวเป็นคนดี ซึ่งขึ้นอยู่กับบทบาทและการทำหน้าที่ของโรงเรียน (โสภา ชปิลมันน์, 2536 : 139) โรงเรียนในปัจจุบันมุ่งการสอนทางวิชาการ โดยไม่ได้ตระหนักถึงการให้การอบรมทางสังคม เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้กฎระเบียบของสังคม และการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม นอกจากนี้ หลักสูตรการศึกษาในปัจจุบันยังไม่เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เด็กและเยาวชนไม่สามารถประยุกต์ความรู้ที่ได้รับจากระบบการศึกษามาปรับใช้กับชีวิตจริงที่เผชิญอยู่ได้อย่างเหมาะสม มีเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่ขาดโอกาสทางการศึกษา ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ขาดความรู้และประสบการณ์ในการที่จะพิจารณาไตร่ตรองถึงสิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ครูส่วนหนึ่งยังขาดอุดมการณ์และจิตสำนึกของความเป็นครูในการอบรมสั่งสอนตามจรรยาบรรณของครูที่พึงมี และครูบางส่วนยังเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้เยาวชนลอกเลียนแบบได้ (พัฒนา สุขประเสริฐ, 2543 : 41)

แชฟเฟอร์ และโพลค (Schafer and Polk, 1967 : 81 อ้างถึงใน โสภา ชปิลมันน์, 2536 : 139) กล่าวว่า การกระทำผิดของเด็กส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ด้านลบที่ได้รับมาจากโรงเรียน เพราะโรงเรียนมีข้อบกพร่อง โดยเฉพาะข้อบกพร่อง

ที่ไม่สามารถแก้ไขพฤติกรรมของเด็กที่มาจากครอบครัวชั้นต่ำได้ เด็กเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจาครอบครัวหรือชุมชนให้ประพฤติผิดอยู่แล้ว ข้อบกพร่องของโรงเรียนกลับทำให้เด็กเหล่านี้ มีความประพฤติที่ผิดยิ่งขึ้นไปอีก

ข้อบกพร่องของโรงเรียนที่มีส่วนส่งเสริมให้เด็กกระทำผิด พอสรุปได้ดังนี้

1. โรงเรียนขาดความสนใจที่จะแสวงหาวิธีและแนวทางปฏิบัติเพื่อช่วยเหลือเด็กให้ออกจากสิ่งที่จะชักนำเด็กไปสู่การกระทำผิด (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2543 : 129)
2. การถ่ายทอดค่านิยมแบบชนชั้นกลางให้แก่เด็กที่เป็นชนชั้นต่ำ โดยมีการถ่ายทอดความรู้ วิชาการ วัฒนธรรม และค่านิยมที่ถือเอาระดับชนชั้นกลางเป็นมาตรฐาน ทำให้เด็กที่ยากจนหรือมีฐานะที่ต่ำกว่า เกิดความรู้สึกว่าตนเป็นแกะดำที่หลงเข้ามาในกลุ่ม จึงพยายามที่จะยกระดับตนขึ้นให้ทัดเทียมกับเพื่อนแต่ก็ทำได้ยาก เพราะมีปัจจัยหลายด้านที่ไม่เอื้ออำนวย เด็กก็จะเกิดความเครียดและรู้สึกถูกดันทัน (สุธีณี รัตนวราท, 2531 : 40)
3. หลักสูตรไม่เหมาะสม การกำหนดหลักสูตรของโรงเรียนส่วนใหญ่มักไม่ค่อยคำนึงถึงความเหมาะสมกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทำให้เด็กที่จบออกมาหางาน ทำไม่ได้กลายเป็นภาระของสังคม เด็กที่กำลังเรียนอยู่ก็ขาดกำลังใจที่จะเรียนให้สำเร็จ (สุธีณี รัตนวราท, 2531 : 40) การจัดการศึกษาของโรงเรียนเป็นแบบตัดขาด ไม่ให้โอกาสแก่เด็กที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาครอบครัวและชุมชนของเด็ก ทำให้เด็กบางคนมีความรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จต่าง ๆ ที่ได้รับขณะศึกษาอยู่ในโรงเรียน ไม่สามารถนำไปปรับใช้แก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2543 : 129)
4. โรงเรียนเพิกเฉย และไม่ยอมช่วยเหลือแก้ไขเด็กที่กระทำ ความผิดหรือความเดือดร้อนให้แก่โรงเรียนหรือชุมชน เมื่อเด็กกระทำผิดขึ้นโรงเรียนก็ใช้วิธีการลงโทษถ้าความผิดร้ายแรงก็ถึงขั้นไล่ออก ซึ่งวิธีนี้ไม่ใช่การแก้ปัญหา เด็กอาจต้องการความช่วยเหลือมากกว่าถูกลงโทษ ซึ่งอาจต้องอาศัยความช่วยเหลือจากฝ่ายอื่นเช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น วิธีนี้ จะทำให้เด็กได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้องเสียแต่แรกก่อนที่จะสายเกินไป (สุธีณี รัตนวราท, 2531 : 40)
5. การขาดการอบรมสั่งสอนให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อชุมชน โรงเรียนที่มุ่งสอนแต่วิชาความรู้เพียงด้านเดียว เพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นโรงเรียนชั้นนำมีความเป็นเลิศทางวิชาการแต่ไม่ได้อบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักมีความรับผิดชอบต่อชุมชน ทำให้เด็กเป็นคนเห็นแก่ตัวไม่มีความเสียสละต่อส่วนรวมและอาจกลายเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมคดโกงได้ (สุธีณี รัตนวราท, 2531 : 40)

อย่างไรก็ตาม การที่จะโทษว่าโรงเรียนเป็นต้นเหตุทำให้เด็กกระทำผิด แต่เพียงอย่างเดียวเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะครอบครัวและสภาพแวดล้อมของสังคมอื่น ๆ ก็อาจเป็นปัจจัยสำคัญของการกระทำผิดได้ด้วย

4. เพื่อน การคบเพื่อนก็เป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กและเยาวชน เพราะถ้าเด็กหรือเยาวชนได้เพื่อนเกรมีความประพฤติที่ไม่ดีแล้ว ก็อาจชักจูงให้เด็กหรือเยาวชนนั้นประพฤติเสียหายหรือเสียผู้เสียคนได้ โดยเฉพาะเด็กที่หมดที่พึ่งทางบ้าน พ่อแม่ไม่มีโอกาสอบรมสั่งสอนหรือเด็กที่พ่อแม่ไม่พยายามเข้าใจปัญหาของลูก ย่อมทำให้เด็กต้องหันไปพึ่งนอกบ้านแทน และอาจไปได้เพื่อนชั่วที่ชักจูงไปในทางที่ผิด เช่น ชักชวนหนีโรงเรียน เทียวเตร่เสเพลในแหล่งอบายมุข เป็นต้น จนกระทั่งติดเป็นนิสัย เมื่อไม่มีเงินเที่ยวเตร่ก็อาจถูกเพื่อนยืมให้ขโมยเงินพ่อแม่ หรือถ้าเห็นโอกาสเหมาะก็อาจจะลักทรัพย์จากผู้อื่น ฉะนั้นการคบเพื่อนชั่วทำให้เด็กดี ๆ ประพฤติผิดกฎหมายของบ้านเมืองได้อย่างหนึ่ง (สุชา จันทรเฒ, 2541 : 26-27) การกระทำผิดอาจได้มาจากการเรียนรู้และได้รับมาจากกระบวนการในชีวิตที่บุคคลมาอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เมื่อใดก็ตามที่คบเพื่อนเลวจะเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็กกระทำผิด (Edwin, 1968 : 134) ซึ่งสอดคล้องกับเรคเลส (Reckless, 1971 : 94 อ้างถึงใน สุชา จันทรเฒ, 2541 : 27) ที่กล่าวว่า การคบเพื่อนเลวเป็นแรงผลักดันสำคัญที่ทำให้เด็กกระทำผิด เด็กเกรส่วนใหญ่มักมีเพื่อนเป็นเด็กเกรด้วยกัน และยังสอดคล้องกับกฎข้อที่ 1 ของทฤษฎีการเลียนแบบ (Jean Gabriel Tarde อ้างถึงใน สุดสงวน สุธีสร, 2547 : 72) ที่กล่าวว่า คนที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันจะมีการเลียนแบบพฤติกรรมกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เด็กที่กระทำผิดมักจะมีเพื่อนเกรมากกว่าเด็กที่ไม่เคยกระทำผิด

5. สถานเริงรมย์หรือแหล่งอบายมุขต่างๆ อาทิเช่น บ่อนการพนัน ซ่องโสเภณี สถานอาบอบนวด ผับ โรงน้ำชา เป็นต้น นับว่ามีส่วนทำให้เด็กและเยาวชนเสียคนจำนวนไม่น้อย ถึงแม้จะรู้ว่าเป็นแหล่งอบายมุขก็ตาม แต่ก็เป็นสิ่งล่อใจให้เด็กและเยาวชนหลงเพลิดเพลินติดอกติดใจ ทำให้เสียคนได้ง่าย เพราะเด็กและเยาวชนเมื่อเคยเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เสียครั้งหนึ่งแล้ว ก็มักจะหาทางเข้าไปเที่ยวอีกให้ได้ เมื่อไม่มีเงินก็มักหาเงินโดยทุจริต เช่น การลักขโมย การตีชิงวิ่งราว ปล้นทรัพย์ เป็นต้น (สุชา จันทรเฒ, 2541 : 26) เด็กและเยาวชนที่เข้าไปใช้บริการสถานบริการและสถานเริงรมย์ก็เพื่อปลดปล่อยความเครียดที่อาจได้รับจากบ้านหรือโรงเรียน หรือเพราะว่าอยากรู้อยากลอง บรรยากาศต่างๆ ภายในสถานเริงรมย์รวมถึงเสียงเพลงและแสงสี ทำให้เกิดความเพลิดเพลิน แต่ก็สร้างปัญหาตามมาเช่น การยกพวกตีกัน การตั้งครุภนอกสมรส การเสพสารเสพติด เป็นต้น (อัจฉรา ทองตัน, 2536)

6. สารเสพติด หากเด็กและเยาวชนเสพสารเสพติดแล้ว ปัญหาของชาติที่จะตามมา ก็ย่อมจะมีอีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจ หรือมีผลทำให้สังคมล่มสลาย และความเสียหายอื่นๆ อีกมากมายสุดที่จะคาดเดาได้หมด (อัจฉรา ทองตัน, 2536 : 44) สารเสพติด หมายถึงสารใดก็ตามเมื่อรับเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะเป็นการกิน สูบ ฉีดหรือดม

ก็ตาม มีผลต่ออารมณ์และความประพฤติของผู้ใช้ได้เมื่อใช้สารเสพติดเป็นเวลานานจนติดก็ย่อมก่ออันตรายอย่างใหญ่หลวงแก่เด็กและเยาวชน เพราะพิษภัยของตัวยาคจะทำลายสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจให้เสื่อมโทรม ทำให้เกิดโรคร้ายและเป็นที่ยังเกียจของสังคม สารเสพติดมักจะเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิดอื่น ๆ ด้วยเพราะเมื่อติดแล้วทำให้เกิดความต้องการเสมอ ๆ เป็นเหตุให้ต้องหาเงินมาซื้อ ถ้าไม่มีเงินก็จำต้องลักขโมยหรือวิ่งราว ปล้นหรือชิงทรัพย์ และถ้าเป็นเด็กหรือเยาวชนหญิงก็มักถูกบังคับให้ค้าประเวณีได้ (สุชา จันทรเฒ, 2541 : 27)

7. สื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ นับว่ามีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กอยู่มาก แม้จะมีสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กโดยตรงก็ตาม แต่ก็ยังเป็นผลทางอ้อมที่โน้มน้าวจิตใจและทัศนคติของเด็กให้เห็นผิดเป็นชอบได้ เด็กชอบเลียนแบบอยู่แล้วเมื่อเห็นตัวอย่างจากภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือหนังสืออ่านเล่น ก็เก็บเอาไปเลียนแบบหนังสือพิมพ์บางประเภทมุ่งแต่จะเร้าความสนใจของผู้อ่านจึงลงเรื่องราวหรือแสดงรูปอันขัดต่อศีลธรรมอันดี บางเรื่องก็ลงรายละเอียดของวิธีการประกอบอาชญากรรมซึ่งกลายเป็นการชี้ช่องให้เด็กและเยาวชน การแพร่ภาพ เสียงและความคิดของสื่อมวลชนมีทั้งผลดีและผลร้าย ผลดีก็คือให้ความบันเทิง ส่วนผลร้ายนั้น คือเป็นตัวอย่างที่เลวร้ายต่อเด็กและเยาวชน เพราะเด็กและเยาวชนยังอ่อนต่อความนึกคิดในทางผิดชอบ ชั่วดี ย่อมจะเอาอย่างการกระทำนั้น ๆ และรับเอาค่านิยมที่ผิด ๆ เข้าไว้ (โกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ, 2537 : 251) ซึ่งชแลมม์ (Schramm, 1960 : 214 อ้างถึงใน โสภ ชปสิมันน์, 2536 : 143-144) กล่าวว่า เด็กได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นลบต่อสังคมหรือพฤติกรรมที่เป็นลบในสังคมผ่านทางสื่อมวลชน การถ่ายทอดหรือรายงานข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาชญากรหรือการก่ออาชญากรรมมีอิทธิพลสูงต่อการคล้อยตามและกระทำตามโดยเฉพาะในภาพยนตร์บางประเภทที่แสดงให้เห็นถึงเขวามันปัญญาความสามารถอย่างยอดเยี่ยมของอาชญากร ยิ่งเป็นอันตรายมากยิ่งขึ้น เพราะเยาวชนยังอ่อนด้วยสติปัญญาและเหตุผล ทำให้เกิดการยอมรับคล้อยตาม เกิดความประทับใจและความภาคภูมิใจที่จะทำตาม คลินมาร์ด (Climard, 1968 : 25 อ้างถึงใน สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 38) กล่าวว่า การถ่ายทอดความคิดที่ผิด โดยเฉพาะในกรณีที่ถ่ายทอดให้เห็นว่าผู้ละเมิดกฎหมายเป็นผู้ที่สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจ หรือการยกย่องสรรเสริญด้วยแล้ว ก็ยังเป็นอันตรายมากขึ้น เพราะเป็นการถ่ายทอดค่านิยมที่ทำให้เด็กและเยาวชนยอมรับเป็นแบบอย่างและโน้มเอียงไปในทางที่จะกระทำความผิดส่วนวอลเตอร์ (Walter, 1961 : 58 อ้างถึงใน พรชัย ชันดี และคณะ, 2543 : 119) กล่าวว่าตัวอย่างที่ไม่ดีจากสื่อมวลชน เป็นสิ่งกระตุ้นหรือเป็นแรงดึงดูดให้บุคคลกระทำผิดจากเหตุผลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอาญาและเป็นสาเหตุทางอ้อมต่อการกระทำความผิด โดยผ่านทางค่านิยมต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม

ณัฐนันท์ พิทักษา (2548 : 14) ได้ให้ทัศนะทางอาชญาวิทยาไว้ว่า ในแง่ของสื่อมวลชนนั้นการถ่ายทอดอย่างซ้ำซากเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้กระทำผิดกฎหมายทา สื่อมวลชน จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการถ่ายทอดความคิดที่ผิดให้แก่ผู้รับรู้หรือรับฟัง ยิ่งในกรณี ที่ถ่ายทอดให้เห็นว่าผู้ละเมิดกฎหมายเป็นผู้สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจ หรือการยกย่อง สรรเสริญแล้ว ก็จะเป็นอันตรายมากขึ้น อิทธิพลอย่างสำคัญของสื่อมวลชนที่เกี่ยวพันกับปัญหา การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนก็ คือเป็นตัวกระตุ้นทัศนคติที่มีอยู่แล้วหรือส่งเสริมให้เห็น ตามสภาพแวดล้อมที่ตนคิดว่าดีแล้ว ทั้งที่ความคิดหรือทัศนคติหรือสภาพแวดล้อมเหล่านั้น เป็นสิ่งนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย ทำให้บุคคลที่เคยคิดเห็นผิด ๆ มาก่อนพลอยมีภาพในใจที่ผิด คล้อยไปกับสื่อมวลชนที่เขาได้สัมผัส เพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ในสื่อมวลชนเป็นสิ่งที่ตรงกับ ความต้องการและผลประโยชน์ของตนเอง เป็นสิ่งที่ตนอยากหรือพร้อมที่จะเรียนรู้ทำความเข้าใจ แสดงว่าตนมีค่านิยมซึ่งตรงกับสื่อมวลชนที่แสดงออกมา นี้คือ ลักษณะที่เป็นอันตรายของสื่อมวลชน ที่มอบสิ่งผิด หรือค่านิยมที่ผิด ๆ ให้แก่สาธารณชน

สรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน มิได้เกิดจากปัจจัยใดปัจจัย หนึ่ง เท่านั้น แต่เกิดจากปัจจัยหลายอย่างด้วยกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีหลายสาเหตุตามแนวคิดของ วิลเลียม ฮีลีย์ (William Healy) ที่ได้ตั้งข้อสังเกตว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดอาชญากรรมมีทั้งปัจจัย ที่สำคัญและปัจจัยรอง มิได้มีปัจจัยหนึ่งปัจจัยใดเท่านั้นที่ทำให้เกิดอาชญากรรม

นักอาชญาวิทยา 2 ท่าน ที่ได้ นำทฤษฎีหลายสาเหตุมาอธิบายการเกิด อาชญากรรม (อึ้งฉพ ชูบำรุง, 2539 : 41-42) ดังนี้

1. เฮอ์แมน แมนไฮม์ (Hermann Mannheim) ได้อธิบายไว้ว่า ปัจจัย สำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรม คือ ปัจจัยทางกายภาพ และปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทั้งสองอย่างนี้ ส่งผ่านไปยังปัจจัยทางจิตใจ โดยสรุปได้ว่า ปัจจัยทางกายภาพและปัจจัยทางสังคมจะก่อให้เกิด อาชญากรรมก็ต่อเมื่อจิตใจเอื้ออำนวยให้เป็นไป กล่าวคือจิตใจมีความต้องการหรือมีแรงจูงใจ ที่จะกระทำเช่นนั้น แต่ทั้งนี้ มิได้หมายความว่าลักษณะของจิตใจจะเป็นตัวแปรที่เด่นชัดเหนือปัจจัย อื่นหากความกดดันของปัจจัยอื่นมีกำลังมากและมีเชื้อของความต้องการทางจิตใจแม้เพียงนิดเดียว ก็อาจจะนำไปสู่การกระทำความผิดได้ อย่างไรก็ดี ถ้าขาดความต้องการทางจิตใจแล้วอาชญากรรม ก็จะไม่เกิด อีกประการหนึ่ง หากความต้องการทางจิตใจมีมากแม้จะไม่มีปัจจัยอื่นก็อาจจะนำไปสู่ การเกิดอาชญากรรมได้ แมนไฮม์ ยืนยันว่าทฤษฎีของเขาสอดคล้องกับทฤษฎีหลายสาเหตุในบาง เรื่อง และชี้ให้เห็นว่าปัจจัยจะกลายเป็นสาเหตุก็ต่อเมื่อปัจจัยนั้นเป็นแรงจูงใจให้เกิด อาชญากรรม

2. ดอน กิบบอนส์ (Don Gibbons) ได้อธิบายไว้ว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรมมีอยู่ 3 ปัจจัย คือ

ปัจจัยแรก คือ ปัจจัยที่เป็นสาเหตุพื้นฐาน หรือเป็นสิ่งที่รองรับในเบื้องต้น ตัวอย่างเช่น ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอย่างรวดเร็ว สภาพไร้ระเบียบในสังคม ความไม่มั่นคงในทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

ปัจจัยที่สอง คือ ปัจจัยที่เป็นตัวแปรแทรกซ้อน ถือเป็นปัจจัยที่แทรกเข้ามาสนับสนุนปัจจัยที่เป็นสาเหตุพื้นฐาน ตัวอย่างเช่น ประสบการณ์ในครอบครัว การคบค้าสมาคมกับคนชั่ว การยึดถือวัฒนธรรมที่ส่งเสริมการกระทำความผิด เป็นต้น

ปัจจัยที่สาม คือ ปัจจัยหนุน นับเป็นปัจจัยที่จุดชนวนให้เกิดอาชญากรรม หากขาดชนวนเสียแล้วอาชญากรรมก็จะไม่เกิดขึ้น ตัวอย่าง เช่น บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล สถานการณ์อำนาจหรือโอกาสอำนาจ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีของแมนไฮม์ ถือว่าปัจจัยทางจิตใจเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดอาชญากรรม ส่วนทฤษฎีของกิบบอนส์ ถือว่าอาชญากรรมจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อปัจจัยทั้งสาม คือ ปัจจัยที่เป็นสาเหตุพื้นฐาน ปัจจัยที่เป็นตัวแปรแทรกซ้อน และปัจจัยหนุน มีการรวมตัวกันอย่างสนิทแนบแน่น กิบบอนส์ให้ความสำคัญกับปัจจัยต่างๆ อย่างเท่าเทียมกัน ไม่เหมือน กับทฤษฎีของแมนไฮม์ที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยทางจิตใจมากกว่าปัจจัยอื่น

สรุปได้ว่าการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จึงอาจเกิดได้จากปัจจัยหลายปัจจัย หรือหลายสาเหตุ อาจจะเป็นทั้งปัจจัยจากตัวเด็กเอง ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมรวมกันไปได้ ซึ่งนับเป็นเรื่องน่าสนใจและควรจะศึกษาปัจจัยเหล่านี้ เพื่อที่ทุกฝ่ายจะได้หาทางป้องกันและแก้ไขไปในตัว เพื่อลดอัตราการกระทำผิดอันมีค่าอย่างยิ่งนี้ให้พัฒนาไปในทางที่ควรจะเป็น อันจะอำนวยประโยชน์แก่สังคมและประเทศชาติมากที่สุด

3. กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน

3.1 ศาลเยาวชนและครอบครัว

แต่เดิมกระบวนการยุติธรรมที่ใช้สำหรับเด็กและเยาวชนบัญญัติไว้เฉพาะสำหรับการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนหลังจากศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้วเท่านั้น ส่วนวิธีปฏิบัติต่อเด็กในระหว่างที่ถูกจับกุมหรือระหว่างการพิจารณาคดียังไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ เด็กและเยาวชนจึงได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสมและมีผลเสียหายแก่เด็กและเยาวชน จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 เพื่อใช้บังคับกับเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องหาว่ากระทำความผิด เมื่อได้ใช้พระราชบัญญัติดังกล่าวไปได้สักระยะหนึ่ง ก็พบว่ายังมีความไม่เหมาะสมบางประการ จึงได้ปรับปรุงแก้ไขอำนาจของศาลคดีเด็กและเยาวชนโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 ทั้งนี้ เพื่อปรับปรุงอำนาจในการพิจารณาคดีแพ่ง

ในกรณีเกี่ยวกับผลประโยชน์หรือส่วนได้เสียของเด็กและเยาวชนให้เป็นไปด้วยความเหมาะสม และแก้ไขวิธีการดำเนินงานในศาลคดีเด็กและเยาวชนบางประการให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว ต่อมากระทรวงยุติธรรมได้เล็งเห็นว่าการที่จะคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างเพียงพอไม่เป็นการเพียงพอ เพราะเด็กและเยาวชนต้องอยู่กับครอบครัว การคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยไม่ได้มุ่งคุ้มครองครอบครัว ย่อมไม่เป็นการคุ้มครองเด็กและเยาวชนอย่างเพียงพอ จึงได้ยกเลิกพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนทุกฉบับ โดยประกาศใช้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ขึ้นใช้แทน มีผลให้ศาลคดีเด็กและเยาวชนต่าง ๆ และศาลจังหวัดแผนกคดีเด็กและเยาวชนเปลี่ยนฐานะเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวและศาลจังหวัดแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว และรัฐมีนโยบายขยายระบบงานศาลเยาวชนและครอบครัวไปทั่วประเทศด้วยการเร่งรัดให้จัดตั้งแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัดขึ้นทุกจังหวัดทั่วประเทศ (วิชา มหาคุณ, 2542 : 17-18)

3.1.1 เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534

การตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มีเจตนารมณ์สำคัญ คือ ในคดีอาญามุ่งคุ้มครองสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชน ซึ่งควรได้รับการอบรม สั่งสอน และสงเคราะห์ให้กลับตัวเป็นคนดียิ่งกว่าการลงโทษ และในการพิจารณาคดีนั้นให้ศาลคำนึงถึงบุคลิกลักษณะ สุขภาพและภาวะแห่งจิตของเด็กและเยาวชน ซึ่งแตกต่างกันเป็นคน ๆ ไป และลงโทษหรือเปลี่ยนโทษหรือใช้วิธีการให้เหมาะสมกับตัวเด็กหรือเยาวชนและพฤติการณ์เฉพาะเรื่อง แม้เด็กหรือเยาวชนนั้นจะได้กระทำความผิดร่วมกัน ส่วนในคดีแพ่งหรือคดีครอบครัวมุ่งที่จะปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของผู้เยาว์ตลอดจนเสริมสร้างความมั่นคงและสงบสุขของครอบครัวที่มีผลน่านับต่อการต่อเด็กและเยาวชนด้วยเหตุนี้ จึงทำให้กระบวนการพิจารณาพิพากษาคดีในศาลเยาวชนและครอบครัวมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากศาลธรรมดา รวมทั้งผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีต้องเป็นผู้มีความสามารถเฉพาะด้าน (วรวิทย์ ฤทธิพิศ, 2548 : 19)

3.1.2 วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว

วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวนั้น ก็เพื่อให้รัฐได้เข้ามาเป็นผู้ใช้อำนาจปกครองเด็กที่มีการกระทำผิดอาญาหรือมีความประพฤติอันสังคมไม่ยอมรับ โดยไม่ถือว่าเด็กที่กระทำผิดไม่ใช่อาชญากร และไม่ถือว่ากระทำผิดเป็นอาชญากรรมกฎหมายได้กำหนดแนวทางปฏิบัติต่อเด็กในทางที่จะแก้ไข ให้การคุ้มครองควบคุมดูแล และกวดขันวินัยเท่าที่จำเป็น จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว บทบัญญัติที่เกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีในศาลเยาวชนและครอบครัวโดยเฉพาะในคดีอาญาจะไม่เคร่งครัดเป็นพิธีการเหมือนอย่างการพิจารณาคดีอาญาในศาลทั่วไป ซึ่งนอกจากจะพิจารณาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับ

การกระทำผิดแล้ว ยังต้องมีข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติทางสังคม และสภาพจิตใจและร่างกายของเด็กหรือเยาวชนแต่ละคนประกอบการวินิจฉัยของศาลด้วย ดังนั้น วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดในข้อหาเดียวกันหรือแม้แต่นคดีเดียวกันก็อาจแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพเด็กหรือเยาวชนเป็นรายบุคคลให้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้นอกจากนี้ ศาลเยาวชนและครอบครัวยังมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งที่ฟ้อง หรือร้องขอต่อศาล (สรารุท สอนสนาม, 2548 : 52-53)

3.1.3 รูปแบบของศาลเยาวชนและครอบครัวของประเทศไทย

ศาลเยาวชนและครอบครัวของประเทศไทยมีการจัดตั้งเป็น 2 รูปแบบ (อัจฉริยา ชูตินันท์, 2549 : 64) คือ

1. ศาลเยาวชนและครอบครัวที่จัดตั้งเป็นเอกเทศ เรียกว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวแบบเต็มรูปแบบ คือ มีสถานที่ทำการของศาลเยาวชนและครอบครัว และมีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหรือสถานพินิจเป็นเอกเทศ โดยมีเขตอำนาจของศาลครอบคลุมจังหวัดที่จัดตั้งศาลนั้น

2. แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวที่จัดตั้งในศาลจังหวัด เรียกว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวแบบไม่เต็มรูปแบบ คือไม่มีสถานที่ทำการเป็นเอกเทศ แต่จัดตั้งขึ้นเป็นแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด อีกทั้งยังไม่มีสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเป็นเอกเทศ ต้องส่งเด็กและเยาวชนไปฝึกอบรมที่สถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนของศาลเยาวชนและครอบครัวอื่นที่อยู่ในจังหวัดใกล้เคียง

3.1.4 ประเภทของคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี

ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งในคดีดังต่อไปนี้ (อัจฉริยา ชูตินันท์, 2549 : 64)

1. คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด
2. คดีอาญาที่ศาล ซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีธรรมดา ได้ออมนมาตามมาตรา 61 วรรคหนึ่ง
3. คดีครอบครัว ได้แก่ คดีแพ่งที่ฟ้องหรือร้องขอต่อศาลหรือกระทำการใดๆ ในทางศาลเกี่ยวกับผู้เยาว์หรือครอบครัวแล้วแต่กรณี ซึ่งจะต้องบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
4. คดีที่ศาลจะต้องพิพากษาคดีหรือสั่งเกี่ยวกับตัวเด็กและเยาวชนตามบทบัญญัติของกฎหมายซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัว

3.1.5 การจับกุมเด็กหรือเยาวชน

การจับกุมเด็กนั้น ไม่ว่าจะเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวหรือไม่ กระทำได้เฉพาะใน 3 กรณีเท่านั้น คือ (1) เด็กได้กระทำความผิดซึ่ง

บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 80 (2) มีผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยันให้จับ และ (3) มีหมายจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ส่วนการจับกุมเยาวชนนั้น ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นพิเศษ คงใช้หลักเกณฑ์ทั่วไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (สุพจน์ ภูมานะชัย, 2546 : 120)

3.1.6 การสอบสวนเด็กและเยาวชน

พนักงานสอบสวน ต้องดำเนินการสอบสวนเด็กและเยาวชนไปตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่มีบทบัญญัติเพิ่มเติมอยู่ 2 ประการ (สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 54-55) คือ

1. อำนาจในการควบคุมผู้ต้องหา เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชน ซึ่งอยู่อำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวแล้ว พนักงานสอบสวนต้องสอบถามปากคำเด็กหรือเยาวชนให้เสร็จสิ้นภายใน 24 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ต้องหามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน เมื่อสอบถามปากคำแล้วให้ส่งเด็กหรือเยาวชนไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ผู้อำนวยการสถานพินิจจะควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้ยังสถานพินิจหรือจะปล่อยชั่วคราวโดยมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บิดา-มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยโดยไม่มีประกันหรือมีประกันและหลักประกันก็ได้ หรือจะมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้กับบุคคลหรือองค์กรซึ่งเห็นสมควรก็ได้

2. การสอบสวนคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว มีบทบัญญัติเร่งรัดให้ทำการสอบสวน โดยพนักงานสอบสวนจะต้องส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ เพื่อยื่นฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวภายใน 30 วันนับแต่วันที่มีการจับกุม หากมีความจำเป็นขอผิดฟ้องได้ 2 ครั้ง ๆ ละ 15 วัน แต่รวมกันแล้วไม่เกิน 60 วัน เว้นแต่คดีซึ่งมีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป ขอผิดฟ้องได้ 4 ครั้งรวม 90 วัน หากพ้นกำหนดนี้แล้วห้ามมิให้ฟ้อง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุด

3.1.7 การควบคุมตัวเด็กและเยาวชน

การควบคุมตัวผู้ต้องหาในคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว มีวิธีการที่แตกต่างไปจากการควบคุมตัวผู้ต้องหาในคดีอาญาธรรมดา (สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 55-56) คือ

การควบคุมตัวก่อนส่งไปยังสถานพินิจนั้น ห้ามมิให้ควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นปะปนกับผู้ใหญ่ และห้ามมิให้ควบคุมไว้ในห้องขังที่จัดไว้สำหรับผู้ต้องการที่เป็นผู้ใหญ่ ส่วนการควบคุมโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น เมื่อได้รับตัวผู้ต้องหาที่เป็นเด็กหรือเยาวชนไว้แล้ว อาจจะพิจารณาปล่อยตัวชั่วคราวก็ได้ ถ้าไม่อนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวก็อาจควบคุม ตัวผู้ต้องหาไว้ในสถานที่ต่อไป

1. ควบคุมตัวไว้ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
2. ส่งตัวเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติไม่ดี อันจะเป็นภัยต่อเด็กและเยาวชนคนอื่นไปกักไว้ในสถานที่ที่จัดไว้โดยเฉพาะหรือในเรือนจำ
3. ถ้าเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วย อาจส่งเข้ารับรักษาพยาบาลในสถานพินิจหรือสถานพยาบาลอื่นตามที่เห็นสมควร

3.1.8 การฟ้องคดีเด็กและเยาวชน

สิ่งที่จะต้องพิจารณาเป็นลำดับแรกในการฟ้องคดี คือ คดีที่ฟ้องนั้นเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัวหรือไม่ เพื่อจะได้ฟ้องคดีได้ถูกต้อง ส่วนผู้ที่มีสิทธิฟ้องคดี ได้แก่ พนักงานอัยการ และผู้เสียหาย แต่ในกรณีที่ผู้เสียหายฟ้องคดีเอง ต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ (สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 56) ดังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่ผู้เสียหายจะเป็นโจทก์ฟ้องคดีในข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดทางอาญาต่อศาลเยาวชนและครอบครัวนั้น จะต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจที่อยู่ในเขตอำนาจเสียก่อน
2. ในกรณีที่ผู้อำนวยการสถานพินิจไม่อนุญาตให้ผู้เสียหายฟ้องคดี ผู้เสียหายมีอำนาจร้องขอต่อศาลให้ส่งอนุญาตแทนก็ได้
3. ในกรณีที่ผู้เสียหายได้รับอนุญาตให้ฟ้องคดีแล้ว จะต้องจัดให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กหรือเยาวชนนั้นให้อยู่ในความควบคุมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

3.1.9 การพิจารณาคดีในชั้นศาล

เมื่อมีการยื่นฟ้องและศาลได้ประทับฟ้องเอาไว้แล้ว ขั้นตอนต่าง ๆ ในกระบวนการพิจารณาคดีที่เด็กหรือเยาวชนตกเป็นจำเลย (<http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php>) จะเป็นไปดังต่อไปนี้

ศาลอาจมีคำสั่งให้ควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนนั้น ไว้ในสถานพินิจ เมื่อไม่มีการยื่นขอประกันตัวในชั้นศาล หรือมีการยื่นขอประกันตัวในชั้นศาลแต่ศาลไม่อนุญาตให้ประกันตัว หรืออาจสั่งให้ปล่อยตัวจำเลยไปชั่วคราวก็ได้ นอกจากนี้ ศาลเยาวชนและครอบครัวที่รับฟ้องคดีไว้จะต้อง ทำการแจ้งนัดพิจารณาคดีให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ด้วยให้ทราบถึงวันและเวลาดำเนินการพิจารณาคดีล่วงหน้า และเตรียมตัวไปฟังการพิจารณาคดีหรือไปให้ข้อมูลแก่ทางศาลระหว่างการพิจารณาทั้งนี้ แล้วแต่ศาลจะเห็นสมควร

ในระหว่างการพิจารณา ผู้อำนวยการสถานพินิจที่ศาลได้มอบหมายให้ควบคุมตัวจำเลยมีหน้าที่จะต้องส่งตัวจำเลยไปตามคำสั่งของศาล โดยในการจัดส่งตัวจำเลยห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามที่กฎหมายกำหนด จึงจะใช้เครื่องพันธนาการได้ แต่จะต้องใช้ตามที่จำเป็นเท่านั้น ห้ามมิให้ควบคุมตัวจำเลยปะปนกับจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่ และห้ามมิให้มีการถ่ายและเผยแพร่หรือตีพิมพ์รูปภาพ หรือบันทึก กระจายเสียง หรือโฆษณา

เกี่ยวกับตัวจำเลยอันอาจจะทำให้สาธารณชนทราบได้ว่าตัวจำเลยเป็นใคร อันอาจส่งผลต่อการแก้ไขปรับปรุงให้กลับตัวเป็นพลเมืองดี และกลับเข้าไปอยู่ร่วมกับสังคมตามปกติ

การดำเนินการพิจารณาคดีจะต้องทำในห้องอื่นที่มีใช้ห้องพิจารณาคดีโดยทั่วไปและจะต้องดำเนินการพิจารณาเป็นความลับไม่เปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อป้องกันมิให้จำเลยเป็นที่รู้จักของบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในคดี แต่การพิจารณาคดีจะต้องกระทำต่อหน้าจำเลยและที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายของจำเลยเสมอ แต่ถ้าศาลเห็นว่าจำเลยไม่สมควรได้รับฟังหรือรู้เห็นการพิจารณาคดีในช่วงใดช่วงหนึ่ง เช่น การสืบพยาน ก็อาจสั่งให้ตัวจำเลยออกไปนอกห้องชั่วคราว แต่ศาลจะต้องแจ้งข้อความที่เห็นสมควรที่จะแจ้งให้จำเลยทราบ หรือแม้แต่ในกรณีที่จำเลยไม่สามารถไปฟังการพิจารณาคดี ถ้าศาลเห็นว่าการพิจารณาคดีในส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกั่ประเด็นที่ว่าจำเลยกระทำผิดจริงตามที่ถูกฟ้องหรือไม่ ศาลก็อาจดำเนินการพิจารณาคดีลับหลังจำเลยก็ได้แต่จะต้องดำเนินการพิจารณาคดีต่อหน้าที่ปรึกษาทางด้านกฎหมายของจำเลยเสมอ

ในการพิจารณาคดีลับหลังนั้น นอกจากบุคคลดังกล่าวนี้ คือ

1. จำเลย ที่ปรึกษาทางด้านกฎหมาย และผู้ควบคุมจำเลย
2. บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ด้วย
3. พนักงานศาลและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามที่ศาล

เห็นสมควร

โจทก์และทนายความโจทก์

1. พยาน ผู้ชำนาญการพิเศษ และล่าม
2. พนักงานคุมความประพฤติหรือพนักงานอื่นของสถานพินิจ
3. บุคคลอื่นตามที่ศาลเห็นสมควร

3.1.10 การพิพากษาคดี (<http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php>)

ในการพิพากษาคดี ศาลจะต้องคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของจำเลย ซึ่งเป็นบุคคลที่ควรจะได้รับช่วยเหลือ ฟื้นฟูและแก้ไขปรับปรุงให้กลับตัวเป็นพลเมืองดีของชาติได้ ดังนั้น ศาลจึงต้องพิจารณาปัจจัยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวจำเลยเป็นรายบุคคลไม่ว่าในคดีนั้นเด็กหรือเยาวชนจะได้กระทำผิดร่วมกันก็ตามในกรณีที่มีการสืบเสาะและพินิจ ศาลจะพิพากษาจำเลยได้ต่อเมื่อได้รับทราบรายงานพินิจและความเห็นของผู้อำนวยการสถานพินิจแล้ว เมื่อศาลมีคำพิพากษาแล้วก็ต้องทำการอ่านคำพิพากษาเป็นการลับโดยบุคคลที่มีสิทธิเข้าฟังการพิจารณาคดีเท่านั้นที่มีสิทธิเข้าฟังการอ่านคำพิพากษาในคดีได้ในการพิพากษาคดี ศาลอาจมีคำพิพากษาหรือคำสั่งแยกพิจารณาออกได้เป็น 2 ประเด็น คือ

1. กรณีที่เด็กหรือเยาวชนมิได้กระทำผิด

เมื่อปรากฏจากการพิจารณาคดีเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำผิดจริงตามที่ฟ้อง ศาลจะพิพากษาปล่อยตัวไป แต่ถ้าศาลเห็นว่ามีความผิดอันสมควรเกี่ยวกับสวัสดิภาพ

ของเด็กหรือเยาวชนนั้น ศาลมีอำนาจที่จะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนนั้นดังต่อไปนี้ ก็ได้กล่าวคือ

- 1.1 ห้ามมิให้เข้าไปในสถานที่อันจะจูงใจให้ประพฤติชั่ว
- 1.2 ห้ามออกนอกที่พักอาศัยในเวลากลางคืน เว้นแต่มีเหตุจำเป็นหรือได้รับอนุญาตจากพ่อแม่ ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ด้วย
- 1.3 ห้ามคบหาสมาคมกับบุคคลหรือประเภทของบุคคลที่ศาลเห็นว่าไม่สมควร
- 1.4 ห้ามกระทำการใดอันจูงใจให้เด็กหรือเยาวชนประพฤติชั่ว
- 1.5 ให้ไปรายงานตัวต่อศาลหรือพนักงานคุมประพฤติ พนักงานสงเคราะห์เป็นครั้งคราว
- 1.6 ให้ไปศึกษา ฝึกอบรมหรือประกอบอาชีพเป็นกิจจะลักษณะ

ในทางปฏิบัติศาลมักจะกำหนดให้มารายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติเป็นครั้งคราว เป็นเงื่อนไขหลัก และกำหนดเงื่อนไขอื่นประกอบ เพื่อติดตามผลของการปฏิบัติตัวของเด็กหรือเยาวชนว่าเป็นไปตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดหรือไม่ ซึ่งศาลจะต้องกำหนดระยะเวลาแห่งการปฏิบัติตามเงื่อนไขด้วย แต่ต้องไม่เกินกว่าเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

2. กรณีที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดศาลอาจเลือกที่จะใช้มาตรการดังต่อไปนี้ ก็ได้

2.1 ในกรณีที่ศาลเห็นสมควรลงโทษพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ให้อำนาจศาลในการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยแทนการลงโทษดังต่อไปนี้

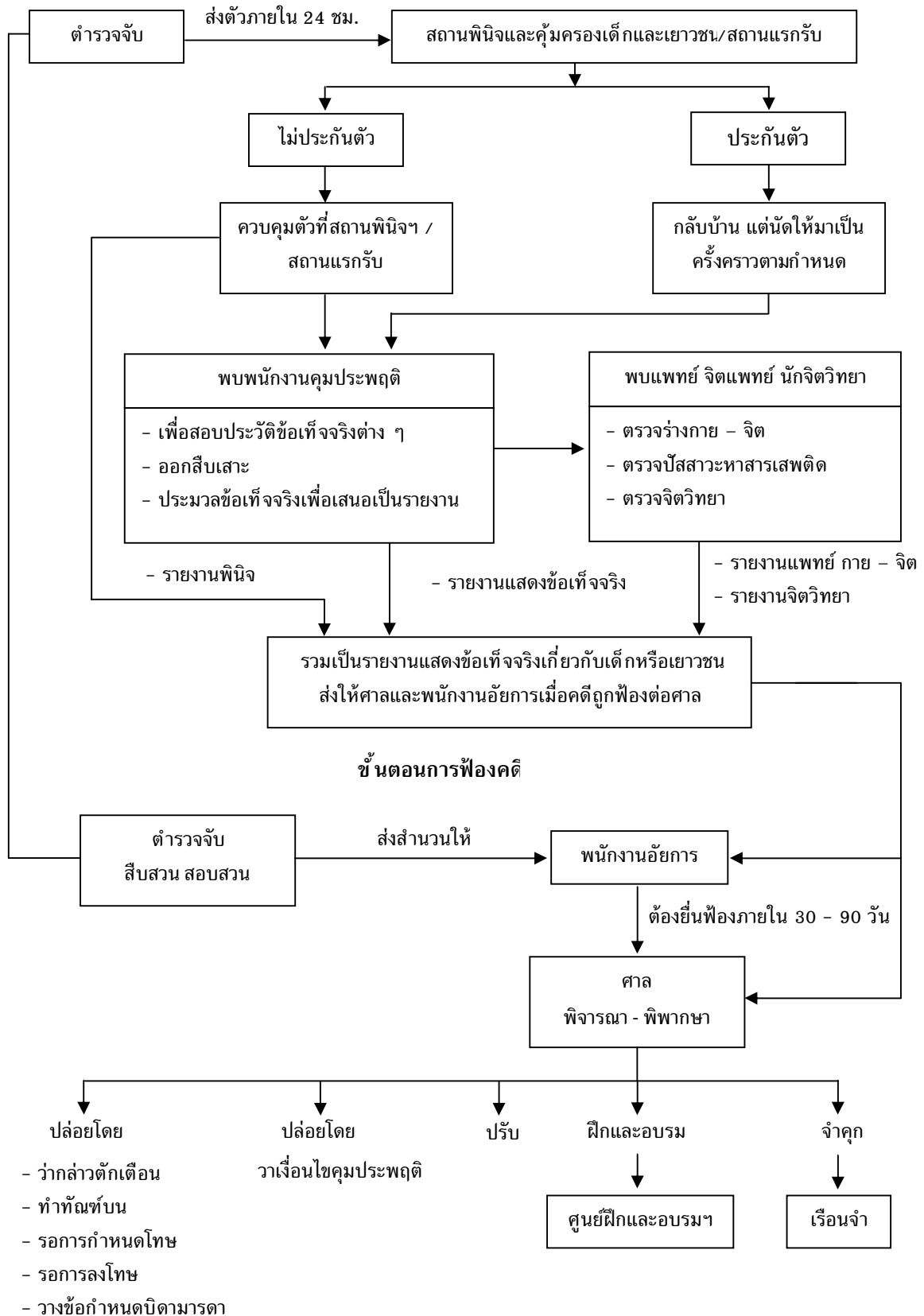
2.1.1 เปลี่ยนโทษจำคุกหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา คือ กักกันไปเป็นการกักและอบรมในสถานพินิจ แต่ในทางปฏิบัตินั้นสถานพินิจได้ยกเลิกสถานกักและอบรมไปแล้ว ศาลจึงมิได้ใช้วิธีการนี้

2.2.2 เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมยังสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

2.2.3 เปลี่ยนโทษปรับเป็นคุมประพฤติโดยกำหนดเงื่อนไขเช่นเดียวกับกรณีที่มีได้กระทำความผิดข้อเดียวหรือหลายข้อด้วยหรือไม่ก็ได้โดยศาลจะต้องกำหนดระยะเวลาไว้ แต่ห้ามเกินเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี

2.2 ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ จำกัดอิสรภาพ ได้แก่ ส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปโรงเรียนหรือสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าระยะเวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นจะมีอายุครบ 24 ปี และประเภทที่สอง คือ ไม่จำกัดอิสรภาพ ได้แก่ ว่ากล่าวตักเตือน มอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้ผู้ปกครองดูแล และวางข้อกำหนดผู้ปกครอง คุมประพฤติ มอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้บุคคลหรือองค์กรอื่นดูแล อบรมสั่งสอน

ลำดับขั้นตอนของกระบวนการดำเนินคดีอาญาเด็กและเยาวชน สามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แผนผังการดำเนินคดีอาญาเด็กและเยาวชน

ที่มา : วรวิทย์ ฤทธิพิศ, 2548 : 220

3.2 สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา

3.2.1 ประวัติความเป็นมา

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา เป็นหน่วยงานในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2505 โดยเป็นสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนแห่งแรกในส่วนภูมิภาค ซึ่งจัดตั้งขึ้นควบคู่กับศาลเยาวชนและครอบครัว มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดสงขลา มีภารกิจในด้านการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม และดำเนินการสืบเสาะและพินิจ ประมวลข้อเท็จจริงในคดีอาญา คดีครอบครัว กำกับดูแลรักษาทรัพย์สินและสิทธิประโยชน์ของผู้เยาว์ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งศาล ดำเนินการด้านการควบคุมดูแลบำบัด ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤตินิสัย และสงเคราะห์เด็กและเยาวชนระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี ตลอดจนดำเนินการด้านกิจกรรมชุมชน ประสานความร่วมมือและสร้างเครือข่ายกับชุมชน เพื่อการพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน นอกจากนี้ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา ยังเป็นศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนของภาคใต้ตอนล่าง (เขต 9) ที่รองรับเด็กและเยาวชนจากจังหวัดที่มีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด แต่ไม่มีสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชน ซึ่งมีขอบเขตความรับผิดชอบในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนครอบคลุม 7 จังหวัด ได้แก่ ตรัง พัทลุง สงขลา สตูล ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส (สิริมา บุญศิริ, 2548 : 68)

3.2.2 โครงสร้างการบริหารงาน

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา มีผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุด โดยมีการจัดแบ่งหน่วยงาน ดังนี้

1. ฝ่ายบริหารงานทั่วไป ประกอบด้วย งานธุรการ งานบัญชีและการเงิน งานบันทึกข้อมูล
2. กลุ่มงานคดี ประกอบด้วย งานคดีอาญา และงานคดีแพ่ง (คดีครอบครัว)
3. กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน
4. สถานแรกรับเด็กและเยาวชน ประกอบด้วย งานธุรการ กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย และกลุ่มงานบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ศาลยังไม่พิพากษาคดี
5. ศูนย์ฝึกและอบรม ประกอบด้วย ฝ่ายบริหารงานทั่วไป กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน กลุ่มงานพัฒนาพฤตินิสัย กลุ่มงานบำบัดแก้ไขฟื้นฟู และสถานบำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กและเยาวชน (<http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php>)

3.2.3 หน้าที่ความรับผิดชอบ

1. กลุ่มงานคดี ประกอบด้วย งานคดีอาญา และงานคดีแพ่ง (คดีครอบครัว) ดำเนินการโดยฝ่ายคดี (<http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php>) ดังนี้

1.1 งานคดีอาญา เมื่อเด็กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดถูกจับกุม พนักงานสอบสวนต้องสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนโดยด่วนและนำตัวเด็กหรือเยาวชนส่งสถานพินิจภายใน 24 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนถูกนำตัวไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน เมื่อสถานพินิจรับตัวเด็กหรือเยาวชนไว้แล้วจะควบคุมตัวที่สถานแรกรับ บิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถติดตามมาประกันตัวได้ทันที แต่ทั้งนี้ อยู่ในดุลพินิจของผู้อำนวยการสถานพินิจ หากผู้อำนวยการสถานพินิจไม่อนุญาตให้ประกันตัว สามารถยื่นคำร้องขอประกันต่อไปโดยผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจะเป็นผู้พิจารณา คำสั่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวให้ถือเป็นที่สุด กรณีที่ผู้ต้องหาเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวนโดยไม่มี การออกหมายจับ ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องทำหนังสือแจ้งการดำเนินคดีแทนหนังสือแจ้งการจับกุมพร้อมส่งตัวผู้ต้องหามายังสถานพินิจ สถานพินิจไม่มีอำนาจควบคุมตัว จึงไม่ต้องการประกันตัว เว้นแต่ผู้ต้องหาจะอยู่ในระหว่างการกระทำความผิดในคดีอื่นมาก่อนแล้ว แต่ไม่ว่าผู้ต้องหาจะถูกควบคุมหรือไม่ก็ตามสถานพินิจมีหน้าที่ ดังนี้

1.1.1 สืบเสาะและพินิจเรื่องอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษา อบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย และฐานะของเด็กและบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงที่เกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชน รวมทั้งสาเหตุแห่งการกระทำ ความผิด เพื่อรายงานต่อศาล

1.1.2 ศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิด ของเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด เพื่อกำหนดมาตรการในการบำบัด แก้ไขพฤติกรรม ตลอดจนรวบรวมข้อมูลเพื่อจัดทำสถิติการกระทำความผิดดังกล่าว และเผยแพร่วิธีป้องกัน หรือทำให้การกระทำความผิดลดน้อยลง

1.2 งานคดีแพ่ง (คดีครอบครัว) กล่าวคือ คดีครอบครัว ได้แก่ คดีแพ่ง ที่ฟ้องหรือร้องขอต่อศาล หรือกระทำการใด ๆ ในทางศาลที่เกี่ยวกับผู้เยาว์หรือครอบครัวเมื่อมีคำฟ้องหรือคำร้องขอในคดีครอบครัวซึ่งผู้เยาว์มีผลประโยชน์หรือส่วนได้เสีย ศาลจะส่งสำเนาคำฟ้องหรือคำร้องมายังสถานพินิจ ซึ่งผู้อำนวยการสถานพินิจจะมอบหมายให้พนักงานคุมประพฤติทำการสอบสวนและสืบเสาะภาวะความเป็นอยู่ของครอบครัวคดีดังกล่าว รวมทั้งออกไปสืบเสาะหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับมูลคดีนั้น ๆ แล้วรวบรวมจัดทำรายงานแสดงข้อเท็จจริง รวมทั้งข้อเสนอและความเห็นต่อศาล โดยคำนึงถึงการคุ้มครองสิทธิและดูแลรักษาผลประโยชน์ของผู้เยาว์ รวมทั้งคำนึงถึงความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในครอบครัวของผู้เยาว์ด้วย เพื่อที่ศาลจะใช้ประกอบในการพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งต่อไป คดีครอบครัวที่จะต้องดำเนินการในศาลเยาวชนและครอบครัว ได้แก่ คดีซึ่งปรากฏอยู่ในบรรพ 5 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เช่น ฟ้องหย่าขอใช้อำนาจปกครองบุตร เรียกบุตรคืน ขอเป็นผู้ปกครองผู้เยาว์ รับรองบุตร รับบุตรบุญธรรมขอทำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ ขอให้ศาลสั่งว่าเป็นคนไร้ความสามารถ เป็นต้น

2. งานด้านแรกรับเด็กและเยาวชน มีหน้าที่รับตัวเด็กและเยาวชนที่เข้ามาใหม่ โดยจัดทำทะเบียนประวัติ พิมพ์ลายนิ้วมือ และทำรายงานการพินิจ รวมทั้งส่งตัวไปตรวจทางกายและจิต นอกจากนี้ จะมีการปฐมนิเทศเพื่อให้เด็กและเยาวชนคลายความวิตกกังวล และมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานที่ บุคลากร ระเบียบวินัยที่ควรรู้ ความรู้ด้านกฎหมาย และเรื่องคดี รวมทั้งการให้บริการด้านต่าง ๆ ของสถานแรกรับเด็กและเยาวชน

3. กลุ่มงานประสานกิจกรรมชุมชน ประกอบด้วย สถานพยาบาล อยู่ภายในศูนย์ฝึกและอบรม มีแพทย์และพยาบาล ช่วยดูแลเด็กและเยาวชนที่เจ็บป่วย ตลอดจนทำการตรวจพิเคราะห์ทางกายและจิตของเยาวชน ทั้งที่ศาลยังไม่พิพากษาซึ่งเข้ามาใหม่ หรือที่ศาลพิพากษาแล้วให้ได้รับการฝึกและอบรม หรืออาจทำการตรวจร่างกายเด็กหรือเยาวชน ศาลสั่งคุมประพฤติในคดีที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด นอกจากนี้ ยังมีบริการด้านจิตวิทยาและสังคมสงเคราะห์ ซึ่งนักจิตวิทยาจะจำแนกเด็กและเยาวชน หรือนักสังคมสงเคราะห์คอยช่วยเหลือแก้ไขคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ให้แก่เด็กและเยาวชน

4. งานด้านฝึกและอบรม ศูนย์ฝึกและอบรม สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ได้ก่อตั้งโรงเรียนชื่อว่า “โรงเรียนผู้ใหญ่สงขลาอุปถัมภ์” ที่ใช้หลักสูตรการเรียน การสอนของศูนย์บริการการศึกษาออกโรงเรียน เช่น การทำขนมและอาหาร ช่างไม้ ก่อสร้าง ช่างไฟฟ้า ช่างตัดผม ช่างยนต์ เกษตรกรรม ดนตรี ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น

5. การสงเคราะห์หลังปล่อย ในกรณีเด็กหรือเยาวชนได้รับการฝึกและอบรม หากมีผลก้าวหน้าก็อาจจะได้รับการปล่อยตัวก่อนครบกำหนดการฝึกและอบรม หรือได้รับการลดระยะเวลาการฝึกและอบรมในโอกาสต่าง ๆ ทำให้ได้รับการปล่อยตัวเร็วขึ้น หรืออาจมีการอนุญาตให้ลาเยี่ยมบ้านได้ เมื่อได้รับการฝึกและอบรมถึงเกณฑ์ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธีระพล ยุกตเสวี (2540 : 88-89) ได้ศึกษาการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชายในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนชายที่ศาลได้พิพากษาแล้ว และได้รับการฝึกอบรมอยู่ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านกรูณา) สถานฝึกและอบรมเด็ก (บ้านมุทิตา) และสถานกักและอบรม (บ้านอุเบกขา) จำนวน 108 ราย ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลคือร้อยละ และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยใช้การทดสอบค่าไคสแควร์ผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ในเขตกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 14-18 ปี รายได้ครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำและปานกลาง และอาศัยอยู่กับบิดามารดาที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป โดยบิดามารดามีรายได้แน่นอน กระทำความผิดในข้อหาลักทรัพย์ และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ด้านความสัมพันธ์ พบว่า อิทธิพลจากสื่อสารมวลชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชน ส่วนบรรยากาศในครอบครัว ลักษณะ

ชุมชนที่อาศัยอยู่ การคบเพื่อน และฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชาย

สุวิทย์ จอมทรัพย์ (2541 : 75-76) ได้ศึกษาการกระทำผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนจำนวน 158 คน ผู้รู้ จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 13-14 ปี และ 17-18 ปี การศึกษาระดับประถมศึกษา มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดขอนแก่น บิดามารดามีอาชีพทำไร่ ทำนา ทำสวน กระทำผิดด้านลักทรัพย์เป็นส่วนมาก สาเหตุที่กระทำผิดมีดังนี้ สาเหตุส่วนบุคคล พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเห็นว่า การกระทำผิดเป็นเรื่องธรรมดาและรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สาเหตุทางร่างกาย พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีร่างกายปกติ สาเหตุทางจิต พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพราะความจำเป็นและไม่ทราบข้อเท็จจริง สาเหตุทางครอบครัว พบว่า เพราะมีการเลี้ยงดูหรือการทำโทษจากพ่อแม่ และการตามใจจากพ่อแม่อยู่เสมอ สาเหตุทางสังคม พบว่า เพราะถูกเพื่อนฝูงชักจูง และอยากได้เงินไปเที่ยวเตร่ตามศูนย์การค้า สาเหตุทางเศรษฐกิจ พบว่าเป็นเด็กและเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลางและค่อนข้างดี พ่อแม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง สาเหตุทางชุมชน พบว่า มีบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านและในอำเภอ สาเหตุทางวัฒนธรรม พบว่า เป็นเด็กและเยาวชนที่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ ชอบดูโทรทัศน์มีเพื่อนมาก ชอบสูบบุหรี่และดื่มสุราเป็นส่วนมาก

ฉลอง สุขจันทร์ (2542 : 120-121) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครในคดีปล้นทรัพย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภูมิหลังของเด็กและเยาวชนและปัจจัยที่มีผลกระทบต่อกรกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในคดีปล้นทรัพย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดคดีปล้นทรัพย์ในกรุงเทพมหานครซึ่งศาลได้พิพากษาแล้วและรับการฝึกอบรมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 145 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า F และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 15-18 ปี การศึกษาระดับมัธยมศึกษา 1-3 สภาพครอบครัวแตกแยกหรือขาดความสมบูรณ์ การศึกษาของบิดามารดาค่อนข้างต่ำ คือ ประถมศึกษา 1-4 เพื่อนที่คบหาใกล้ชิดมีความประพฤติไม่เหมาะสม สาเหตุที่ทำให้กระทำผิดมากที่สุดคือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ รองลงมา คือ คึกคะนองและต้องการเงินหรือทรัพย์สิน รายได้ของครอบครัวมีผลพฤติกรรมกรกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กและเยาวชนมีทัศนคติโน้มเอียงไปในทางยอมรับการกระทำผิดคดีปล้นทรัพย์ แต่จะลงมือหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัย

วินิรณี ทศนะเทพ (2542 : 80-83) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 190 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า T การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบความแตกต่างรายคู่ของต้นแคณ และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพอยท์ไบซีเรียล ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 13-20 ปี มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งแรก และความผิดที่กระทำผิดมากที่สุด คือ ยาเสพติดและสารระเหย ในด้านลักษณะของผู้ปกครอง พบว่า ผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่กับคู่สมรส มีการศึกษาค่อนข้างต่ำ มีอาชีพใช้แรงงาน ในด้านลักษณะครอบครัว พบว่า ครอบครัวของเด็กและเยาวชนเป็นครอบครัวเดี่ยว มีเขตที่พักอาศัยอยู่ในเมือง ความสัมพันธ์ของคนในบ้านทะเลาะวิวาทกันบ้างนาน ๆ ครั้ง มีฐานะความเป็นอยู่ปานกลางและสูงเป็นจำนวนเท่ากัน ครอบครัวที่มีฐานะความเป็นอยู่ต่างกัน มีการทำหน้าที่ของครอบครัวทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ พบว่า ด้านการควบคุมพฤติกรรมเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกษรารงค์ จิณะแสน (2542 : 166-169) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการกระทำผิด และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติ ได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพในการศึกษากับกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในระหว่างถูกคุมความประพฤติ จำนวน 10 คน โดยการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการประกอบการสังเกต และสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในประเด็นสำคัญ ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการจดบันทึกและใช้เทปบันทึกเสียง ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ยึดกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็ก และเยาวชน และแนวคิดเกี่ยวกับการคุมประพฤติเป็นสำคัญ ผลการศึกษา พบว่า หลังจากที่ได้รับ การคุมความประพฤติแล้ว กลุ่มตัวอย่างได้กลับไปอยู่กับครอบครัวที่ผู้ปกครองไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และเด็กได้ไปอยู่ในสภาพแวดล้อมเดิม ประกอบกับพนักงานคุมประพฤติไม่มีเวลาออกไปสอดส่องดูแล ทำให้เด็กและเยาวชนหวนกลับไปกระทำผิดซ้ำได้โดยง่าย ซึ่งลักษณะการกระทำผิดซ้ำเมื่อเปรียบเทียบกับกรกระทำผิดครั้งแรกแล้ว พบว่า มีพฤติกรรมที่ร้ายแรงขึ้น เนื่องจากเด็กเริ่มไตร่ตรองและชั่งน้ำหนักในการตัดสินใจที่จะกระทำผิด เพราะเห็นผลประโยชน์จากการกระทำผิด และเห็นว่าหากตนกระทำผิดเงื่อนไขคุมประพฤติก้อาจถูกศาลสั่ง

ฝึกรอบรมได้ เมื่อพวกเขาตัดสินใจกระทำผิดจึงกระทำผิดซ้ำในลักษณะที่รุนแรงขึ้น เพื่อให้คุ้มกัน การที่จะถูกศาลสั่งฝึกรอบรม สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ ระหว่างถูกคุมประพฤติ สามารถแบ่งได้ ดังนี้ 1) ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ครอบครัว ระดับ การศึกษา และการคบเพื่อน 2) ปัจจัยทางจิตวิทยา ได้แก่ แรงปรารถนาภายใน แรงดึงดูดทาง สังคม และแรงกดดันทางสังคม 3) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพเศรษฐกิจของ ครอบครัว สิ่งแวดล้อมบริเวณที่พักอาศัย 4) ปัจจัยจากการปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ได้แก่ การปฏิบัติงานของพนักงานคุมประพฤติ ฝ่ายประมวลข้อเท็จจริงคดีอาญา และฝ่ายควบคุม สอดส่อง และ 5) ปัจจัยอื่น ได้แก่ การรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการรายงานตัวไม่ชัดเจน เด็ก เกิดการเรียนรู้วิธีการเอาตัวรอดโดยอาศัยความบกพร่องของกระบวนการยุติธรรม

กตัญชลี ณรงค์ราช (2543 : 89) ได้ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวกับการกระทำ ผิดของวัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขตภาคใต้ กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน ทั้งสิ้น 606 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและ คุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย อายุ 16-18 ปี จำนวน 300 คน และ กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 5 และ 6 จากโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา จำนวน 306 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ มาตรฐานวัด การอบรมเลี้ยงดู ซึ่งพัฒนาตามรูปแบบการวิจัยเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของBaumrind และ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม ด้วย วิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน โดยใช้สถิติวิคส์แลมดา (Wilks's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก ตัวแปรเข้าวิเคราะห์ ผลการศึกษา พบว่า มีตัวแปร จำนวน 6 ตัวแปร จาก 17 ตัวแปร ที่สามารถ อธิบายความแปรปรวนของการเป็นสมาชิกกลุ่มวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น ชายได้ถึง ร้อยละ 69.5 ซึ่งตัวแปร 6 ตัวแปรดังกล่าว ถือเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด ของวัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขตภาคใต้ คือ ระดับการศึกษา รายได้ เฉลี่ยของครอบครัว การคบเพื่อนที่กระทำผิดกฎหมาย การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ และ พ่อแม่อยู่ร่วมกัน

นวลตา อาภาศัพท์กุล (2544 : 146) ได้ศึกษาปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดของ เด็กและเยาวชนในภาคใต้ตอนล่าง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านการเลี้ยงดู ปัจจัยด้าน การพึ่งพาทางสังคม ปัจจัยด้านผู้ปกครอง และปัจจัยด้านประชากรของเด็กและผู้ปกครองที่มีผล ต่อการกระทำผิดของเด็ก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กและเยาวชนที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ที่เข้ารับการฝึกรอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลาพบว่า เด็กกระทำ ผิดที่เข้ารับการควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 10-20 ปี ระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาจากครอบครัวแตกแยก มีประวัติการหนีโรงเรียน และ

หนีออกจากบ้าน ถูกทำโทษรุนแรง มีผู้ปกครองที่มีบุคลิกภาพเป็นคนเจ้าระเบียบ จู้จี้ ขี้บ่น มีความรู้สึกรักแม่มากกว่าพ่อ ชอบเล่นนอกบ้านมากกว่าเล่นในบ้านกับพี่น้อง ร้อยละ 25.0 ของเด็กไม่ชอบวิชาภาษาไทย/อังกฤษ และสังคมศาสตร์ เมื่อเปรียบเทียบการฟังพาทางสังคมที่เด็กได้รับ พบว่า การฟังครูและเพื่อน ระหว่างเด็กที่กระทำผิดและไม่กระทำผิดไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญด้านปัจจัยเสี่ยง พบว่า เด็กที่มีผู้ปกครองเป็นคนจู้จี้ จุกจิก มีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิด 24.0 เท่าของเด็กที่อยู่นอกสถานพินิจ เด็กที่มีผู้ปกครองเข้มงวดเจ้าระเบียบมี โอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิดเป็น 4.57 เท่าของเด็กนอกสถานพินิจ เด็กที่ชอบเล่นกีฬาเป็นปัจจัย ในการป้องกันการทำผิดของเด็กเด็กที่ชอบทำตัวเป็นหัวหน้ากลุ่มมีโอกาสเสี่ยงต่อการกระทำผิด เป็น 2.9 เท่าของเด็กที่ไม่กระทำผิด

วาทีณี จันทร์เจริญ (2544 : 128-129) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและ เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม และลักษณะ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่ถูกส่งตัวมาอยู่ที่สถานฝึกและอบรม สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์โคสแควร์และการวิเคราะห์โลจิสติก ผลการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 17 ปีมากที่สุด การศึกษาระดับประถมศึกษา อาศัยอยู่ร่วมกับพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง และส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำผิดมาก่อน สำหรับปัจจัยด้านคุณลักษณะของพ่อแม่ หรือผู้ปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่สมรสและอยู่ด้วยกัน มีรายได้ครอบครัวน้อย มีการศึกษาระดับ ประถมศึกษา มีอาชีพเกษตรกรรม และส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบ ควบคุมน้อย โดยเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวน้อย ส่วน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางสังคม พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดส่วนใหญ่มีแหล่งที่อยู่อาศัยอยู่ ในหมู่บ้านเขตชนบท เมื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า เพศและอายุของเด็กและเยาวชน รายได้ของครอบครัว สถานภาพสมรสของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญ โดยตัวแปรอิสระทั้งหมดที่นำมาศึกษาสามารถทำนาย การกระทำผิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลได้ร้อยละ 42.2

ลลิตศักดิ์ วนะชกิจ (2545 : 109-114) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดในคดีรุนแรงของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัด สุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา พบว่า ประเภทของคดีรุนแรงที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

คือ คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่เป็นเยาวชน มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีการประกอบอาชีพก่อนถูกจับกุม มีรายได้ประมาณวันละ 100 - 150 บาท อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ครอบครัวมีฐานะปานกลาง ส่วนใหญ่มีเพื่อนสนิท และมักใช้เวลาว่างอยู่รวมกับเพื่อน ๆ ที่จะเป็นผู้คอยช่วยแก้ปัญหาให้ และสาเหตุที่รักเพื่อน เนื่องจากคอยช่วยเหลือเมื่อมีปัญหา ส่วนใหญ่เคยใช้ยาเสพติด โดยมีสาเหตุจากอยากทดลองและเพื่อนเป็นผู้แนะนำให้ใช้ ส่วนข้อมูลจากการสัมภาษณ์ สรุปได้ว่า ปัจจัยส่งเสริมการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ได้แก่ ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่า สภาพครอบครัวมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งส่วนใหญ่สภาพครอบครัวจะแตกแยก อยู่กับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยง และเด็กมักเลียนแบบพฤติกรรมมาจากผู้ใหญ่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม พบว่า สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลมากในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและยาเสพติด เด็กส่วนใหญ่มีปัญหายากจน เศรษฐกิจไม่ดี ร่วมกับปัญหาครอบครัวแตกแยก ขาดคนดูแลเอาใจใส่ พ่อแม่มีบุตรหลายคน เด็กจำนวนมากอยู่กับเพื่อนไม่มีผู้ปกครอง แต่ในคดีเกี่ยวกับเพศและชีวิตร่างกาย พบว่า เศรษฐกิจมีผลน้อยจะเป็นเรื่องของการหล่อหลอมจากครอบครัวและสังคมมากกว่า โดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย พบว่า ส่วนใหญ่พ่อแม่ญาติพี่น้องจะมีลักษณะล่อไปในทางอันธพาลและมักยุยงส่งเสริมเด็ก

สมาน ศรีโกศล (2545 : 104-108) ได้ศึกษาการกระทำความผิดของเยาวชนในคดีอุกฉกรรจ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อภูมิหลัง ลักษณะการกระทำความผิดของเยาวชนในคดีอุกฉกรรจ์และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการกระทำความผิด กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนที่กระทำความผิดและถูกควบคุมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 2 แห่ง คือ บ้านกรุณาและบ้านอุเบกขา จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ และการทดสอบแบบไคสแควร์ ผลการศึกษา พบว่า เยาวชนที่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 17-18 ปี การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 รายได้ไม่แน่นอน รายได้ของครอบครัวต่ำ สาเหตุในการกระทำความผิดกรณีฆ่าคนตายโดยเจตนาและข่มขืนกระทำชำเรา คือ ความคิดชั่ววูบ ส่วนกรณีปล้นทรัพย์สินและชิงทรัพย์ คือ เพื่อนชวน การทดสอบสมมติฐาน พบว่า อายุ การศึกษาของบิดาและมารดา รายได้ของเยาวชน รายได้ของบิดา มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความคาดหวังของเยาวชนคือ ความอบอุ่นของครอบครัว ส่วนด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับการกระทำความผิด พบว่า ระดับการศึกษาและรายได้ของเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภูมิพงษ์ ขุนฉนวนน้ำ (2546 : 130) ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาแบบแบ่งชั้นจากเด็กและเยาวชนที่อยู่ใน

ความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 256 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบวัด จำนวน 13 ชุด และแบบวัดการกระทำผิดทางอาญาจากสำนวนคดีอาญาและเยาวชน จำนวน 1 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์เส้นทาง ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยตรงด้านบวกต่อการกระทำผิดอาญา คือ ค่านิยมต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคม และการคบเพื่อนที่มีความประพฤตินี้ไม่เหมาะสม ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยทางอ้อมด้านบวกต่อการกระทำผิดอาญา คือ ความผูกพันกับโรงเรียน วิธีการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ แหล่งที่พ้ออาศัย อิทธิพลของสื่อมวลชน ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยทางอ้อมด้านลบต่อการกระทำผิดอาญา คือ การประสบความสำเร็จต่อกิจกรรมในโรงเรียน วิธีการเลี้ยงดูแบบควบคุม วิธีการเลี้ยงดูแบบหลงโทษกายจิต วิธีการเลี้ยงดูแบบรักและสนับสนุน

วรินทร์ พวงแก้ว (2546 : 74) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและบ้านปราณี โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำที่อยู่ในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและบ้านปราณี จำนวน 248 คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา สถิติที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไคสแควร์ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นชายอยู่ในบ้านกรุณา มีอายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนกระทำผิดไม่ได้ทำงาน การกระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 และถูกจับในฐานะความผิดเดียวกับคดีแรก ส่วนใหญ่ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในชุมชน และการได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนอยู่ในระดับปานกลางผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าเพศ อายุ ระดับการศึกษา ภาวการณ์การทำงาน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว สภาพแวดล้อมภายในชุมชน และการได้รับอิทธิพลจากสื่อมวลชนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำ

สรารุช สอนสนาม (2548 : 123-126) ได้ศึกษามูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีระดับอายุ การอบรมเลี้ยงดู ถิ่นที่อยู่อาศัยและลักษณะของการกระทำผิดที่แตกต่างกัน จำนวน 357 คน โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากเกณฑ์ร้อยละ 60 ของประชากรและใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐานด้วย t-test (Independen Sample) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลการศึกษา พบว่า

1. มวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านสภาพส่วนบุคคลและร่างกายกับด้านครอบครัว และมวลเหตุจูงใจในระดับน้อย คือ ด้านสังคมและเศรษฐกิจ

2. เด็กและเยาวชนที่อายุต่างกันมีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดด้านสภาพบุคคลและร่างกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเยาวชนอายุ 14-18 ปี มีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดมากกว่าเด็กอายุ 7-13 ปี

3. เด็กและเยาวชนที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดด้านสภาพบุคคลและร่างกายกับด้านสังคมและเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กและเยาวชนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดด้านสภาพส่วนบุคคลและร่างกายกับด้านสังคมและเศรษฐกิจมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย

4. เด็กและเยาวชนที่มีลักษณะของการกระทำความผิดต่างกัน มีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดด้านครอบครัวกับด้านสังคมและเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ มีมวลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดด้านครอบครัวกับด้านสังคมและเศรษฐกิจมากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก

สรุปได้ว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีมวลเหตุจูงใจการกระทำความผิดโดยรวมและรายด้าน 2 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมวลเหตุจูงใจการกระทำทั้ง 3 ด้านนี้ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็ก ดังนั้นหน่วยงานราชการควรให้ความสำคัญกับชุมชน ทั้งด้านสภาพส่วนบุคคลและร่างกาย ด้านครอบครัว และด้านสังคมและเศรษฐกิจ ควรสอดส่องดูแลให้ความสำคัญในการป้องกันแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ จากแหล่งชุมชนเสื่อมโทรม

ณัฐนันท์ พิทักษา (2548 : 120-123) ได้ศึกษาสาเหตุการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวโน้มการกระทำความผิด รวมทั้งสาเหตุการกระทำความผิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ ซึ่งอยู่ในความดูแลของศูนย์ฝึกและอบรมในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 137 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยค่าไคสแควร์ นอกจากนี้ ยังทำการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยวิธีการศึกษาเฉพาะกรณี โดยดำเนินการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนชายที่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์เป็นรายบุคคล จำนวน 7 กรณีศึกษา ผลการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย โดยกระทำความผิดประเภทโทรมหญิงมากที่สุด รองลงมา คือ ข่มขู่ผู้อื่นโดยเจตนา สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด คือ ไม่ทราบ

ถึงผลร้ายที่จะตามมา (รู้เท่าไม่ถึงการณ์) ทำให้ด้วยความคะนอง กลัวผู้เสียหายจะแจ้งความเอาเรื่อง ทำตามเพื่อน และเหยื่อมีส่วนช่วยให้กระทำความผิด และปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด คือ มาตรการไม่เด็ดขาด ครอบครัว โรงเรียน และสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชายในคดีอุกฉกรรจ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า เพื่อนไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในคดีอุกฉกรรจ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมนึก พงษ์เพชร และปราณี ทองคำ (2550 : 120) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดนราธิวาสโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง และปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำนราธิวาส จำนวน 265 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา และการทดสอบไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้กระทำความผิดซ้ำส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการต้องโทษครั้งหลังสุดนานน้อยกว่า 3 ปี โดยเฉลี่ยต้องโทษครั้งหลังสุดนาน 4.5 ปี ส่วนมากกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด รองลงมาคือกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย ตามลำดับ สาเหตุการต้องโทษจำคุกครั้งหลังสุด พบว่า ส่วนมากเกิดจากรายได้ไม่พอใช้ และการคบเพื่อนไม่ดี ถูกเพื่อนชักชวนตามลำดับส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขัง พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุก่อนต้องโทษ การศึกษา รายได้ ปัจจัยทางโครงสร้างสังคม ได้แก่ ลักษณะเขตที่อยู่อาศัย พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุข ปัจจัยกระบวนการทางสังคม ได้แก่ ระยะเวลาต้องโทษในเรือนจำครั้งแรกและการได้รับความรู้ในวิชาชีพมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทบทวนวรรณกรรม แสดงให้เห็นว่า ปัจจุบันนี้ แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มีความเชื่อในเรื่องปัจจัยหลายปัจจัยที่มีอิทธิพลและนำมาใช้อธิบายการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน มิได้เกิดจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเท่านั้น แต่เกิดจากปัจจัยหลายปัจจัยด้วยกันโสภณ ชีปิลมันน์ (2536 : 128) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ในการศึกษาครั้งนี้ ไม่ควรจะศึกษาเฉพาะปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง แต่ควรจะศึกษาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่เกิดจากปัจจัยหลายปัจจัยซึ่งปัจจัยที่เป็นสาเหตุผลักดันให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดซึ่งเป็นที่ยอมรับของนักอาชญาวิทยานั้น สามารถแบ่งปัจจัยออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1. ปัจจัยภายใน และ 2. ปัจจัยภายนอก (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 12-15)

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยยึดถือตามแนวคิดที่ว่า มีปัจจัยหลายสาเหตุที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งผู้วิจัยได้พิจารณาตัวแปรอิสระต่างๆ ที่มีผู้ศึกษาไว้และระบุว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน จึงได้นำตัวแปรดังกล่าวมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ลักษณะทั่วไปของบุคคล เช่น เพศ ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา เป็นต้น (กตัญชลี ฌรงค์ราช, 2543 : 89 และวาทีณี จันทรเจริญ, 2544 : 128-129) และภูมิหลังด้านครอบครัวและชุมชนที่อยู่อาศัย เช่น สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและสภาพชุมชนที่อยู่อาศัย (เกษรรงค์ จิณะแสน, 2542 : 166-169)

1.2 ปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิด ได้แก่ ภาวะแห่งจิตใจสภาวะทางอารมณ์ (Stanley Hall อ้างถึงใน อนันต์ ประวิเศษ, 2547 : 12) และแรงจูงใจ/ความประพฤติ (สราวุธ สอนสนาม, 2548 : 47 และณัฐนันท์ พิทักษา, 2548 : 33)

2. ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย

2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง (สุชา จันทรเอม, 2541 : 19 และนวลจันทร์ ทัศนชัยกุล, 2543 : 92-95)

2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ความยากจน/หนี้สิน (อนันต์ ประวิเศษ, 2547 : 14)

2.3 ปัจจัยด้านสังคมสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อน โรงเรียน สังคมและชุมชน และสื่อมวลชน (โกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ, 2537 : 251 ; และสุชา จันทรเอม, 2541 : 26-27)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ตลอดจนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ได้แก่ เพศ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยอยู่ อาชีพ รายได้ของครอบครัว สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ แรงจูงใจ/ความประพฤติ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพลจากโรงเรียน อิทธิพลจากสังคมและชุมชน อิทธิพลจากสื่อมวลชน สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

1. ทราบถึงลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ
2. ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน
3. หน่วยงานหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถนำผลการศึกษาและข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษา ไปใช้ในการวางแผนและดำเนินการในการป้องกันและ แก้ไขปัญหา

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหาการศึกษาวิจัยนี้ มุ่งศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
  - 2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ซึ่งศาลได้ตัดสินว่า กระทำผิดและอยู่ในความควบคุมดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 1,225 คน ประกอบด้วย กลุ่มประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 1,074 คน และกลุ่มประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 151 คน
  - 2.2 กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจำนวน 302 คน แบ่งเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกจำนวน 151 คน และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 151 คน แล้วจึงใช้การสุ่มตัวอย่างเพื่อเป็นตัวแทนในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกแบบบังเอิญ

3. พื้นที่ที่ทำการศึกษาคือสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย โดยดัดแปลงจากปัจจัยหลายสาเหตุที่มีผลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 12-15) โดยผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย

1.1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุขณะกระทำผิด ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยอยู่และอาชีพ

1.1.2 ภูมิหลังด้านครอบครัวและชุมชนที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว และสภาพชุมชนที่อยู่อาศัย

1.1.3 ปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิด ได้แก่ ภาวะแห่งจิตใจสภาวะทางอารมณ์ และแรงจูงใจ/ความประพฤติ

1.2 ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย

1.2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง

1.2.2 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

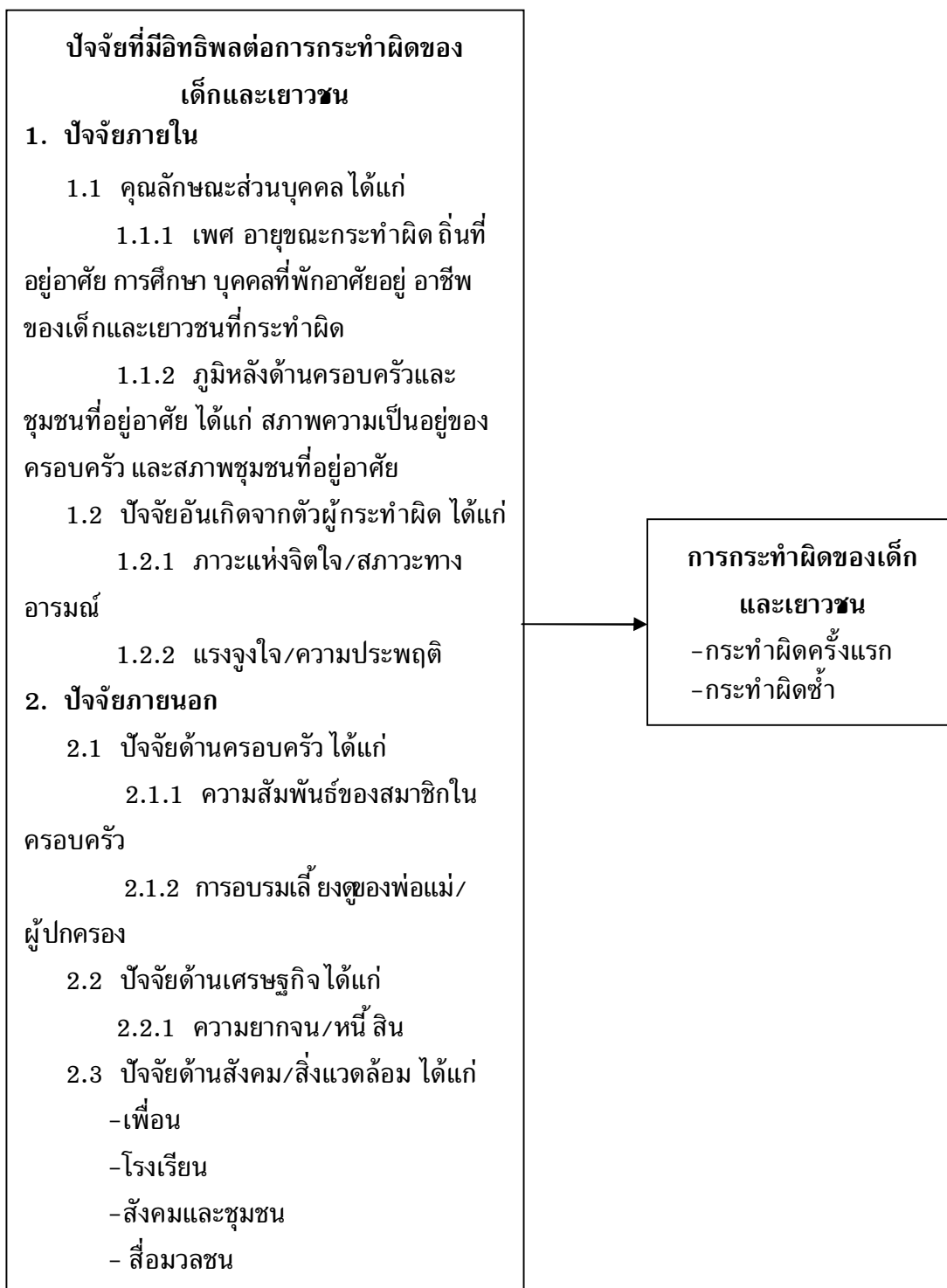
1.2.3 ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อน โรงเรียน สังคมและชุมชน

สื่อมวลชน

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน กรอบแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สามารถแสดงดังภาพประกอบ 3

ตัวแปร

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็ก หมายถึงบุคคลที่มีอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายถึงบุคคลที่มีอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึงการกระทำผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา และการกระทำผิดกฎหมายอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่จะพิพากษาหรือมีคำสั่ง โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการแยกว่าเป็นเด็กหรือเยาวชน คือให้ถืออายุเด็กและเยาวชนนั้นในวันที่การกระทำผิดได้เกิดขึ้น

การกระทำผิดครั้งแรก หมายถึงการกระทำผิดเป็นครั้งแรกของเด็กและเยาวชนที่ยังไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษทางอาญา ซึ่งรวมถึงความผิดครั้งแรกที่ไม่มีประวัติการฝึกอบรม

การกระทำผิดซ้ำ หมายถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่มากกว่า 1 ครั้งขึ้นไป ส่วนการกระทำผิดซ้ำในมิติทางกฎหมาย หมายถึงการทำความผิดของผู้ที่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกมาแล้ว ถ้าได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ต้องรับโทษ หรือในเวลาที่พักโทษให้ถือว่าการกระทำผิดครั้งใหม่นั้นเป็นการกระทำซ้ำ

สถานพินิจ หมายถึงหน่วยงานหนึ่งของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ได้แก่ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนของแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด ซึ่งในการศึกษานี้ หมายถึงสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย หมายถึงสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัย คือ ชุมชนในละแวกที่อยู่เพื่อนบ้าน แหล่งอบายมุข

ภาวะแห่งจิตใจ หมายถึงความมีหรือความเป็นไปของจิตใจ หรือสภาพความรู้สึกทางใจ คือ ความว่าเหว่ ความกดดัน ความเครียดแค้น

สภาวะทางอารมณ์ หมายถึงสภาพของอารมณ์ที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งเร้า คือ อารมณ์ดี อารมณ์ร้าย อารมณ์โกรธ

แรงจูงใจ หมายถึงสิ่งเร้าหรือชักนำ หรือแรงกระตุ้นที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อสนองความต้องการหรือแรงกระตุ้น เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ

ความประพฤติ หมายถึงการแสดงออก ทั้งด้านการกระทำ อารมณ์ ความคิด หรือทัศนคติ

ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึงความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดู
 ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว หมายถึงความสัมพันธ์ของบิดากับพี่น้องและ
 ผู้กระทำผิดที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน คือ การทะเลาะวิวาทระหว่างบิดามารดาหรือบุคคลใน
 ครอบครัว การอบรมสั่งสอน การให้คำปรึกษาแนะนำเมื่อมีปัญหา

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ หมายถึงปัจจัยด้านสถานะความเป็นอยู่ หรือฐานะทางเศรษฐกิจ คือ
 รายได้ หนี้สิน ทรัพย์สินที่ครอบครองอยู่

เพื่อน หมายถึงการติดต่อคบหาของบุคคล 2 คน ทั้งที่เป็นการติดต่อคบหาในด้าน
 ส่วนตัว และด้านกรงาน คือ เพื่อนร่วมเที่ยว เพื่อนคู่คิด เพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมชั้นเรียน

โรงเรียน หมายถึงสถาบันที่ให้การศึกษาแก่บุคคล

สังคม หมายถึงคนจำนวนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ต่อกันตามระเบียบ กฎเกณฑ์
 โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญร่วมกัน

สื่อมวลชน หมายถึงสื่อกลางที่นำข่าวสาร และเนื้อหาสาระทุกประเภทไปสู่บุคคล
 หรือมวลชน คือ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative) ด้วยแบบสอบถาม เพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและแนวทางในการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งศาลได้ตัดสินว่ากระทำผิด และอยู่ในความควบคุมดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 1,225 คน ประกอบด้วย กลุ่มประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกจำนวน 1,074 คน และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 151 คน (ตาราง 6 ภาคผนวก ก)

2. ขนาดและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 151 คน และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 151 คน รวมจำนวนทั้งหมด 302 คน

2.2 วิธีการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้มีวิธีการหากลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้เป็นตัวแทนของประชากร โดยใช้สูตรของยามานะ (อาคัม ใจแก้ว, 2545 : 128) โดยมีสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่าง
 N = ขนาดประชากร
 e = ระดับความคลาดเคลื่อน (0.05)

จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซึ่งศาลได้ตัดสินว่ากระทำผิด และอยู่ในความควบคุมดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจังหวัดสงขลา ปี พ.ศ. 2550 จำนวน 1,225 คน โดยยอมรับให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกินร้อยละ 0.05 จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยอาศัยสูตรการคำนวณจะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 302 คน

เนื่องจากประชากรมีความคล้ายคลึงกันมากและมีความต้องการจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีการแจกแจงหรือการกระจายที่ปกติเพื่อเป็นตัวแทนที่ดีของประชากรกลุ่มตัวอย่าง (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2550 : 156) ผู้วิจัยได้เลือกจำนวนกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำซึ่งมีทั้งหมด จำนวน 151 คน โดยเลือกมาทั้งหมด และเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเด็กและเยาวชน ที่กระทำผิดครั้งแรกมีจำนวนที่เท่ากันเพื่อมีการแจกแจงหรือการกระจายของกลุ่มตัวอย่างที่ปกติ ได้กำหนดให้กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีจำนวน 151 คน เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเป็นการกระจายที่ปกติและมีความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่างมากที่สุด

2.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง จากจำนวนประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด จำนวน 1,225 คน ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างกำหนดจากเกณฑ์กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำทั้งหมด จำนวน 151 คน เป็นเกณฑ์การเลือกกลุ่มตัวอย่าง และกำหนดให้กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก มีจำนวน 151 คน เช่นเดียวกัน

การเลือกกลุ่มตัวอย่างสำหรับกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ในส่วนของกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำเลือกกลุ่มตัวอย่างมาทั้งหมดเพื่อเป็นเกณฑ์ให้กลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มมีจำนวนที่เท่ากัน

2.4 ข้อจำกัดของกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเปลี่ยนแปลงกลุ่มตัวอย่างจากเดิมที่กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 151 คน เป็นจำนวน 210 คน และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 151 คน เป็นจำนวน 92 คน เนื่องจากจำนวนกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนทั้งหมด 92 คน โดยผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถาม ปี พ.ศ. 2553 จากกลุ่มตัวอย่าง

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จากฐานข้อมูลเดิมที่ผู้วิจัยนำมาคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ในปี พ.ศ. 2550 มีจำนวนลดลง

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้อาศัยข้อมูลจากแหล่งต่างๆ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้แก่ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ เช่น แนวคิดทางอาชญาวิทยา ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิด ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด เป็นต้น นอกจากนี้ ยังเป็นข้อมูลที่ได้อีกจากการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารต่างๆ เช่น เอกสารทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ ผลงานวิจัย บทความและข่าวสาร ตลอดจนการค้นคว้าจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้แก่ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา เป็นต้น ซึ่งมีลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 2 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลการกระทำผิด ซึ่งมีลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (Best and Kahn, 1993 : 246) เพื่อวัดระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้ 4 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้ 2 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซ้ำ และแนวทางการปรับปรุงศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ซึ่งมีลักษณะของข้อคำถาม เป็นแบบเลือกตอบและเป็นแบบปลายเปิด เพื่อให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นโดยอิสระ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีต่างๆ และองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดทางอาชญาวิทยา ทฤษฎีเกี่ยวกับการกระทำผิด ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด เป็นต้น
2. ศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่มีเนื้อหาใกล้เคียงหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะศึกษาในครั้งนี
3. นำแนวคิด ทฤษฎี และองค์ความรู้จากข้อ 1 และความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนข้อมูลที่ได้จากข้อ 2 มาใช้เป็นกรอบในการสร้างแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม
4. กำหนดเนื้อหาและประเด็นของคำถามในแบบสัมภาษณ์เพื่อให้ครอบคลุมเรื่องที่ต้องการศึกษา
5. เรียบเรียงเนื้อหาในแบบสอบถามและสร้างแบบสอบถาม

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการทดสอบและตรวจสอบเครื่องมือ ได้ดำเนินการ ดังนี้

ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ได้ทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ตรงตามเนื้อหา และครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการศึกษา หลังจากที่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ผู้ศึกษาจึงได้ส่งเนื้อหาและแบบสอบถามทั้งหมดให้ทางกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตรวจสอบความถูกต้อง และเพื่อขออนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่กรมพินิจฯ กำหนดไว้ แล้วได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-Out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเหมือนหรือใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง ได้แก่ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบความเหมาะสม ความเข้าใจในภาษาและการใช้ถ้อยคำ

การทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) นำแบบสอบถามไปทดสอบก่อนการเก็บข้อมูลจริง (Pre-Test) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเหมือนหรือใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง ได้แก่ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจังหวัดสุราษฎร์ธานีจำนวน 30 คน เพื่อทดสอบความเหมาะสม ความเข้าใจในภาษาและการใช้ถ้อยคำ หลังจากที่ได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้เก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว จะนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามส่วนที่ 3

ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (ปัญญา ธีระวิทย์เลิศ, 2544 : 58) โดยนำแบบสอบถามมาหาความเชื่อมั่นในส่วนที่ 3 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค พบว่า ปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .840 ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .702 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านครอบครัว (ความสัมพันธ์ในครอบครัว) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .755 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านครอบครัว (การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .735 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (เพื่อน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .742 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (สังคมและชุมชน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .799 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (โรงเรียน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .728 ปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (สื่อมวลชน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .817 และปัจจัยภายนอก ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .801

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สังกัดกระทรวงยุติธรรม และทำหนังสือขออนุญาตผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และจังหวัดสงขลา เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ผู้ที่ต้องการศึกษาวิจัย/วิทยานิพนธ์ ที่ต้องการเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน จัดส่งข้อเสนอโครงการศึกษาวิจัย/วิทยานิพนธ์ จำนวน 3 ชุด ให้กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พิจารณามีความเหมาะสม เป็นประโยชน์ และไม่ซ้ำซ้อน โดยคณะกรรมการของกรมพินิจฯ จะใช้เวลาในการพิจารณาไม่เกิน 1 เดือน หากผ่านการพิจารณา จึงจะอนุญาตให้ดำเนินการในขั้นตอนต่อไปได้

1.2 เมื่อได้รับการพิจารณาอนุญาตตามข้อ 1.1 แล้ว ให้มีหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการ คือ

- 1.2.1 วัตถุประสงค์การเก็บข้อมูล
- 1.2.2 จำนวนเด็ก/เยาวชน/กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ
- 1.2.3 วิธีการเก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม/การสัมภาษณ์
- 1.2.4 วัน เวลา และสถานที่ ที่จะเก็บข้อมูล

1.2.5 จำนวน และรายชื่อของผู้ที่จะเข้าไปเก็บข้อมูล

1.2.6 แจ้งสถานที่ติดต่อกลับ กรณีกรมพินิจฯ ต้องการข้อมูลหรือรายละเอียด

เพิ่มเติม

1.2.7 เอกสารที่ต้องแนบพร้อมหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูล คือ

1.2.7.1 แบบสอบถาม/แบบสัมภาษณ์

1.2.7.2 หนังสือรับทราบข้อปฏิบัติในการเข้าร่วมหรือจัดกิจกรรมสำหรับเด็กและเยาวชน (กรณีขอเข้าร่วมหรือจัดกิจกรรม)

1.2.7.3 หนังสือรับทราบข้อปฏิบัติในการสัมภาษณ์/เก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน (กรณีขอสัมภาษณ์/เก็บข้อมูล)

1.2.7.4 แบบข้อตกลงในการสัมภาษณ์/เก็บข้อมูลเจ้าหน้าที่

1.3 ในส่วนของการอนุญาตเก็บข้อมูล กรมพินิจฯ จะพิจารณาความเหมาะสมของประเด็นข้อคำถาม/รายละเอียดกิจกรรม เพื่อมิให้ส่งผลกระทบต่อภาวะจิตใจ และการเข้าร่วมกิจกรรมของเด็ก/เยาวชน และให้คำแนะนำผู้ขอเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลเด็ก/เยาวชน

1.4 ผู้ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูล รอการตอบกลับถึงผลการอนุญาตเก็บข้อมูล (ประมาณ 15 วันทำการ) หากได้รับการอนุญาตแล้ว กรมพินิจฯ จะแจ้งไปยังสถานพินิจฯ หรือศูนย์ฝึกและอบรมที่ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูล และแจ้งให้กับผู้ขออนุญาต จึงไปดำเนินการเก็บข้อมูลได้ โดยในเรื่องวัน เวลา ที่จะเข้าเก็บข้อมูล ขอให้ผู้ขอเก็บข้อมูลประสานกับหน่วยงานอีกครั้งหลังจากได้รับอนุญาต โดยให้คำนึงถึงความสะดวกของหน่วยงานที่จะเข้าเก็บเป็นสำคัญ เนื่องจาก ภารกิจหลักของกรมพินิจฯ คือการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ซึ่งอาจมีกิจกรรมที่จำเป็นต้องดำเนินการที่จะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละที่ และแต่ละช่วงเวลา

1.5 เมื่อดำเนินการศึกษาวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ขอให้ส่งผลงานวิจัยให้กรมพินิจฯ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 1 เล่ม และข้อมูลที่บันทึกลงในแผ่น CD จำนวน 1 แผ่น

2. ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดนั้น ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูล จนผู้ตอบแบบสอบถามมีความเข้าใจในวัตถุประสงค์และประเด็นคำถามดีแล้วจึงให้ตอบแบบสอบถาม ในกรณีที่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคนใดไม่สามารถอ่านหนังสือได้ ผู้ศึกษาก็จะใช้วิธีอ่านให้ฟังและสัมภาษณ์ตามแบบสอบถาม

3. ข้อจำกัดในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในสถานพินิจฯ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้มีการเปลี่ยนแปลงการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกจำนวน 151 คน เป็นจำนวน 210 คน และกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 151 คน เป็นจำนวน 92 คน เนื่องจากจำนวนกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำมีจำนวน 92 คน ในวันที่ผู้วิจัยได้เก็บแบบสอบถาม ปี พ.ศ. 2553 มีจำนวนลดลงจากฐานข้อมูลเดิมที่ผู้วิจัยนำมาคำนวณกลุ่มตัวอย่าง ในปี พ.ศ. 2550 รวมถึงระยะเวลา

ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา ให้เก็บแบบสอบถามได้มีระยะเวลาเพียง 2 วันเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากแบบสอบถาม ที่เก็บรวบรวมได้ ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ทุกฉบับ แล้วจึงนำไปเข้ารหัสข้อมูล (Code) ตามที่ได้กำหนดไว้ จากนั้นจึงทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science) และทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปและข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อยู่อาศัยและการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ

1.2 ข้อมูลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งได้มีการกำหนดระดับการให้คะแนนออกเป็น 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 (น้อยที่สุด) จนถึง 5 (มากที่สุด) วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ในการแปลความหมาย จะนำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย และใช้ค่าเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในการกำหนดและแปลความหมาย เพื่อจัดระดับความสำคัญของปัจจัยแบบอิงเกณฑ์ (รวิวรรณ ชินะตระกูล, 2542 : 22) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	เห็นด้วยมากที่สุด
3.51-4.50	เห็นด้วยมาก
2.51-3.50	เห็นด้วยปานกลาง
1.51-2.50	เห็นด้วยน้อย
1.00-1.50	เห็นด้วยน้อยที่สุด

1.3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซ้ำ และแนวทางการปรับปรุงศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ซึ่งมีลักษณะของข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ส่วนข้อเสนอแนะซึ่งเป็นคำถามแบบปลายเปิด วิเคราะห์โดยการสรุปประเด็นตามเนื้อหา เพื่อจัดลำดับความถี่ของคำตอบ และหาค่าร้อยละ

1.4 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

2.1 สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.2 สถิติเชิงอนุมาน เพื่อหาตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดโดยการใช้วิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวชนิดหนึ่ง โดยวัตถุประสงค์ของการใช้สถิติการวิเคราะห์จำแนกประเภทมีอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก ใช้เพื่อจำแนกการเป็นสมาชิกของกลุ่มบุคคลหรือสิ่งของ หรือตัวอย่างออกเป็นกลุ่มต่างๆ ตามคุณลักษณะของตัวแปรหลายตัวพร้อมๆ กัน และใช้ในการทำนายว่าตัวอย่างรายใดอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (Stevens, 1992 : 300 ; Viachnikolis, 1990 : 657 ; Tabacknick and Fidell, 2001 : 456 อ้างถึงใน เพชรน้อย สิงห์ช่างชัย, 2546 : 140) ลักษณะของตัวแปรอิสระที่เรียกว่า ตัวแปรจำแนก (Discriminator Variables) และเนื่องจากจะต้องมีการนำสมการจำแนกที่ได้ไปใช้คาดคะเนหรือทำนายความเป็นสมาชิกของหน่วยวิเคราะห์จึงมีการเรียกตัวแปรอิสระอีกชื่อหนึ่งว่าเป็นตัวแปรพยากรณ์ (Predictor Variables) ซึ่งมีลักษณะการวัดเป็นตัวแปรช่วงหรือตัวแปรหุน และตัวแปรตามเรียกว่าตัวแปรการจำแนกประเภท (Classification Variables) หรือตัวแปรจัดกลุ่ม (Grouping Variables) มีลักษณะการวัดแบบแบ่งกลุ่ม (Nominal Scale) ที่มีการแบ่งกลุ่มได้ตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป ได้แก่ การวิจัยเรื่องปัจจัยบางประการที่กำหนดการใช้บริการสุขภาพอนามัย : การศึกษาที่ชุมชนแออัดแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลาโดยนักวิจัยกำหนดประเภทการใช้บริการเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มประชาชนที่เลือกใช้บริการแพทย์แผนปัจจุบันและอีกกลุ่ม คือ กลุ่มประชาชนที่เลือกใช้บริการแบบการแพทย์แผนไทย ซึ่งวัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 2 ข้อ คือ นักวิจัยต้องการจำแนกประเภทลักษณะประชาชนในชุมชนแออัดรายใดของกลุ่มตัวอย่างที่ไปเลือกบริการสุขภาพรับบริการการแพทย์แผนปัจจุบัน และเลือกรับบริการการแพทย์แผนไทย นอกจากนั้นมีวัตถุประสงค์การวิจัยอีกข้อหนึ่ง คือ ต้องการศึกษปัจจัยที่ทำนายการเลือกใช้บริการสุขภาพแต่ละประเภท การวิเคราะห์จำแนกประเภทเป็นเทคนิควิธีการทางสถิติที่จะต้องตอบคำถามของนักวิจัยว่า ลักษณะความแตกต่างของกลุ่มเกิดขึ้นจากตัวแปรใดและตัวแปรใดเป็นตัวแปรที่แบ่งประชากรออกเป็นกลุ่ม หรือแต่ละกลุ่มมีลักษณะอย่างไร โดยอาศัยตัวแปรที่นักวิจัยคิดว่าสามารถจะใช้ในการจำแนกหน่วยวิเคราะห์ได้ดี เทคนิคดังกล่าวนี้มีหลายอย่างที่มีลักษณะเป็นลูกผสมของการวิเคราะห์การผันแปร (ANOVA) การวิเคราะห์การผันแปร (Manova) และการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก แต่จะต่างกันที่การวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติกนั้น ตัวแปรตามแบ่งได้แค่ 2 กลุ่ม โดยต้องทำเป็นตัวแปรหุน (0 และ 1)

แต่สถิติการวิเคราะห์จำแนกสามารถใช้กับตัวแปรตามที่แบ่งกลุ่มได้มากกว่า 2 กลุ่ม เช่น 3 หรือ 4 โดยไม่ต้องแปลงค่าเป็นค่าตัวแปรตามเป็นตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) แต่ใช้ตัวเลขแทนกลุ่มได้เลย (เช่น 1, 2 และ 3) เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกประเภทจะให้สมการที่ใช้ในการจำแนกหน่วยวิเคราะห์ออกเป็นกลุ่มต่างๆ จำนวนสมการจะเท่ากับจำนวนกลุ่มย่อยของตัวแปรตามลบด้วย 1 เสมอ หรือเท่ากับ $p-1$ โดยที่ p แทนจำนวนกลุ่มย่อยของตัวแปรตาม ในกรณีที่การวิจัยมีการจำแนกเพียง 2 กลุ่ม จะมีสมการเพียง 1 สมการ (เพชรน้อย สิ่งช่างชัย, 2546 : 140-142)

สรุปได้ว่า การใช้วิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) เป็นเทคนิคที่ทำการแบ่งกลุ่มข้อมูลหรือหน่วยตัวอย่างออกเป็นกลุ่มย่อยๆ ตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป และใช้หลักเกณฑ์ของการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุ โดยการสร้างสมการเชิงเส้นที่เป็นสมการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแบ่งกลุ่ม (Y) กับตัวแปรอิสระ โดยการคำนวณค่า β ที่ทำให้ค่าอัตราส่วนระหว่างความผันแปรระหว่างกลุ่มกับความผันแปรภายในกลุ่มมีค่ามากที่สุด สำหรับฟังก์ชันการจำแนกกลุ่มจะอยู่ในรูปเชิงเส้น ดังนี้

$$Y_i = a + b_1x_{i1} + b_kx_{ik}$$

โดยที่ Y_i คือ ตัวแปรตาม หรือที่เรียกว่า Discriminant Score

b_i คือ สัมประสิทธิ์ของสมการจำแนกกลุ่ม

x_i คือ ตัวแปรอิสระที่ i เมื่อ $i = 1, 2, \dots, k$ หรือที่เรียกว่า

ตัวแปรจำแนกกลุ่ม (Discriminator Variable)

ซึ่งในงานวิจัยนี้ จะได้ตัวแบบจำแนกกลุ่มเพียง 2 กลุ่ม ดังนั้นจึงมีสมการเพียง 1 สมการเพื่อใช้สำหรับแบ่งกลุ่มผู้กระทำผิดออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ

บทที่ 3

ผลการวิจัย

บทนี้ จะทำการศึกษาข้อมูลของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา โดยแบ่งการศึกษาเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ
2. เปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ
4. การวิเคราะห์จำแนกประเภทตัวแปรหรือปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา (n = 302)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (ร้อยละ)
เพศ	
ชาย	296 (98.0)
หญิง	6 (2.0)
อายุในขณะกระทำผิด	
7-13 ปี (เด็ก)	2 (0.7)
14-18 ปี (เยาวชน)	300 (99.3)
ถิ่นที่อยู่อาศัย (ขณะกระทำผิด)	
เขตเมือง (คือ อยู่ในเขตเทศบาล)	159 (52.6)
นอกเขตเมือง (คืออยู่นอกเขตเทศบาล)	143 (47.4)
การศึกษาขณะกระทำผิด	
ไม่ได้เรียนหนังสือ	148 (49.0)

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (ร้อยละ)
ประถมศึกษา	27 (8.9)
มัธยมศึกษา	105 (34.8)
อาชีวศึกษา	22 (7.3)
ขณะกระทำผิดเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดอาศัยอยู่กับ	
บิดาและมารดา	153 (50.7)
บิดา	16 (5.3)
มารดา	62 (20.5)
ลุงป้า น้าอา	16 (5.3)
พี่น้อง	10 (3.3)
เพื่อน	19 (6.3)
ญาติ	17 (5.6)
บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติหรือเพื่อน	9 (3.0)
อาชีพขณะกระทำผิด	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	90 (29.8)
นักเรียน/นักศึกษา	90 (29.8)
รับจ้างทั่วไป	81 (26.8)
ลูกจ้างบริษัทเอกชน	11 (3.6)
ค้าขาย	18 (6.0)
อื่นๆ	12 (4.0)

จากตาราง 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 98.0 ในขณะกระทำผิด มีอายุระหว่าง 14-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 99.3 ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเกือบครึ่งหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 52.6 ส่วนใหญ่ผู้กระทำผิดไม่ได้เรียนหนังสือ คิดเป็นร้อยละ 49.0 ขณะที่กระทำผิดอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา คิดเป็นร้อยละ 50.7 ขณะที่กระทำผิดส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพและเป็นนักเรียน/นักศึกษา ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 29.8

2. ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด ภูมิหลังด้านครอบครัว

2.1 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว (n = 302)

ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูล เกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว	จำนวน (ร้อยละ)
จำนวนพี่น้องร่วมบิดามารดา (พ่อแม่) เดียวกันของเด็กและ เยาวชนผู้กระทำผิด	
มี 1-2 คน	116 (38.4)
มี 3-4 คน	99 (32.8)
มี 5-6 คน	36 (11.9)
มี 7 คนขึ้นไป	18 (6.0)
ไม่มีพี่น้องน้องเลย	33 (10.9)
การศึกษาสูงสุดของบิดา/ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน ผู้กระทำผิด	
ประถมศึกษา	139 (46.0)
มัธยมศึกษา	82 (27.2)
ปวช./ปวส.	19 (6.3)
ปริญญาตรี	8 (2.6)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (1.3)
ไม่ได้เรียนหนังสือ	8 (2.6)
ไม่ทราบ	42 (13.9)
การศึกษาสูงสุดของมารดาของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
ประถมศึกษา	143 (47.4)
มัธยมศึกษา	81 (26.8)
ปวช./ปวส.	18 (6.0)
ปริญญาตรี	5 (1.7)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (1.3)
ไม่ได้เรียนหนังสือ	8 (2.6)
ไม่ทราบ	43 (14.2)

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูล เกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว	จำนวน (ร้อยละ)
อาชีพของบิดา/ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
รับจ้าง	122 (40.4)
พนักงานบริษัท	9 (3.0)
เกษตรกร	72 (23.8)
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	20 (6.6)
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	50 (16.6)
ไม่มีอาชีพ/ว่างงาน	2 (0.7)
ไม่ทราบ	27 (8.9)
อาชีพของมารดาของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
รับจ้าง	124 (41.1)
พนักงานบริษัท	7 (2.3)
เกษตรกร	77 (25.5)
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	8 (2.6)
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	64 (21.2)
ไม่มีอาชีพ/ว่างงาน	2 (0.7)
ไม่ทราบ	20 (6.6)
สถานภาพชีวิตสมรสของบิดามารดาของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
อยู่ด้วยกันตลอด	160 (53.0)
แยกกันอยู่	56 (18.5)
หย่าร้าง	48 (15.9)
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	30 (9.9)
บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	8 (2.6)
รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือนของครอบครัวของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
น้อยกว่า 5,000 บาท	51 (16.9)
5,000 – 10,000 บาท	143 (47.4)
10,001-15,000 บาท	57 (18.9)
15,001-20,000 บาท	25 (8.3)
สูงกว่า 20,001 บาท ขึ้นไป	26 (8.6)

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูล เกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว	จำนวน (ร้อยละ)
รายได้ที่ได้รับประจำทำให้ครอบครัวขจัดกและเยาวชน	
ผู้กระทำผิด	
พอกินพอใช้แต่ไม่มีเงินเก็บ	96 (31.8)
ไม่พอกินไม่พอใช้แต่ไม่เป็นหนี้	18 (6.0)
ปานกลางมีเงินเก็บ	164 (54.3)
มีกินมีใช้และมีเงินเหลือเก็บค่อนข้างรวย	17 (5.6)
ไม่พอกินไม่พอใช้และเป็นหนี้	5 (1.7)
ไม่ทราบ	2 (0.7)
เงินที่เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดได้รับจากบิดามารดา/ผู้ปกครอง	
ไม่พอกินไม่พอใช้	19 (6.3)
พอกินแต่ไม่พอใช้	36 (11.9)
พอกินพอใช้	205 (67.9)
เหลือกินเหลือใช้	31 (10.3)
ให้มากเกินไป	5 (1.7)
ไม่ได้ให้เงินเลย	6 (2.0)
ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวของขจัดกและเยาวชน	
ผู้กระทำผิด	
รักใคร่เข้าใจกันดี	170 (56.3)
ทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง	106 (35.1)
ทะเลาะกันเป็นประจำ	13 (4.3)
ต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกัน	13 (4.3)
ความสัมพันธ์/ความสนิทสนมระหว่างเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด กับบิดามารดา	
มีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับบิดามากกว่า	28 (9.3)
มีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับมารดามากกว่า	114 (37.7)
มีความสัมพันธ์/สนิทสนมเท่า ๆ กัน	137 (45.5)
ไม่มีความสนิทสนมกับบิดาหรือมารดาเลย	23 (7.6)
ความเจ้าระเบียบหรือเข้มงวดระหว่างบิดามารดาของเด็กและ เยาวชนผู้กระทำผิด	
บิดา เจ้าระเบียบ/เข้มงวดกว่า	105 (34.8)

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูล เกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว	จำนวน (ร้อยละ)
มารดา เจ้าระเบียบ/เข้มงวดกว่า	93 (30.8)
เจ้าระเบียบ/เข้มงวดเท่ากัน	48 (15.9)
ไม่มีใครเจ้าระเบียบ/เข้มงวดเลย	48 (15.9)
ไม่ทราบ	8 (2.6)

จากตาราง 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดามารดา (พ่อแม่) เดียวกัน จำนวน 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 เกือบครึ่งหนึ่ง บิดา/ผู้ปกครอง และ มารดาจบการศึกษา ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 46.7 และ 47.4 ตามลำดับ บิดา/ผู้ปกครอง มารดา ส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 40.4 และ 41.1 มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 53.0 ชีวิตสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกันตลอด เกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 47.4 มีรายได้ของ ครอบครัวรวมกันเฉลี่ยต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 54.3 รายได้ที่ได้รับประจำทำให้ครอบครัวมีฐานะปานกลางมีเงินเก็บ สำหรับเงินที่บิดามารดา/ผู้ปกครองให้ทำให้กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 67.9 มีสถานะการเงินอยู่ในระดับพอกินพอใช้ มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 56.3 สมาชิกในครอบครัวมีความรักใคร่ เข้าใจกันดี ในส่วนของความสัมพันธ์/ความสัมพันธ์กับบิดา มารดา พบว่า เกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 45.4 กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับบิดาและมารดาเท่า ๆ กันกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ระบุว่าบิดา เจ้าระเบียบ/เข้มงวดกว่า มารดา คิดเป็นร้อยละ 34.8

2.2 ข้อมูลภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย (n = 302)

ข้อมูลภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย	จำนวน (ร้อยละ)
สถานที่ตั้ง/แหล่งที่ตั้งของที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน	
ผู้กระทำผิด	
ชุมชนย่านการค้า	73 (24.2)
ชุมชนแออัด/แหล่งสลัม	19 (6.3)
ชุมชนที่อยู่อาศัย (เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านพัก)	78 (25.8)
ชุมชนโรงงานอุตสาหกรรม	7 (2.3)
แหล่งเร่ร่อน/สถานบันเทิง	15 (5.0)
ชุมชนชนบท	90 (29.8)

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย	จำนวน (ร้อยละ)
ใกล้แหล่งอบายมุข	15 (5.0)
ไม่ทราบ	5 (1.7)
ฐานะของเพื่อนบ้านในละแวกชุมชนที่อาศัยของเด็กและเยาวชน	
ผู้กระทำผิด	
ยากจนมาก อดมื้อกินมื้อ	5 (1.7)
ยากจนมีเพียงพอกินไปวันๆ	18 (6.0)
ค่อนข้างยากจน พอมีกินแต่ไม่มีเครื่องใช้สอยอื่น	16 (5.3)
มีพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร	193 (63.9)
มีเงินใช้จ่ายได้ตามความต้องการและเหลือเก็บออม	66 (21.9)
มีเงินใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายมาก	4 (1.3)
จำนวนการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด เช่น ยาบ้า สารระเหย ฯลฯ ในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
มาก (ทุกตรอกซอกซอยในชุมชน)	40 (13.2)
ปานกลาง (บางพื้นที่ในชุมชน)	134 (44.4)
น้อย	102 (33.8)
ไม่มีเลย	26 (8.6)
จำนวนแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุขเช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะพนันบอลในชุมชนที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด	
มากที่สุด (ทุกตรอกซอกซอยในชุมชน)	23 (7.6)
ค่อนข้างมาก (บางพื้นที่ในชุมชน)	67 (22.2)
ปานกลาง	126 (41.7)
น้อย	67 (22.2)
ไม่มีเลย	19 (6.3)
จำนวนการกระทำผิดในชุมชนที่พักอาศัย	
มาก (แทบทุกวัน)	22 (7.3)
ปานกลาง	104 (34.4)
น้อย	147 (48.7)
ไม่มีเลย	29 (9.6)

จากตาราง 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท คิดเป็นร้อยละ 29.8 ในขณะที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่อาศัย เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านพัก หรือชุมชนย่านการค้า อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 25.8 และ 24.2 ตามลำดับ เพื่อนบ้านในละแวกชุมชนที่อาศัยมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 63.9 มีฐานะทางการเงินมีพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร เกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 44.4 ระบุว่าชุมชนที่อยู่อาศัยเป็นย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด เช่น ยาบ้า สารระเหย ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีอยู่บ้างในบางพื้นที่ในชุมชนเกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 41.7 ระบุว่ามีแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุข เช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะสนุกเกอร์ โต๊ะพนันบอล ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง และพบว่า เกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 48.7 ระบุว่าชุมชนที่พักอาศัยมีการกระทำผิดบ่อยอยู่ในระดับน้อย

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด (n = 302)

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด	จำนวน (ร้อยละ)
ครั้งที่กระทำผิด	
กระทำผิดครั้งแรก	210 (69.5)
กระทำผิดซ้ำ	92 (30.5)
กระทำผิดซ้ำ (เป็นการกระทำผิดครั้งที่)	
ครั้งที่ 2	69 (75.0)
ครั้งที่ 3	14 (15.2)
ครั้งที่ 4	5 (5.4)
ครั้งที่ 5	3 (3.3)
ครั้งที่ 6	1 (1.1)
ข้อหาในการกระทำผิดครั้งแรก	
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	86 (28.5)
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวยกยกทรัพย์สิน)	69 (22.8)
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	89 (29.5)
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	38 (12.6)
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	12 (4.0)
ความผิดอื่นๆ	8 (2.6)

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด	จำนวน (ร้อยละ)
ข้อหาในกรณีที่เป็นกรกระทำผิดซ้ำครั้งหลังสุด (n= 92)	
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	25 (27.2)
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวยกยกทรัพย์)	32 (34.8)
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	18 (19.6)
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	9 (9.8)
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	6 (6.5)
ความผิดอื่นๆ	2 (2.2)
สาเหตุของการกระทำผิด	
เพื่อนชวน/ชักนำ	104 (34.4)
ครอบครัว	5 (1.7)
สิ่งแวดล้อมทางสังคม	25 (8.3)
ฐานะทางเศรษฐกิจ	6 (2.0)
มีความจำเป็น	55 (18.2)
อยากทดลอง	51 (16.9)
ผู้อื่นบังคับให้ทำ	4 (1.3)
มีคนสอนให้ทำ	1 (0.3)
เรียกร้องความสนใจ	1 (0.3)
คึกคะนอง/อยากสนุกตามเพื่อน	39 (12.9)
อื่นๆ	11 (3.6)
การกระทำผิดครั้งนี้ กระทำโดย	
กระทำผิดเพียงลำพัง	69 (22.8)
กระทำผิดร่วมกับผู้อื่น	233 (77.2)
การวางแผนหรือไตร่ตรองก่อนการกระทำผิด	
มีการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน	85 (28.1)
ไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน	217 (71.9)
ผู้ร่วมกระทำผิด ได้แก่	
ญาติพี่น้อง	9 (3.86)
เพื่อน	222 (95.28)
บุคคลอื่น ๆ	2 (0.86)

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด	จำนวน (ร้อยละ)
ความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษที่ได้รับ	
โทษที่ได้รับทำให้รู้สึกสำนึกผิดกลับตัวเป็นคนดีได้	162 (53.6)
โทษที่ได้รับเหมาะสมดีแล้ว	60 (19.9)
โทษที่ได้รับทำให้รู้สึกอับอาย และเป็นที่ยังเกียจของสังคม	11 (3.6)
การได้รับโทษและเข้าฝึกอบรมสามารถแก้ไขไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีก	43 (14.2)
ควรมีการเพิ่มโทษในกรณีที่ยาวชนทำผิดอุกฉกรรจ์	1 (0.3)
ได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมเพิ่มเติมจากเยาวชนคนอื่นๆ	16 (5.3)
อื่นๆ	9 (3.0)
ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟื้นฟูจิตใจและด้านอื่น ๆ ที่ได้รับ	
ได้รับการอบรมทางศีลธรรมมากพอสมควร	60 (19.9)
ได้รับการแนะนำให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี	79 (26.2)
ได้รับการดูแลเอาใจใส่และเป็นกันเองจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี	33 (10.9)
ได้รับความรู้ทางวิชาสามัญอย่างเพียงพอ	24 (7.9)
ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ	
การเรียนสายสามัญในศูนย์ฝึกช่วยให้มีวุฒิการศึกษาเพื่อใช้เรียนต่อหรือสมัครงานได้	58 (19.2)
การที่คนในชุมชนให้อภัยและยอมรับ จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก	28 (9.3)
การติดตามดูแลจากรัฐหลังกลับสู่สังคม จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก	7 (2.3)
ครูอาจารย์ให้ความใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก	8 (2.6)
ครอบครัวที่อบอุ่นและให้อภัย จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก	53 (17.5)
อื่นๆ	4 (1.3)
สิ่งที่เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดต้องการมากที่สุดเมื่อพ้นโทษ	
คนในครอบครัวให้อภัยและให้ความรักความเข้าใจ	181 (59.9)
สังคมยอมรับ	53 (17.5)
ให้รัฐช่วยเหลือสงเคราะห์ด้านการศึกษา/อาชีพ	22 (7.3)
มีงานทำแน่นอน	45 (14.9)
อื่นๆ	1 (0.3)
ที่อยู่อาศัยหลังจากเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดพ้นโทษ	
กลับบ้านภูมิลำเนา	289 (95.7)
ไม่กลับบ้านภูมิลำเนาเดิม	13 (4.3)

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด	จำนวน (ร้อยละ)
สิ่งที่ต่อไปที่เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดตั้งใจจะทำเมื่อพ้นโทษ	
เรียนต่อ	106 (35.1)
ประกอบอาชีพ	111 (36.8)
บวช	28 (9.3)
แต่งงานมีครอบครัว	7 (2.3)
ยังไม่ตัดสินใจ	45 (14.9)
อื่นๆ	5 (1.7)
เหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้ไม่อยากจะทำผิดซ้ำ	
การเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเมื่อกระทำผิดซ้ำ	83 (27.5)
การให้ความรู้การศึกษาวิชาสามัญ	29 (9.6)
การฝึกฝนอาชีพต่างๆ	50 (16.6)
การอบรมทางศีลธรรม	13 (4.3)
การติดตามผลจากเจ้าหน้าที่รัฐหลังพ้นโทษ	7 (2.3)
ความรักและความเข้าใจจากคนในครอบครัว	88 (29.1)
การยอมรับจากคนในสังคม	30 (9.9)
อื่นๆ	2 (0.7)
สิ่งที่ต้องการปรับปรุงแก้ไขมากที่สุด ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน	
เจ้าหน้าที่ผู้ดูแล	73 (24.2)
กิจกรรมสันทนาการต่างๆ	19 (6.3)
การให้ความรู้ การศึกษาวิชาสามัญ	20 (6.6)
การฝึกฝนอาชีพต่างๆ	47 (15.6)
การอบรมทางศีลธรรม	12 (4.0)
สถานที่ภายในศูนย์ฝึกอบรมฯ	7 (2.3)
อุปกรณ์ เครื่องใช้อำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ	24 (7.9)
อาหาร	83 (27.5)
อื่นๆ	2 (0.7)
ไม่มี	15 (5.0)

จากตาราง 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดครั้งแรกคิดเป็นร้อยละ 69.5 ส่วนที่เหลือกระทำผิดซ้ำคิดเป็นร้อยละ 30.5 โดยระบุว่าในการกระทำผิดครั้งแรก ส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และยาเสพติดให้โทษ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 29.5 และ 28.5 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำจำนวน 92 คน ระบุว่าส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งหลังสุดในข้อหาเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวยกยอกทรัพย์สิน) คิดเป็นร้อยละ 34.8 สาเหตุที่ทำให้กระทำผิดส่วนใหญ่ระบุว่ามาจากเพื่อนชวน/ชักนำ คิดเป็นร้อยละ 34.4 รองลงมา คือ มีความจำเป็น อยากทดลองคิดเป็นร้อยละ 18.2 และ 16.9 ตามลำดับ และในการกระทำผิดครั้งนี้ มากกว่า 3 ใน 4 หรือคิดเป็นร้อยละ 77.2 เป็นการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่น ในขณะที่กระทำผิดเพียงลำพังมีเพียงร้อยละ 22.8 เกือบ 3 ใน 4 หรือคิดเป็นร้อยละ 71.9 เป็นการกระทำผิดโดยไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน ในขณะที่มีการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน เพียงร้อยละ 28.1 จากการสอบถาม

จากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษที่ได้รับ พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 53.6 คิดว่าโทษที่ได้รับทำให้รู้สึกสำนึกผิดกลับตัวเป็นคนดีได้ รองลงมาคือ โทษที่ได้รับเหมาะสมดีแล้ว คิดเป็นร้อยละ 19.9 ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟื้นฟูจิตใจและด้านอื่นๆ ที่ได้รับ พบว่า ได้รับการฝึกฝนอาชีพให้อย่างเพียงพอ ได้รับการแนะนำให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่น จากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี คิดเป็นร้อยละ 33.4 และ 26.2 ตามลำดับ ส่วนวิธีการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเกือบครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 47.7 ได้รับการฝึกวิชาชีพ เพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตได้ รองลงมา คือ การเรียนสายสามัญในศูนย์ฝึกช่วยให้มีวุฒิการศึกษาเพื่อใช้เรียนต่อหรือสมัครงานได้ คิดเป็นร้อยละ 19.2 สิ่งที่ต้องการมากที่สุดเมื่อท่านพ้นโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือคิดเป็นร้อยละ 59.9 ต้องการให้คนในครอบครัวให้อภัยและให้ความรักความเข้าใจ รองลงมา คือ ให้สังคมยอมรับ คิดเป็นร้อยละ 17.5 หลังพ้นกำหนดโทษแล้ว พบว่า เกือบทั้งหมดหรือคิดเป็นร้อยละ 95.7 จะกลับบ้านภูมิลำเนา และตั้งใจจะไปประกอบอาชีพ และเรียนต่ออยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือคิดเป็นร้อยละ 36.8 และ 35.1 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่ระบุเหตุผลที่ทำให้ไม่อยากจะกระทำผิดซ้ำ คือ ความรักและความเข้าใจจากคนในครอบครัว และการเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเมื่อกระทำผิดซ้ำคิดเป็นร้อยละ 29.1 และ 27.5 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมากกว่า 1 ใน 4 หรือคิดเป็นร้อยละ 27.5 ระบุสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขมากที่สุดในการศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน คือ เรื่องอาหาร รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ผู้ดูแล คิดเป็นร้อยละ 24.2

เปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยรวม ($n = 302$)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
1. ปัจจัยภายใน	2.36	0.62	น้อย
ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	2.53	0.67	ปานกลาง
แรงจูงใจ/ความประพฤติ	2.19	0.76	น้อย
2. ปัจจัยภายนอก	1.94	0.58	น้อย
2.1 ปัจจัยด้านครอบครัว	1.93	0.66	น้อย
ความสัมพันธ์ในครอบครัว	1.85	0.68	น้อย
การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง	2.02	0.75	น้อย
2.2 ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	2.11	0.66	น้อย
เพื่อน	2.36	0.88	น้อย
สังคมและชุมชน	2.04	0.80	น้อย
โรงเรียน	2.09	0.88	น้อย
สื่อมวลชน	1.98	0.80	น้อย
2.3 ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	1.79	0.72	น้อย
ภาพรวม	2.15	0.52	น้อย

จากตาราง 5 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($mean = 2.15, SD = 0.52$) ปัจจัยภายในโดยภาพรวมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย ($mean = 2.36, SD = 0.62$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับปานกลาง ในส่วนของแรงจูงใจ/ความประพฤติ มีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย

ส่วนปัจจัยภายนอกโดยรวมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย (mean = 1.94, SD = .58) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ทุกด้านมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ตามลำดับ

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (n = 302)

ข้อ	ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่า		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
	ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	2.53	.67	ปานกลาง
1	กระทำผิดเพราะความคึกคะนองหรือสนุกสนานตามประสาวัยรุ่น	3.16	1.15	ปานกลาง
2	กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	2.94	1.17	ปานกลาง
3	กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	3.00	1.22	ปานกลาง
4	เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด มักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้	2.88	1.19	ปานกลาง
5	ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	2.42	1.43	น้อย
6	กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	2.35	1.28	น้อย
7	รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	1.87	1.00	น้อย
8	ถูกคนอื่นกีดกันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	1.64	.98	น้อย
	แรงจูงใจ/ความประพฤติ	2.19	.76	น้อย
1	กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	2.52	1.42	ปานกลาง
2	ชอบเล่นการพนันและ/หรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข	2.27	1.20	น้อย
3	ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	2.25	1.10	น้อย
4	ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	2.21	1.07	น้อย
5	กระทำผิดเพราะเมาสุรา	2.18	1.32	น้อย

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่า		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
6	มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง	1.96	1.05	น้อย
7	ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล	1.95	1.00	น้อย
ภาพรวม		2.36	.62	น้อย

จากตาราง 6 พบว่า ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย (mean = 2.36, SD = .62) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์มีอิทธิพลอยู่ในระดับปานกลาง 3 อันดับแรก คือ (1) กระทำผิดเพราะความคึกคะนองหรือสนุกสนานตามประสาวัยรุ่น (2) กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา (3) กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ในส่วนของด้านความประพฤติมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับปานกลางได้แก่ กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด ส่วนข้อคำถามอื่นๆ มีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) ชอบเล่นการพนันและ/หรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข (2) ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ (3) ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวนตามลำดับ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอก ด้านครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (n = 302)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่า		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
ปัจจัยด้านครอบครัว		1.93	.66	น้อย
ความสัมพันธ์ในครอบครัว		1.85	.68	น้อย
1	ไม่เคยเชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับพ่อแม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด	2.35	1.04	น้อย
2	พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเอง	1.98	1.15	น้อย

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ค่า		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
3	เวลามีปัญหา มักจะปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากพ่อแม่ไม่ได้	1.98	1.18	น้อย
4	พ่อแม่หรือคนในครอบครัวของมักทะเลาะกันอยู่เสมอ	1.92	1.05	น้อย
5	ครอบครัวแตกแยกต่างคนต่างอยู่ไม่มีใครสนใจใคร	1.88	1.20	น้อย
6	เรียนรู้/เลียนแบบการกระทำผิดจากสมาชิกในครอบครัว	1.51	.88	น้อย
7	ถูกคนในครอบครัวบังคับให้ทำผิด	1.31	.78	น้อยที่สุด
	การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง	2.02	.75	น้อย
1	พ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวดกวดขันความประพฤติเท่าที่ควร	2.29	1.10	น้อย
2	พ่อแม่มักตามใจหรือปกป้องมากเกินไปเมื่อกระทำผิด	2.23	1.21	น้อย
3	เมื่อทำผิดพ่อแม่มักลงโทษหรือด่าว่าอย่างรุนแรง	2.06	1.12	น้อย
4	พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่หรือคอยอบรมสั่งสอน	2.03	1.13	น้อย
5	พ่อแม่ไม่เคยตักเตือนว่ากล่าวเมื่อเวลากระทำผิด	1.93	1.20	น้อย
6	พ่อแม่ไม่เคยชี้แจงเหตุผลก่อนลงโทษ	1.83	1.09	น้อย
7	เมื่อพ่อแม่อารมณ์เสียมักจะหาเรื่องลงโทษแบบไม่มีเหตุผล	1.74	1.06	น้อย

จากตาราง 7 พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($mean = 1.93$, $SD = .66$) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว ทุกข้อคำถามมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) ไม่เคยเชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับพ่อ

แม่เลยไม่ว่าในเรื่องใดๆ (2) พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเอง (3) เวลามีปัญหามักจะปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากพ่อแม่ไม่ได้ ส่วนด้านการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครองทุกข้อคำถามมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) พ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวดกวดขันความประพฤติเท่าที่ควร (2) พ่อแม่มักตามใจหรือปกป้องมากเกินไปเมื่อกระทำผิด (3) เมื่อทำผิดพ่อแม่มักลงโทษหรือด่าว่าอย่างรุนแรง

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอก ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (n = 302)

ข้อ	ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	การแปลความหมาย
	ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	2.11	.66	น้อย
	เพื่อน	2.36	.88	น้อย
1	เพื่อนที่คบอยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิด	2.79	1.18	ปานกลาง
2	ทำผิดตามเพื่อน/เพื่อนชักจูงให้กระทำผิด	2.76	1.26	ปานกลาง
3	กระทำผิดเพราะไม่กล้าปฏิเสธหรือไม่กล้าขัดใจเพื่อน	2.25	1.16	น้อย
4	กระทำผิดเพื่อให้เพื่อนยอมรับ	2.19	1.18	น้อย
5	ท่านเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำผิดจากเพื่อน	2.17	1.07	น้อย
6	ต้องการอวดเพื่อน ๆ ว่าเป็นคนกล้าหาญ จึงแสดงออกด้วยการกระทำผิด	1.99	1.14	น้อย
	สังคมและชุมชน	2.04	0.80	น้อย
1	สังคมและชุมชนที่อาศัยอยู่เป็นแหล่งการพนันหรือค้าเสพยาเสพติด ซึ่งมีส่วนชักจูงให้ท่านต้องกระทำผิดไปด้วย	2.37	1.15	น้อย
2	กระทำผิดเพราะเห็นคนรอบข้างในสังคมกระทำผิดแล้วไม่ได้รับการลงโทษ	2.17	1.09	น้อย
3	บุคคลในละแวกบ้านนั้นมักประพฤติกรรมฝ่าฝืนระเบียบของสังคมเสมอ	2.17	1.10	น้อย

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ค่า		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	เบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
4	คนในชุมชนที่อาศัยอยู่เห็นว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติ	2.01	1.04	น้อย
5	ได้เรียนรู้การกระทำผิดจากคนในชุมชน	1.82	1.01	น้อย
6	คนในชุมชนมีส่วนสนับสนุนให้กระทำผิด	1.63	1.04	น้อย
	โรงเรียน	2.09	0.88	น้อย
1	ครูชอบทำโทษด้วยการประจานนักเรียนให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น	2.29	1.26	น้อย
2	ครูในโรงเรียนไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้	2.19	1.18	น้อย
3	ไม่ได้รับความยุติธรรมจากครูในโรงเรียน	2.08	1.13	น้อย
4	ครูของท่านไม่เอาใจใส่เด็กนักเรียนอย่างใกล้ชิด	2.08	1.12	น้อย
5	โรงเรียนไม่เข้มงวดกวดขันนักเรียนเท่าที่ควร	2.12	1.16	น้อย
6	ท่านคิดว่าครูและโรงเรียนมีส่วนทำให้กระทำผิด	1.75	.99	น้อย
	สื่อมวลชน	1.98	.80	น้อย
1	ท่านได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์)	2.08	1.03	น้อย
2	ท่านรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	2.02	1.03	น้อย
3	สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของท่าน	1.97	.95	น้อย
4	ท่านลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	1.95	1.02	น้อย

ตาราง 8 (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ค่าเบี่ยงเบน		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
5	ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ท่านปฏิบัติตาม	1.94	1.04	น้อย
6	สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้ท่านกระทำผิด	1.90	.94	น้อย

จากตาราง 8 พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (mean = 2.11, SD = .66) เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ทุกด้านมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ (1) เพื่อน (2) โรงเรียน (3) สังคมและชุมชน (4) สื่อมวลชน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม พบว่า เพื่อนที่คบอยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิด และการกระทำผิดตามเพื่อน/เพื่อนชักจูงให้กระทำผิด มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อคำถามอื่นๆ มีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยภายนอก ด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (n = 302)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ				
1	ยากจนไม่มีเงินใช้	2.19	1.11	น้อย
2	กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อใช้เที่ยวเตร่	2.17	1.28	น้อย
3	กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อการยังชีพและใช้จ่ายส่วนตัว	2.06	1.14	น้อย
4	ตกงาน/ว่างงาน ทำให้ไม่มีรายได้ จึงกระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเงินทอง	1.76	1.12	น้อย
5	กระทำผิดเพราะมีหนี้สินล้นพ้นตัว	1.61	.90	น้อย

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อ	ปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน	ระดับความคิดเห็น		
		ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	การแปล ความหมาย
6	กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินไปจุนเจือครอบครัว	1.54	.89	น้อย
7	กระทำผิดเพราะบิดามารดาไม่มีรายได้/ไม่มีอาชีพเป็นหลัก	1.52	.88	น้อย
8	กระทำผิดเพราะต้องการนำเงินไปรักษาบิดามารดาที่เจ็บป่วย	1.44	.82	น้อยที่สุด
ภาพรวม		1.79	.72	น้อย

จากตาราง 9 พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย (mean= 1.79, SD = .72) เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม พบว่า ทุกข้อคำถามมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรกคือ (1) ยากจนไม่มีเงินใช้ (2) กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อใช้เที่ยวเตร่ (3) กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อการยังชีพและใช้จ่ายส่วนตัว ตามลำดับ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

จากการศึกษาปัจจัยที่อิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ทั้งปัจจัยภายใน ประกอบด้วย เพศ อายุขณะกระทำผิด ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยอยู่และอาชีพ ภูมิหลังด้านครอบครัวและชุมชนที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัว และสภาพชุมชนที่อยู่อาศัยและปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิด ได้แก่ ภาวะเหงาจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ และแรงจูงใจ/ความประพฤติ ส่วนปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อน โรงเรียน สังคมและชุมชน อิทธิพลจากสื่อมวลชนโดยศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน โดยการวิเคราะห์การจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) ประชากรทั้งหมด 302 คน ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก

จำนวน 210 คน และเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 92 คน ใช้วิธีการสร้างสมการจำแนกกลุ่ม วิธีแบบขั้นตอน (Stepwise Method) ซึ่งเป็นวิธีการที่เลือกตัวแปรทีละตัวมาเข้าสมการโดยหาตัวแปรที่ดีที่สุดในการจำแนกมาเข้าสมการเป็นตัวแรก จากนั้นก็จะหาตัวแปรที่ดีที่สุดตัวที่สองมาเข้าสมการเพื่อปรับปรุงแก้ไขทำให้สมการจำแนกกลุ่มดีขึ้น และในขั้นตอนต่อไป ก็จะเป็นการนำตัวแปรที่ดีที่สุดแต่ละตัวที่เหลือมาเข้าสมการต่อไปเพื่อจะได้สมการจำแนกกลุ่มที่ดีที่สุด

ตัวแปรอิสระหรือตัวแปรจำแนก (Discriminant Variable) ที่นำมาวิเคราะห์มี 16 ตัวแปร ได้แก่ (1) เพศ (2) อายุ (3) ถิ่นที่อยู่อาศัย (4) การศึกษา (5) บุคคลที่พักอาศัยอยู่ (6) อาชีพ (7) รายได้ของครอบครัว (8) สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย (9) ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ (10) แรงจูงใจ/ความประพฤติ (11) ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว (12) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง (13) อิทธิพลจากเพื่อน (14) อิทธิพลจากโรงเรียน (15) อิทธิพลจากสังคมและชุมชน (16) อิทธิพลจากสื่อมวลชนคุณสมบัติทั่วไปของการเป็นสมาชิกของแต่ละกลุ่ม โดยอาศัย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ มีความแตกต่างกันในเรื่องต่อไปนี้

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

ตัวแปร	กระทำผิดครั้งแรก		กระทำผิดซ้ำ	
	mean	SD	mean	SD
(1) เพศ (ชาย, หญิง)	.02	.14	.02	.15
(2) อายุ (เด็ก, เยาวชน)	.99	.10	1.00	.00
(3) ถิ่นที่อยู่อาศัย (เขตเมือง, นอกเขตเมือง)	.48	.50	.45	.50
(4) การศึกษา (ไม่ได้เรียน, เรียนหนังสือ)	.56	.50	.47	.50
(6) อาชีพ (ไม่ได้ประกอบอาชีพ, ประกอบอาชีพ)	.73	.45	.64	.48
(7) รายได้ของครอบครัว (ไม่เกิน 10,000 บาท, มากกว่า 10,000 บาท)	.36	.48	.35	.48
(8) สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย (มีการกระทำผิด, ไม่มีการกระทำผิด)	.90	.30	.91	.29
(9) ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ (คะแนน)	2.48	.67	2.66	.67
(10) แรงจูงใจ/ความประพฤติ (คะแนน)	2.13	.76	2.33	.72
(11) ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว (คะแนน)	1.80	.67	1.96	.69
(12) การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง (คะแนน)	1.95	.73	2.17	.76

ตาราง 10 (ต่อ)

ตัวแปร	กระทำผิด ครั้งแรก		กระทำผิดซ้ำ	
	mean	SD	mean	SD
(13) อิทธิพลจากเพื่อน (คะแนน)	2.35	.90	2.37	.82
(14) อิทธิพลจากโรงเรียน (คะแนน)	1.99	.83	2.15	.71
(15) อิทธิพลจากสังคมและชุมชน (คะแนน)	2.04	.88	2.20	.88
(16) อิทธิพลจากสื่อมวลชน(คะแนน)	1.90	.79	2.16	.78

ตาราง 11 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระ 16 ตัวแปร

ตัวแปร	Wilks'				
	Lambda	F	df1	df2	Sig.
เพศ	1.000	.024	1	300	.878
อายุในขณะกระทำผิด	.997	.879	1	300	.349
ถิ่นที่อยู่อาศัย (ขณะกระทำผิด)	.997	.793	1	300	.374
การศึกษาขณะกระทำผิด	.998	.736	1	300	.392
ขณะที่กระทำผิดอาศัยอยู่กับ	.990	2.908	1	300	.089
อาชีพขณะที่กระทำ	.999	.325	1	300	.569
รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือนของครอบครัวของเด็ก และเยาวชนผู้กระทำผิด	1.000	.000	1	300	.984
จำนวนการกระทำผิดในชุมชนที่พักอาศัย	.996	1.232	1	300	.268
อารมณ์	.983	5.203	1	300	.023
ประพฤติ	.983	5.315	1	300	.022
ครอบครัว	.990	3.116	1	300	.079
อบรม	.988	3.692	1	300	.056
เพื่อน	1.000	.002	1	300	.960
โรงเรียน	.992	2.502	1	300	.115
สังคมชุม	.993	2.153	1	300	.143
สื่อมวลชน	.983	5.036	1	300	.026

ตาราง 12 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ 16 ตัวแปร

ตัวแปร	รายได้															
	เพศ	อายุ	ถิ่นที่อยู่	ระดับ	อาศัย	อาชีพ	อาชีวะ	ครอบครัว	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ	อาชีพ
เพศ	1.000	.011	-.087	.067	-.020	.085	.091	.012	-.133	-.169	-.029	-.063	-.026	-.069	-.087	-.047
อายุ	.011	1.000	-.084	.003	.058	-.006	-.004	-.039	-.065	.029	-.015	-.044	-.044	.034	-.044	.008
ถิ่นที่อยู่อาศัย	-.087	-.084	1.000	.032	-.014	.097	.121	.105	.006	-.045	-.053	-.040	-.020	-.020	-.030	-.004
ระดับศึกษา	.067	.003	.032	1.000	-.083	-.102	.160	.081	.151	-.013	-.046	-.024	-.108	-.021	-.056	.013
อาศัยอยู่กับ	-.020	.058	-.139	-.083	1.000	-.011	-.160	.041	.001	-.017	.157	.161	.138	.077	.081	.074
อาชีพ	.085	-.006	.097	-.102	-.011	1.000	-.004	.019	-.038	-.071	-.059	-.007	-.006	.019	.006	-.022
รายได้ของ																
ครอบครัว																
เฉลี่ย/เดือน	.091	-.004	.121	.160	-.160	-.004	1.000	.038	.009	.044	-.041	.014	-.060	-.032	-.046	-.025
ชุมชนที่พัก																
อาศัย	.012	-.039	.105	.081	.041	.019	.038	1.000	-.102	-.181	-.185	-.172	-.150	-.167	-.277	-.191
อารมณ์	-.133	-.065	.006	.151	.001	-.037	.009	-.102	1.000	.502	.431	.366	.406	.289	.442	.406
ประพจน์	-.169	.029	-.045	-.031	-.017	-.031	.044	-.181	.502	1.000	.443	.361	.364	.255	.460	.410
ครอบครัว	-.029	-.015	-.053	-.046	.157	-.059	-.041	-.185	.431	.443	1.000	.697	.444	.387	.483	.472
อบรม	-.063	-.044	-.040	-.024	.161	-.007	.014	-.172	.366	.361	.697	1.000	.397	.415	.472	.493
เพื่อน	-.026	-.044	-.020	-.108	.138	-.006	-.060	-.150	.406	.346	.444	.397	1.000	.381	.552	.501
สังคม	-.087	-.044	-.030	-.056	.081	.006	-.046	-.277	.442	.460	.483	.472	.552	.505	1.000	.544
สื่อ	-.048	.008	-.044	.031	.074	-.002	-.025	-.191	.406	.410	.472	.493	.501	.445	.544	1.000

The Covariance Matrix has 300 Degrees of Freedom

จากตาราง 12 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีภาวะแห่งจิตใจสภาวะทางอารมณ์ แรงจูงใจ/ความประพฤติ และอิทธิพลจากสื่อมวลชนน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ ส่วนตัวแปรอื่นๆ เด็กและเยาวชนทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่ (Pooled Within-Group Correlation Matrices) พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 16 ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันต่ำกว่า 0.75 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปร (Multicolality) จึงนำตัวแปรทั้งหมดเข้าสมการการวิเคราะห์จำแนก

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรทั้งหมด 16 ตัวแปรที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการจำแนกเด็กและเยาวชนกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำพบว่า มี 3 ตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สามารถนำมาสร้างสมการได้ ได้แก่ ปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายในด้านจากแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

เนื่องจากการจำแนกกลุ่มเพียง 2 กลุ่ม คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ สมการจำแนกประเภท (Discriminant Function) จึงมีเพียง 1 สมการ แต่มี 2 รูปแบบ คือ สมการคะแนนมาตรฐานและสมการคะแนนดิบ

รูปแบบที่ 1 คะแนนมาตรฐาน ใช้แสดงน้ำหนักของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่ความสัมพันธ์กับตัวแปรตามและเปรียบเทียบความสำคัญระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน จากตารางแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ พร้อมทั้งทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (Standardized Coefficients) พบว่ามี 3 ตัวแปร คือ ปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านจากแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชนที่สามารถจำแนกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

ตาราง 13 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม

Function	Eigenvalue	% of Variance	Cumulative %	Canonical Correlation	Wilks' Lambda	Chi-square	df	Sig
1	.028 (a)	100.0	100.0	.164	.973	8.130	3	.043

a First 1 Canonical Discriminant Functions were Used in The Analysis

จากตาราง 13 เป็นการนำเสนอค่า Eigenvalues และ Canonical Correlation เนื่องจากข้อมูลที่กำหนดให้มี 2 กลุ่ม จึงมีเพียงสมการเดียวและมีค่า Eigenvalues เท่ากับ 0.028 และมีค่า

ความสัมพันธ์คาโนนิคอลล (Canonical Correlation) เท่ากับ 0.164 เมื่อนำค่า Canonical Correlation มายกกำลังสองจะเป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ (0.164) เท่ากับร้อยละ 2.69

จากตาราง ค่า Wilks' Lambda เป็นการนำเสนอสถิติที่ใช้ทดสอบสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ได้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยพิจารณาที่ค่าความมีนัยสำคัญ ซึ่งจากตารางพบว่า มีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ แสดงว่าสมการจำแนกกลุ่มสามารถจำแนกได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = 0.043$) สมการที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มสามารถจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำได้ สามารถเขียนสมการการจำแนกกลุ่มได้ดังนี้

ตาราง 14 ค่ากลางของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ค่ากลาง
	1
กระทำผิดครั้งแรก	-.011
กระทำผิดซ้ำ	.250

Unstandardized Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means

จากตาราง 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการจำแนกกลุ่ม (Group Centroids) ของกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก มีค่ากลางของกลุ่มเท่ากับ $-.110$ ส่วนกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ มีค่าเท่ากับ $.250$ ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดี ในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าข้างกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกของกลุ่มนั้น ๆ

ตาราง 15 ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่มโดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม

ตัวแปร	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
อารมณ์	4.263	4.480
ประพฤติ	1.420	1.620
สื่อมวลชน	1.042	1.245
(Constant)	-8.473	-9.887

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์นำเสนอค่าสัมประสิทธิ์ (ค่าน้ำหนัก) และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่มโดยแยกเป็นกลุ่มตามวิธีของ (Fisher Fisher's Linear Discriminant Functions) จำนวนสมการจะมีเท่ากับจำนวนกลุ่ม (ในที่นี้ มี 2 สมการ) จากผลการวิเคราะห์จะได้สมการดังนี้

สมการของกลุ่ม 1 (กระทำผิดครั้งแรก) $Y'1 = -8.473 + 4.263$ (อารมณ์) $+ 1.420$ (ประพฤติ) $+ 1.042$ (อิทธิพลจากสื่อมวลชน)

สมการของกลุ่ม 2 (กระทำผิดซ้ำ) $Y'2 = -9.887 + 4.480$ (อารมณ์) $+ 1.620$ (ประพฤติ) $+ 1.245$ (อิทธิพลจากสื่อมวลชน)

ตาราง 16 ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยรวม

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวม
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ	
กระทำผิดครั้งแรก	128	82	210
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	61%	39%	100.0
กระทำผิดซ้ำ	43	49	92
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	46.7%	53.3%	100.0
ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 58.6			

จากตาราง 16 เป็นการวิเคราะห์ที่แสดงถึงประสิทธิภาพของสมการจำแนกว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มที่แบ่งไว้เดิม (Original) กับการแบ่งกลุ่มที่ได้จากการทำนายจากสมการ (Predicted Group Membership) จากตาราง พบว่าในกลุ่มกระทำผิดครั้งแรกเดิมมี 210 ราย แต่จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่าทำนายได้ถูกต้อง 128 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.0 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.3 เมื่อคิดรวมทั้งหมด 302 ราย พบว่าสมการจำแนกกลุ่มสามารถทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 58.6

การวิเคราะห์จำแนกประเภทตัวแปรหรือปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ และปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การวิเคราะห์จำแนกประเภท เป็นการนำตัวแปรทุกตัวที่คาดว่าจะมีผลต่อการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งในทางปฏิบัติตัวแปรแต่ละตัวอาจจะมีอำนาจในการจำแนกประเภทได้แตกต่างกัน จึงควรตัดตัวแปรบางตัวออกไปจากกระบวนการจำแนกประเภท ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงได้เลือกใช้วิธีการวิเคราะห์จำแนกประเภทโดยวิธีการวิเคราะห์ขั้นตอน (Stepwise Method) และสถิติที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรเข้าและออกจากสมการ คือ ค่า Wilks' Lambda ซึ่งในการวิเคราะห์การจำแนกประเภทนี้ ข้อมูลแต่ละหน่วยจะถูกจัดเข้าไปอยู่ในกลุ่มไว้ล่วงหน้า (Prior Probability) โดยใช้วิธีการประมาณช่วงความเชื่อมั่นของสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสัดส่วนดังกล่าวที่ได้จะเป็นโอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและโอกาสหรือความน่าจะเป็นที่มากที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ ดังนั้นแสดงโอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก

จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีทั้งหมด 210 คน จากจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดทั้งหมด 302 คน สัดส่วนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกคือ $P = 210/302 = 0.695$ จะได้ช่วงความเชื่อมั่นของสัดส่วนของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ

$$P - Z \sqrt{\frac{P(1-P)}{n}} < P < P + Z \sqrt{\frac{P(1-P)}{n}}$$

$$0.695 - \frac{2.45 \sqrt{(0.695)(0.305)}}{\sqrt{302}} < P < 0.695 + \frac{2.45 \sqrt{(0.695)(0.305)}}{\sqrt{302}}$$

$$0.695 - 0.065 < P < 0.695 + 0.065$$

หรือ 0.630 < P < 0.760

ดังนั้นโอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกเท่ากับ 0.630 และโอกาสหรือความน่าจะเป็นที่มากที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกเท่ากับ 0.760 ในขณะที่เดียวกันจะได้โอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำจะเท่ากับ $1 - 0.630 = 0.370$

ในทางปฏิบัติโดยส่วนใหญ่จะสนใจค่าโอกาสที่น้อยที่สุดที่จะมีผลต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกจึงได้กำหนดโอกาสของการเป็นสมาชิกกลุ่มไว้ล่วงหน้า (Prior Probability) เป็นค่าโอกาสที่น้อยที่สุดที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดครั้งแรกซึ่งเท่ากับ 0.630

ตาราง 17 จำนวน ร้อยละ และโอกาสหรือความน่าจะเป็นน้อยที่สุดของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ	โอกาสที่น้อยที่สุด
กระทำผิดครั้งแรก	210	69.5	0.630
กระทำผิดซ้ำ	92	30.5	0.370
รวม	302	100.0	1.000

1. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ปัจจัยภายในด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

ตาราง 18 Log Determinants

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	Rank	Log Determinant
กระทำผิดครั้งแรก	8	.906
กระทำผิดซ้ำ	8	1.164
Pooled Within-Groups	8	1.241

The Ranks and Natural Logarithms of Determinants Printed are Those of The Group Covariance Matrices

ตาราง 19 เปรียบเทียบความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระ

	Box's M	36.034
F	Approx	.966
	df 1	36
	df 2	113036.748
	Sig	.527

Tests Null Hypothesis of Equal Population Covariance Matrices

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ผลการทดสอบความแปรปรวนร่วมของตัวแปรอิสระทั้งสองกลุ่มมีค่า sig ที่มากกว่า 0.05 แสดงว่าความแปรปรวนร่วมทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้ผ่านข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้ Discriminant

ตาราง 20 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	Wilks'				
	Lambda	F	df 1	df 2	Sig
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	.984	4.979	1	300	.026
รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	.978	6.739	1	300	.010
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง	.999	.430	1	300	.513
เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.980	6.279	1	300	.013
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	1.000	.005	1	300	.944
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.994	1.779	1	300	.183
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	.998	.620	1	300	.432
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	.999	.153	1	300	.696

จากตาราง 20 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านภาวะ
แห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันในตัวแปรรู้สึกว่าจะหวาดคนดูแลจึง
กระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ (sig.= .010) ตัวแปรเมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด
(sig.= .013) และตัวแปรกระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ (Sig.= .026)

ตาราง 21 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

ตัวแปร	กระทำผิด เพราะมี อารมณ์ รุนแรง/ ควบคุม อารมณ์ไม่ได้	รู้สึกอึด ขาดคนดูแล จึงกระทำผิด เพื่อ เรียกร้อง ความสนใจ	รู้สึกอึด ขาดคนดูแล จึงกระทำผิด เพื่อ เรียกร้อง ความสนใจ	กระทำผิด เพราะความ ดีกคระนอง	เมื่อถูกขังใจ หรือไม่ พอใจสิ่งใด	กระทำผิด โดยไม่ทราบ ถึงผลร้ายที่ จะตามมา	ต้องการ แก้แค้น ใครคนใด คนหนึ่ง	ถูกคนอื่น กดดันหรือ บังคับขู่เข็ญ ให้กระทำ ผิด	กระทำผิด เพราะทำผิด โดยไม่ทราบ ถึงผลร้ายที่ จะตามมา	ต้องการ แก้แค้น ใครคนใด คนหนึ่ง	ถูกคนอื่น กดดันหรือ บังคับขู่เข็ญ ให้กระทำ ผิด	กระทำผิด เพราะทำผิด โดยไม่ รู้สึกรู้หา ว
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรงควบคุมอารมณ์ไม่ได้	1.000	.317	.317	.265	.470	.182	.357	.067	.342			
รู้สึกอึดขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้อง ความสนใจ	.317	1.000	1.000	.247	.282	.057	.185	.418	.207			
กระทำผิดเพราะความดีกคระนอง	.265	.247	.247	1.000	.257	.164	.102	.018	.172			
เมื่อถูกขังใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.470	.282	.282	.257	1.000	.159	.264	.101	.287			
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	.182	.057	.057	.164	.159	1.000	.111	.108	.196			
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.357	.185	.185	.102	.264	.111	1.000	.192	.307			
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	.067	.418	.418	.018	.101	.108	.192	1.000	.247			
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่เข็ญไม่ได้	.342	.207	.207	.172	.287	.196	.307	.347	1.000			

The Covariance Matrix has 300 Degrees of Freedom

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่จะต้องมีค่าต่ำ ค่าความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของตัวแปรอิสระโดยรวมมีค่าต่ำจะเหมาะที่จะเป็นตัวแปรจำแนกกลุ่ม จากผลการวิเคราะห์จะเห็นว่าไม่มีคู่ไหนที่มีความสัมพันธ์กันสูง (เกิน 0.5) จึงเหมาะสมที่จะนำตัวแปรเหล่านั้นมาเป็นตัวแปรอิสระในการจำแนกกลุ่ม

ตาราง 22 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายในด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

Function	Eigenvalue	% of Variance	Cumulative %	Canonical Correlation
1	.040 (a)	100.0	100.0	.195

a First 1 Canonical Discriminant Functions were Used in The Analysis

จากตาราง 22 เป็นการนำเสนอค่า Eigenvalue และ Canonical Correlation เนื่องจากข้อมูลที่กำหนดให้มี 2 กลุ่ม จึงมีเพียงสมการเดียวและมีค่า Eigenvalue เพียงค่าเดียวซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.40 และมีค่าความสัมพันธ์คาโนนิคอลล (Canonical Correlation) เท่ากับ .195 เมื่อนำค่า Canonical Correlation มายกกำลังสองจะเป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละเท่าไร ซึ่งกรณีนี้ อธิบายได้ $(.195)^2$ เท่ากับ 3.80 %

ตาราง 23 การทดสอบความสามารถในการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

Test of Function (s)	Wilks' Lambda	Chi-Square	df	Sig
1	.962	11.509	8	.174

จากตาราง 23 แสดงค่า Wilks' Lambda เป็นการนำเสนอสถิติที่ใช้ทดสอบสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ สรุปได้ว่า มีนัยสำคัญ (Sig.) มากกว่านัยสำคัญที่กำหนดไว้ (.000 > .05) แสดงว่าสมการจำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแสดงว่าสมการที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มได้

ตาราง 24 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำซึ่งปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	Function
	1
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	.317
รู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	.578
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง	-.119
เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.499
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	-.093
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.139
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	-.009
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	-.259

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำที่ปรับค่าแล้ว พบว่า ตัวแปรรู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจมีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด

ตาราง 25 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	Function
	1
รู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	.753
เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.727
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	.647
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.387
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	.228
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง	.190
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	.113
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	.021

Pooled within-Goups Correlations between Discriminating Variables and Standardized Canonical Discriminant Functions Variables Ordered by Absolute Size of Correlation within Function

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในกลุ่มโดยรวมระหว่างตัวแปรอิสระกับสมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด ได้แก่ รู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ

ตาราง 26 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ในรูปแบบคะแนนดิบ

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	Function
	1
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	.272
รู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	.583
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง	-.103
เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.422
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	-.076
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.097
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	-.009
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	-.201
(Constant)	-2.302

จากตาราง 26 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำซึ่งเป็นสมการในรูปแบบคะแนนดิบ ค่าน้ำหนักที่ได้จึงไม่อยู่ในรูปมาตรฐาน (Unstandardized Coefficients) เป็นผลจากการเลือก Unstandardized ใน Statistics Option ผลที่ได้มีทั้งค่าน้ำหนักในแต่ละตัวแปรและค่าคงที่ (Constant) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปแบบคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -2.302 + .272 \text{ (กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้)} \\
 & + .583 \text{ (รู้สึกว่าเหวขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ)} \\
 & + (-.103) \text{ (กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง)} \\
 & + .422 \text{ (เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด)} \\
 & + (-.076) \text{ (กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา)} \\
 & + .097 \text{ (ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง)} \\
 & + (-.009) \text{ (ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด)} \\
 & + (-.201) \text{ (กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 27 ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ค่ากลาง
กระทำผิดครั้งแรก	1 -.131
กระทำผิดซ้ำ	.300

Unstandardized Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means

จากตาราง 27 แสดงค่ากลางของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ โดยกำหนดให้ค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เป็นค่าที่สามารถใช้ประเมินสมการจำแนกคาโนนิคอลลด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่ม (Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means) ผลการวิเคราะห์ที่เป็นคะแนนดิบ (Unstandardized) ซึ่งค่ากลางหาได้จากการหาคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยวิเคราะห์ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรคูณกับค่าของตัวแปรของแต่ละหน่วยวิเคราะห์ เมื่อได้คะแนนของแต่ละหน่วยจากสมการแล้วก็หาค่าเฉลี่ยหรือค่ากลางของแต่ละกลุ่มได้โดยเอาผลรวมของค่าคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยในกลุ่มนั้นหารด้วยจำนวนหน่วยในกลุ่มนั้น จากตาราง พบว่า กลุ่มกระทำผิดครั้งแรก มีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ -1.31 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำมีค่า $.30$ ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ

ตาราง 28 ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ตามวิธีของ Fisher

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้	.805	.922
รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ	.136	.388
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง	1.599	1.555
เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	.753	.935
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา	1.342	1.309

ตาราง 28 (ต่อ)

ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	
	กระทำผิด ครั้งแรก	กระทำ ผิดซ้ำ
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	.308	.350
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด	1.129	1.125
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	.037	-.050
(Constant)	-8.832	-9.861

Fisher's Linear Discriminant Functions

จากตาราง 28 แสดงค่าค่าสัมประสิทธิ์ (ค่าน้ำหนัก) และค่าคงที่ของสมการจำแนก โดยแยกเป็นกลุ่มตามวิธีของ Fisher's (Fisher's Linear Discrimination Function) จำนวนสมการ จะมีเท่ากับจำนวนกลุ่ม (ในกรณีนี้มี 2 สมการ)จากผลการวิเคราะห์จะได้สมการดังนี้

สมการของกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก

$$\begin{aligned}
 Y1 = & -8.832 + .805 \text{ (กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้)} \\
 & + .136 \text{ (รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ)} \\
 & + 1.599 \text{ (กระทำผิดเพราะความตึกคะนอง)} \\
 & + .753 \text{ (เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด)} \\
 & + 1.342 \text{ (กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา)} \\
 & + .308 \text{ (ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง)} \\
 & + 1.129 \text{ (ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด)} \\
 & + .037 \text{ (กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้)}
 \end{aligned}$$

สมการของกลุ่มกระทำผิดซ้ำ

$$\begin{aligned}
 Y2 = & -9.861 + .922 \text{ (กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้)} \\
 & + .388 \text{ (รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ)} \\
 & + 1.555 \text{ (กระทำผิดเพราะความตึกคะนอง)} \\
 & + .935 \text{ (เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด)} \\
 & + 1.309 \text{ (กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา)} \\
 & + .350 \text{ (ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง)} \\
 & + 1.125 \text{ (ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด)} \\
 & + (-.050) \text{ (กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 29 ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ทำนายการเป็นกลุ่มสมาชิก		รวม
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ	
กระทำผิดครั้งแรก	129	81	210
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	61.4%	38.6%	100.0
กระทำผิดซ้ำ	40	52	92
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	43.5%	56.5%	100.0
ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 59.9%			

จากตาราง 29 แสดงผลการวิเคราะห์ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ซึ่งเป็นการบอกถึงประสิทธิภาพของสมการจำแนกกว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด โดยเปรียบเทียบกลุ่มที่แบ่งไว้เดิม (Original) กับการแบ่งกลุ่มที่ได้จากการทำนายจากสมการ (Predicted Group Membership) จากตาราง พบว่า ในกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก เดิมมี 210 ราย แต่จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 129 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.4 (129 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.5 (52 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 ราย) พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.93 (129+52 = 181 ใน 302)

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

ตาราง 30 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Wilks'				
	Lambda	F	df1	df2	Sig
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	1.000	.012	1	300	.914
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.990	3.175	1	300	.076
ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่ง					
อบายมุข	.990	3.165	1	300	.076
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.978	6.643	1	300	.010

ตาราง 30 (ต่อ)

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Wilks'				
	Lambda	F	df1	df2	Sig
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวณ	.983	5.075	1	300	.025
ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล	.990	3.008	1	300	.084
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือ ความก้าวร้าวรุนแรง	.999	.407	1	300	.524

จากตาราง 30 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ พบว่า มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันในตัวแปรทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ (Sig.= .010) และตัวแปรชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวณ (sig = .025)

ตาราง 31 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

ตัวแปร	ขอบข่าย				มีพฤติกรรมที่ ชอบแสดงอำนาจ หรือความ ก้าวร้าวรุนแรง
	กระทำผิด เพราะเมาสุรา	กระทำผิด เพราะเสพยา เสพติด	การพนันและหรือ เที่ยวเตร่ตามแหล่ง อบายมุข	ทะเลาะวิวาทกับ ผู้อื่นเป็นประจำ	
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	1.000	.161	.241	.319	.170
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.161	1.000	.311	.211	.256
ขอบข่ายการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตาม แหล่งอบายมุข	.241	.311	1.000	.412	.280
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.319	.211	.412	1.000	.457
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อการ ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล	.122	.270	.331	.494	.487
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความ ก้าวร้าวรุนแรง	.201	.233	.356	.548	.617
	.170	.256	.280	.457	1.000
			.484	.617	

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่จะต้องมีค่าต่ำ ค่าความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของตัวแปรอิสระโดยรวมมีค่าต่ำจะเหมาะที่จะเป็นตัวแฉกกลุ่ม จากผลการวิเคราะห์ จะเห็นว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีความสัมพันธ์กันสูง (เกิน 0.75) จึงเหมาะสมที่จะนำตัวแปรเหล่านั้นมาเป็นตัวแปรอิสระในการจำแนกกลุ่ม

ตาราง 32 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

Function	Eigenvalue	% of Variance	Cumulative %	Canonical Correlation	Wilks' Lambda	Chi-Square	df	Sig
1	.040 (a)	100.0	100.0	.196	.962	11.606	7	.114

a First 1 Canonical Discriminant Functions were Used in The Analysis

จากตาราง 32 แสดงค่า Eigenvalue และ Canonical Correlation เนื่องจากข้อมูลที่กำหนดให้มี 2 กลุ่ม จึงมีเพียงสมการเดียวและมีค่า Eigenvalue เพียงค่าเดียว ซึ่งมีค่าเท่ากับ .040 และมีค่าความสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) เท่ากับ .196 เมื่อนำค่า Canonical Correlation มายกกำลังสองจะเป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละเท่าไร ซึ่งกรณีนี้อธิบายได้ $(.196)^2$ เท่ากับ 3.84 % ส่วนค่า Wilks' Lambda เป็นการนำเสนอสถิติที่ใช้ทดสอบสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ได้ว่า โดยที่ค่าความมีนัยสำคัญ (Sig) มากกว่านัยสำคัญที่กำหนดไว้ ($.000 > .075$) แสดงว่าสมการจำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแสดงว่า สมการที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มได้

ตาราง 33 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Function
	1
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	-.336
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.366
ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข	.168
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.660
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	.354

ตาราง 33 (ต่อ)

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Function
ประพฤตินักเลงอันธพาล	.158
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง	-.471

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว พบว่า ตัวแปรทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ มีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด

ตาราง 34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Function
	1
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.745
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	.651
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.515
ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข	.514
ประพฤตินักเลงอันธพาล	.501
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง	.184
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	-.031

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ภายในกลุ่มโดยรวมระหว่าง ตัวแปรอิสระกับสมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด ได้แก่ ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ

ตาราง 35 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ในรูปแบบคะแนนดิบ

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Function
	1
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	-.254
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.258
ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข	.141
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.606
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	.334

ตาราง 35 (ต่อ)

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	Function
ประพฤตินักเป็นนักเลงอันธพาล	.158
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง	-.449
(Constant)	-1.941

Unstandardized Coefficients

จากตาราง 35 แสดงสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ซึ่งเป็นสมการในรูปคะแนนดิบ ค่าน้ำหนักที่ได้จึงไม่อยู่ในรูปมาตรฐาน (Unstandardized Coefficients) เป็นผลจากการเลือก Unstandardized ใน Statistics Option ผลที่ได้มีทั้งค่าน้ำหนักในแต่ละตัวแปรและค่าคงที่ (Constant) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -1.941 + (-.254) \text{ (กระทำผิดเพราะเมาสุรา)} \\
 & + .258 \text{ (กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด)} \\
 & + .141 \text{ (ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข)} \\
 & + .606 \text{ (ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ)} \\
 & + .334 \text{ (ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวน)} \\
 & + .158 \text{ (ประพฤตินักเป็นนักเลงอันธพาล)} \\
 & + (-.449) \text{ (มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 36 ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ค่ากลาง
	1
กระทำผิดครั้งแรก	-.132
กระทำผิดซ้ำ	.301

Unstandardized Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means

จากตาราง 36 แสดงค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายในด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ โดยกำหนดให้ค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เป็นค่าที่สามารถใช้ประเมินสมการจำแนกคาโนนิคอลด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่ม (Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means) ผลการวิเคราะห์เป็นคะแนนดิบ (Unstandardized) ซึ่งค่ากลางหาได้จากการหาคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยวิเคราะห์ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรคูณกับค่าของตัวแปรของแต่ละหน่วยวิเคราะห์เมื่อได้คะแนนของแต่ละหน่วยจากสมการแล้วก็หาค่าเฉลี่ยหรือค่ากลางของแต่ละกลุ่มได้โดยเอาผลรวมของค่าคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยในกลุ่มนั้นหารด้วยจำนวนหน่วยในกลุ่มนั้น จากตาราง พบว่า กลุ่มกระทำผิดครั้งแรก มีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ -1.32 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำมีค่า $.301$ ซึ่งแตกต่างกันมากแสดงว่า สมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ

ตาราง 37 ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ ตามวิธีของFisher

แรงจูงใจ/ความประพฤติ	ครั้งที่กระทำผิด	
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
กระทำผิดเพราะเมาสุรา	.736	.627
กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	.598	.710
ชอบเล่นการพนันหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข	.543	.603
ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	.385	.647
ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	.783	.927
ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล	.236	.304
มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง	.515	.312
(Constant)	-4.775	-5.652

Fisher's Linear Discriminant Functions

จากตาราง 37 แสดงค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่มซึ่งผลการวิเคราะห์นำเสนอค่าสัมประสิทธิ์ (ค่าน้ำหนัก) และค่าคงที่ของสมการจำแนกโดยแยกเป็นกลุ่มตามวิธีของ

Fisher's (Fisher's Linear Discrimination Function) จำนวนสมการจะมีเท่ากับจำนวนกลุ่ม (ในกรณีนี้ มี 2 สมการ) จากผลการวิเคราะห์จะได้สมการ ดังนี้

สมการของกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก

$$\begin{aligned}
 Y1 = & -4.775 + .736 \text{ (กระทำผิดเพราะเมาสุรา)} \\
 & + .598 \text{ (กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด)} \\
 & + .543 \text{ (ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข)} \\
 & + .385 \text{ (ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ)} \\
 & + .783 \text{ (ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวน)} \\
 & + .236 \text{ (ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล)} \\
 & + .515 \text{ (มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง)}
 \end{aligned}$$

สมการของกลุ่มกระทำผิดซ้ำ

$$\begin{aligned}
 Y2 = & -5.652 + .627 \text{ (กระทำผิดเพราะเมาสุรา)} \\
 & + .710 \text{ (กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด)} \\
 & + .603 \text{ (ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข)} \\
 & + .647 \text{ (ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ)} \\
 & + .927 \text{ (ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวน)} \\
 & + .304 \text{ (ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล)} \\
 & + .312 \text{ (มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 38 ร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวม
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ	
กระทำผิดครั้งแรก	129	81	210
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	61.4%	38.6%	100.0
กระทำผิดซ้ำ	40	52	92
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	43.5%	56.5%	100.0
ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 59.9			

จากตาราง 38 แสดงร้อยละความถูกต้องในการทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจความประพฤติ ซึ่งผลการวิเคราะห์เป็นการบอกถึงประสิทธิภาพของสมการจำแนกกว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใดโดยเปรียบเทียบกลุ่มที่แบ่งไว้เดิม (Original) กับการแบ่งกลุ่มที่ได้จากการทำนายจากสมการ(Predicted Group Membership) จากตาราง พบว่า ในกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก เดิมมี 210 รายแต่จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มพบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 129 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.4 (129 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.5 (52 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 ราย)พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.93 (129+52 = 181 ใน 302)

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

ตาราง 39 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	Wilks' Lambda	F	df1	df2	Sig
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหา					
ผ่านทางสื่อมวลชน	.984	4.832	1	300	.029
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.991	2.839	1	300	.093
รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึง					
ผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.984	4.952	1	300	.027
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	.995	1.371	1	300	.243
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	.995	1.571	1	300	.210
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม	.986	4.305	1	300	.039

จากตาราง 39 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน พบว่า มีค่าเฉลี่ยไม่แตกต่างกันในตัวแปรรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง (sig = .027) ตัวแปรได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน (Sig = .029) และตัวแปรข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม (sig = .039)

ตาราง 40 คำสัมพันธ์ที่สัมพันธ์ของปัจจัยภายนอกด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

ตัวแปร	ได้รับแบบอย่าง	รู้สึกคล้ายตามสิ่งที่	ลอกเลียนแบบลักษณะ	ข่าว/ภาพยนตร์ที่
	การกระทำผิด	สื่อมวลชนนำเสนอถึง	สื่อมวลชนมี	และวิธีการกระทำผิด
	จากผู้ต้องหาค่าผิด	ผู้กระทำผิดในลักษณะที่	ส่วนกระตุ้ม	จากผู้แสดงจากการได้
	ทางสื่อมวลชน	เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็น	ให้กระทำ	ชมภาพยนตร์หรือ
	พฤติกรรม	ใจหรือยกย่อง	ผิด	โทรทัศน์
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจาก				
ผู้ต้องหาค่าผิดทางสื่อมวลชน	1.000	.627	.531	.459
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.555	.506	.569	.429
รู้สึกคล้ายสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอ				
ถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควร				
ได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.627	1.000	.616	.528
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	.531	.616	1.000	.578
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการ				
กระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชม	.459	.528	.578	1.000
ภาพยนตร์หรือโทรทัศน์				
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรม	.530	.534	.594	1.000
รุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม				

The Covariance Matrix has 300 Degrees of Freedom

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่ จะต้องมิต่ำ ค่าความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของตัวแปรอิสระโดยรวมมีค่าต่ำจะเหมาะที่จะเป็นดแปรจำแนกกลุ่ม จากผลการวิเคราะห์จะเห็นว่า ไม่มีคู่ไหนที่มีความสัมพันธ์กันสูง (เกิน 0.75) จึงเหมาะสมที่จะนำตัวแปรเหล่านั้นมาเป็นตัวแปรอิสระในการจำแนกกลุ่ม

ตาราง 41 ค่าสถิติที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

Function	Eigenvalue	% of Variance	Cumulative %	Canonical Correlation	Wilks' Lambda	Chi-Square	df	Sig
1	.025 (a)	100.0	100.0	.156	.976	7.327	6	.292

a First 1 Canonical Discriminant Functions were Used in The Analysis

จากตาราง 41 แสดงค่า Eigenvalue และ Canonical Correlation เนื่องจากข้อมูลที่กำหนดให้มี 2 กลุ่ม จึงมีเพียงสมการเดียวและมีค่า Eigenvalue เพียงค่าเดียว ซึ่งมีค่าเท่ากับ .025 และมีค่าความสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) เท่ากับ .156 เมื่อนำค่า Canonical Correlation มายกกำลังสองจะเป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ร้อยละเท่าไร ซึ่งกรณีนี้ อธิบายได้ (.156)² เท่ากับ 2.43% ส่วนค่า Wilks' Lambda เป็นการนำเสนอสถิติที่ใช้ทดสอบสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ได้ว่า โดยที่ค่าความมีนัยสำคัญ (Sig) มากกว่านัยสำคัญที่กำหนดไว้ (.000 > .05) แสดงว่าสมการจำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น แสดงว่าสมการที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มไม่สามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มได้

ตาราง 42 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	Function
	1
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน	.410
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.089
รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็น	
ผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.563
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	-.408

ตาราง 42 (ต่อ)

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	Function
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจาก การได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	-.182
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม	.545

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำที่ปรับค่าแล้ว พบว่า ตัวแปรรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง มีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด

ตาราง 43 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	Function
	1
รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.813
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน	.803
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม	.758
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.616
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	.458
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	.428

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชนโดยรวมระหว่างตัวแปรอิสระกับสมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด ได้แก่ รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง

ตาราง 44 ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก และกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอกด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ในรูปแบบคะแนนดิบ

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	Function
	1
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน	.400
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.094
รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.557
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	-.433
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากทางได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	-.178
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม	.526
(Constant)	-1.990

จากตาราง 44 แสดงค่า สัมประสิทธิ์ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน เป็นสมการในรูปแบบคะแนนดิบ ซึ่งค่าน้ำหนักที่ได้จึงไม่อยู่ในรูปมาตรฐาน (Unstandardized Coefficients) เป็นผลจากการเลือก Unstandardized ใน Statistics Option ผลที่ได้มีทั้งค่าน้ำหนักในแต่ละตัวแปรและค่าคงที่ (Constant) จากผลการวิเคราะห์สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปแบบคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -1.990 + .400 \text{ (ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน)} \\
 & + .094 \text{ (สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม)} \\
 & + .557 \text{ (รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง)} \\
 & + (-.433) \text{ (สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด)} \\
 & + (-.178) \text{ (ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากทางได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์)} \\
 & + .526 \text{ (ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 45 ค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ค่ากลาง
	1
กระทำผิดครั้งแรก	-.104
กระทำผิดซ้ำ	.238

Unstandardized Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means

จากตาราง 45 แสดงค่ากลางของกลุ่มของสมการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยกำหนดให้ค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เป็นค่าที่สามารถใช้ประเมินสมการจำแนกคาโนนิคอลลด้วยค่าเฉลี่ยของกลุ่ม (Canonical Discriminant Functions Evaluated at Group Means) ผลการวิเคราะห์เป็นคะแนนดิบ (Unstandardized) ซึ่งค่ากลางหาได้จากการหาคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยวิเคราะห์ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรคูณกับค่าของตัวแปรของแต่ละหน่วยวิเคราะห์ เมื่อได้คะแนนของแต่ละหน่วยจากสมการแล้วก็ หาค่าเฉลี่ยหรือค่ากลางของแต่ละกลุ่มได้ โดยเอาผลรวมของค่าคะแนนจำแนกของแต่ละหน่วยในกลุ่มนั้นหารด้วยจำนวนหน่วยในกลุ่มนั้นจากตาราง พบว่ากลุ่มกระทำผิดครั้งแรกมีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ -0.104 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำ มีค่า 0.238 ซึ่งแตกต่างกันมากแสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ

ตาราง 46 ค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ตามวิธีของ Fisher

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน	.618	.755
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม	.961	.993
รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	.360	.551

ตาราง 46 (ต่อ)

อิทธิพลจากสื่อมวลชน	เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ
ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	.705	.644
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด	.525	.377
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม (Constant)	-.029	.151
	-3.707	-4.411

Fisher's Linear Discriminant Functions

จากตาราง 46 แสดงค่าสัมประสิทธิ์และค่าคงที่ของสมการจำแนกกลุ่ม โดยแยกเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ซึ่งผลการวิเคราะห์นำเสนอค่าสัมประสิทธิ์ (ค่าน้ำหนัก) และค่าคงที่ของสมการจำแนก โดยแยกเป็นกลุ่มตามวิธีของ Fisher's (Fisher's Linear Discrimination Function) จำนวนสมการจะมีเท่ากับจำนวนกลุ่ม (ในกรณีนี้มี 2 สมการ) จากผลการวิเคราะห์จะได้สมการดังนี้

สมการของกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก

$$\begin{aligned}
 Y'1 = & -3.707 + .618 \text{ (ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน)} \\
 & + .961 \text{ (สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม)} \\
 & + .360 \text{ (รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่} \\
 & \text{เป็นที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง)} \\
 & + .525 \text{ (สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด)} \\
 & + .705 \text{ (ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้} \\
 & \text{ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์)} \\
 & + (-.029) \text{ (ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติตาม)}
 \end{aligned}$$

สมการของกลุ่มกระทำผิดซ้ำ

$$\begin{aligned}
 Y'2 = & -4.411 + .755 \text{ (ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทาง} \\
 & \text{สื่อมวลชน)} \\
 & + .993 \text{ (สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม)} \\
 & + .551 \text{ (รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะ} \\
 & \text{ที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง)} \\
 & + .377 \text{ (สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้กระทำผิด)} \\
 & + .644 \text{ (ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจาก} \\
 & \text{การได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์)} \\
 & + .151 \text{ (ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ปฏิบัติ} \\
 & \text{ตาม)}
 \end{aligned}$$

ตาราง 47 ร้อยละความถูกต้องในการทำนาย การเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด	ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่ม		รวม
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ	
กระทำผิดครั้งแรก	134	76	210
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	63.8%	36.2%	100.0
กระทำผิดซ้ำ	45	47	92
ร้อยละการทำนายถูกต้อง	48.9%	51.1%	100.0
ทำนายการเป็นสมาชิกกลุ่มได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 59.9			

จากตาราง 47 แสดงร้อยละความถูกต้องในการทำนาย การเป็นสมาชิกกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน ซึ่งผลการวิเคราะห์เป็นการบอกถึงประสิทธิภาพของสมการจำแนกว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด โดยเปรียบเทียบกลุ่มที่แบ่งไว้เดิม (Original) กับการแบ่งกลุ่มที่ได้จากการทำนายจากสมการ (Predicted Group Membership) จากตาราง พบว่า ในกลุ่มกระทำผิดครั้งแรก เดิมมี 210 ราย แต่จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 134 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.8 (134 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำ เดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.1 (47 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 ราย) พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.9 (134 + 47 = 181 ใน 302)

บทที่ 4

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ (1) ศึกษาลักษณะทั่วไปและภูมิหลังของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ ตลอดจนพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (2) ศึกษาปัจจัยที่จำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน กำหนดสมมติฐานการวิจัย คือ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยภายใน ประกอบด้วย ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุขณะกระทำผิด ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยอยู่และอาชีพ ภูมิหลังด้านครอบครัวและชุมชน ที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและสภาพชุมชนที่อยู่อาศัย ปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิด ได้แก่ ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ และแรงจูงใจ/ความประพฤติ ปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อน โรงเรียน สังคมและชุมชน สื่อมวลชน ตัวแปรตาม ได้แก่ การกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน

กลุ่มตัวอย่าง จากจำนวนประชากรที่เป็นเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด จำนวน 1,225 คน ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด จำนวน 302 คน แบ่งเป็นกลุ่มเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 210 คน และเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดซ้ำ จำนวน 92 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อความเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ถิ่นที่อยู่อาศัย (ขณะกระทำผิด) ที่พักอาศัย ขณะกระทำผิด อาชีพขณะกระทำผิด ลักษณะของข้อความเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง ส่วนที่ 2 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัยและข้อมูลการกระทำผิด ลักษณะของข้อความเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งข้อความมีลักษณะเป็นแบบประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนซ้ำ และแนวทางการปรับปรุงศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา ซึ่งมีลักษณะของข้อความเป็นแบบเลือกตอบและเป็นแบบปลายเปิด ทำการตรวจสอบคุณภาพของ

เครื่องวิจัย ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้ตรงตามเนื้อหา และครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการศึกษา หลังจากที่ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ผู้ศึกษาได้นำไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเหมือนหรือใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง ได้แก่ เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบความเหมาะสม ความเข้าใจในภาษาและการใช้ถ้อยคำ โดยการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) หลังจากที่ได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้เก็บรวบรวมข้อมูลแล้ว จะนำข้อมูลที่ได้อภิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ส่วนที่ 3 ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค พบว่า

ปัจจัยภายใน : ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .840
 ปัจจัยภายใน : ความประพฤติ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .702 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านครอบครัว (ความสัมพันธ์ในครอบครัว) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .755
 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านครอบครัว (การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .735 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (เพื่อน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .742 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (สังคมและชุมชน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .799 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (โรงเรียน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .728
 ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (สื่อมวลชน) มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .817 และปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ .801

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS เพื่อหาค่าสถิติภาคบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติเชิงอนุมานเพื่อหาตัวแปรที่สามารถจำแนกการกระทำผิดโดยการใช่วิเคราะห์แบบจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศชายสูงถึงร้อยละ 98.0 อายุในขณะกระทำผิดสูงถึงร้อยละ 99.3 เป็นกลุ่มเยาวชนอายุ 14-18 ปี มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 52.6 อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 49.0 ไม่ได้เรียนหนังสือประมาณครึ่งหนึ่ง ขณะกระทำผิดอาศัยอยู่กับ

บิดาและมารดาขณะกระทำผิดส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ และเป็นนักเรียน/นักศึกษา อยู่ในสัดส่วนที่เท่ากันคือร้อยละ 29.8

2. ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว

จากการศึกษาข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดภูมิหลังด้านครอบครัว พบว่า

2.1 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว

ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่มีพี่น้องร่วมบิดามารดา (พ่อแม่) เดียวกัน 1-2 คน คิดเป็นร้อยละ 38.4 เกือบครึ่งหนึ่งบิดา/ผู้ปกครองและมารดาจบการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 46.7, 47.4 ตามลำดับ บิดา/ผู้ปกครองมารดา ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 40.0, 41.1 มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 53.0 ชีวิตสมรสของบิดามารดาอยู่ด้วยกันตลอด เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 47.4 มีรายได้ของครอบครัวรวมกันเฉลี่ยต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 54.3 รายได้ที่ได้รับประจำทำให้ครอบครัวมีฐานะปานกลางมีเงินเก็บสำหรับเงินที่บิดามารดา/ผู้ปกครองให้ทำให้กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 67.9 มีสถานะการเงินอยู่ในระดับพอกินพอใช้มากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 56.3 มีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวรักใคร่เข้าใจกันดีส่วนความสัมพันธ์/ความสนิทสนมกับบิดา-มารดา พบว่า เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 45.4 กลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับบิดาและมารดาเท่า ๆ กัน ส่วนใหญ่ระบุว่าบิดา เจริญเปรียบ/เข้มงวดกว่ามารดา คิดเป็นร้อยละ 34.8

2.2 ภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย

ภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนชนบท คิดเป็นร้อยละ 29.8 ในขณะที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่อยู่อาศัย เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านพัก หรือชุมชนย่านการค้า อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 25.8, 24.2 ตามลำดับ เพื่อนบ้านในละแวกชุมชนที่อาศัยมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 63.9 มีฐานะทางการเงินมีพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร เกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 44.4 ระบุว่าชุมชนที่อยู่อาศัยเป็นย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติด เช่น ยาบ้า สารระเหย ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลางโดยมีอยู่บ้างในบางพื้นที่ในชุมชนเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 41.7 ระบุว่าแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุข เช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะสนุกเกอร์ โต๊ะพนันบอล ฯลฯ อยู่ในระดับปานกลาง และพบว่าเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 48.7 ระบุว่าชุมชนที่พักอาศัยมีการกระทำผิดบ่อยอยู่ในระดับน้อย

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด

ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ กระทำผิดครั้งแรกคิดเป็นร้อยละ 69.5 ส่วนที่เหลือกระทำผิดซ้ำคิดเป็นร้อยละ 30.5 โดยระบุว่าในการกระทำผิดครั้งแรก ส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และยาเสพติดให้โทษอยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันคิดเป็นร้อยละ 29.5, 28.5 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 92 คน ระบุว่าส่วนใหญ่กระทำผิดครั้งหลังสุดในข้อหาเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวยกขอกทรัพย์สิน) คิดเป็นร้อยละ 34.78 สาเหตุที่ทำให้กระทำผิด ส่วนใหญ่ระบุว่าส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชวน/ชักนำร้อยละ 34.4 รองลงมา คือ มีความจำเป็นอยากทดลอง คิดเป็นร้อยละ 18.2, 16.9 ตามลำดับ และในการกระทำผิดครั้งนี้มากกว่า 3 ใน 4 หรือร้อยละ 77.2 เป็นการกระทำผิดร่วมกับผู้อื่นในขณะที่กระทำผิดเพียงลำพัง มีเพียงร้อยละ 22.8 เกือบ 3 ใน 4 หรือร้อยละ 71.9 เป็นการกระทำผิด โดยไม่ได้วางแผน หรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน ในขณะที่มีการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน เพียงร้อยละ 28.1 จากการสอบถาม

จากการสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษที่ได้รับ พบว่า มากกว่าครึ่งหนึ่ง หรือร้อยละ 53.6 คิดว่าโทษที่ได้รับทำให้รู้สึกสำนึกผิดกลับตัวเป็นคนดีได้ รองลงมา คือ โทษที่ได้รับเหมาะสมดีแล้ว ร้อยละ 19.9 ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟื้นฟูจิตใจ และด้านอื่นๆ ที่ได้รับ พบว่า ได้รับการฝึกฝนอาชีพให้เพียงพอ ได้รับการแนะนำให้ปรับตัว อยู่ร่วมกับผู้อื่นจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดีคิดเป็นร้อยละ 33.4, 26.2 ส่วนวิธีการป้องกันและแก้ไข การกระทำผิดซ้ำ พบว่ากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเกือบครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 47.7 ได้รับการฝึกวิชาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตได้รองลงมา คือ การเรียนสายสามัญในศูนย์ฝึกช่วยให้มีวุฒิการศึกษาเพื่อใช้เรียนต่อหรือสมัครงานได้ คิดเป็นร้อยละ 19.2 สิ่งที่ต้องการมากที่สุด เมื่อท่านพ้นโทษ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมากกว่าครึ่งหนึ่งหรือร้อยละ 59.9 ต้องการให้ คนในครอบครัวให้อภัยและให้ความรักความเข้าใจ รองลงมา คือ ให้สังคมยอมรับ คิดเป็นร้อยละ 17.5 หลังพ้นกำหนดโทษแล้วพบว่าเกือบทั้งหมด หรือร้อยละ 95.7 จะกลับบ้านภูมิลำเนา และตั้งใจว่าเมื่อพ้นโทษแล้วจะไปประกอบอาชีพ และเรียนต่อ อยู่ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 36.8, 35.1 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาส่วนใหญ่ระบุเหตุผลที่ทำให้ไม่อยากจะ กระทำผิดซ้ำอีก คือ ความรักและความเข้าใจจากคนในครอบครัวและการเพิ่มโทษให้สูงขึ้น เมื่อกระทำผิดซ้ำ คิดเป็นร้อยละ 29.1, 27.5 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างมากกว่า 1 ใน 4 หรือร้อยละ 27.5 ระบุสิ่งที่ควรปรับปรุงแก้ไขมากที่สุด ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชน คือ เรื่องอาหาร รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ผู้ดูแล คิดเป็นร้อยละ 24.2

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ปัจจัยภายในโดยภาพรวมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความประพฤติมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย

ส่วนปัจจัยภายนอกโดยภาพรวมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ทุกด้านมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ตามลำดับ

3.1 ปัจจัยภายใน

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์มีอิทธิพลอยู่ในระดับปานกลาง 3 อันดับแรก คือ (1) กระทำผิดเพราะความคึกคะนองหรือสนุกสนานตามประสาวัยรุ่น (2) กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา (3) กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ ส่วนด้านความประพฤติมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด ส่วนข้อคำถามอื่น ๆ มีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข (2) ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ (3) ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่นตามลำดับ

3.2 ปัจจัยภายนอกด้านครอบครัว

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ด้านทั้งความสัมพันธ์ในครอบครัวทุกข้อคำถามมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) ไม่เคยเชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับพ่อแม่เลยไม่ว่าในเรื่องใดๆ (2) พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเอง (3) เวลามีปัญหามักจะปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากพ่อแม่ไม่ได้ ส่วนด้านการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครองทุกข้อคำถามมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) พ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวดกวดขันความประพฤติเท่าที่ควร (2) พ่อแม่มักตามใจหรือปกป้องมากเกินไปเมื่อกระทำผิด (3) เมื่อทำผิดพ่อแม่มักลงโทษหรือตำหนิอย่างรุนแรง

3.3 ปัจจัยภายนอกด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านสังคมและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่า ทุกด้านมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ (1) เพื่อน (2) โรงเรียน (3) สังคมและชุมชน (4) สื่อมวลชน ตามลำดับ เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม พบว่า เพื่อนที่คบอยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิดและกระทำผิดตามเพื่อน/เพื่อน ชักจูงให้กระทำผิดมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อคำถามอื่นๆ มีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย

3.4 ปัจจัยภายนอกด้านเศรษฐกิจ

ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายนอก ด้านเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อคำถาม พบว่า ทุกข้อคำถามมีอิทธิพลอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรก คือ (1) ยากจนไม่มีเงินใช้ (2) กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อใช้เที่ยวเตร่ (3) กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สินเพื่อการยังชีพและใช้จ่ายส่วนตัว ตามลำดับ

4. สรุปภาพรวมปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

จากการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยศึกษาปัจจัยต่างๆ ทั้งปัจจัยภายใน ประกอบด้วย เพศ อายุขณะกระทำผิด ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยและอาชีพ ภูมิหลังด้านครอบครัวและชุมชนที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวและสภาพชุมชนที่อยู่อาศัยและปัจจัยอันเกิดจากตัวผู้กระทำผิด ได้แก่ ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์และแรงจูงใจ/ความประพฤติ ส่วนปัจจัยภายนอก ประกอบด้วย ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ เพื่อน โรงเรียน สังคมและชุมชน สื่อมวลชน โดยศึกษาว่ามีตัวแปรใดบ้างที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน โดยการใช้การวิเคราะห์การจำแนกประเภท (Discriminant Analysis) ประชากรทั้งหมด 302 คน ประกอบด้วย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก จำนวน 210 คน และเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ จำนวน 92 คน ใช้วิธีการสร้างสมการจำแนกกลุ่ม วิธีแบบขั้นตอน (Stepwise Method) ซึ่งเป็นวิธีการที่เลือกตัวแปรทีละตัวมาเข้าสมการโดยหาตัวแปรที่ดีที่สุดในการจำแนกมาเข้าสมการเป็นตัวแรก จากนั้นก็จะหาตัวแปรที่ดีที่สุดตัวที่สองมาเข้าสมการเพื่อปรับปรุงแก้ไขทำให้สมการจำแนกกลุ่มดีขึ้นและในขั้นตอนต่อไปก็จะเป็นการนำตัวแปรที่ดีที่สุดแต่ละตัวที่หามาเข้าสมการต่อไปเพื่อจะได้สมการจำแนกกลุ่มที่ดีที่สุด

ตัวแปรอิสระหรือตัวแปรจำแนก (Discriminant Variable) ที่นำมาวิเคราะห์ มี 16 ตัวแปร ได้แก่ (1) เพศ (2) อายุ (3) ถิ่นที่อยู่อาศัย (4) การศึกษา (5) บุคคลที่พักอาศัยอยู่ (6) อาชีพ (7) รายได้ของครอบครัว (8) สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย (9) ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ (10) แรงจูงใจ/ความประพฤติ (11) ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว (12) ผู้ปกครอง (13) อิทธิพลจากเพื่อน (14) อิทธิพลจากโรงเรียน (15) อิทธิพลจากสังคมและชุมชน (16) อิทธิพลจากสื่อมวลชน

คุณสมบัติทั่วไปของการเป็นสมาชิกของแต่ละกลุ่มโดยอาศัย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า Wilks' Lambda พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ มีความแตกต่างกันในเรื่องภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ แรงจูงใจ/ความประพฤติ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครองและอิทธิพลจากสื่อมวลชน เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีตัวแปรดังกล่าวน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ ส่วนตัวแปรอื่น ๆ เด็กและเยาวชน ทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละคู่ (Pooled within Group Correlation Matrices) พบว่า ตัวแปรอิสระทั้ง 16 ตัวแปร มีความสัมพันธ์กันต่ำต่ำกว่า 0.75 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรไม่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ภายในระหว่างตัวแปร (Multicollicity) จึงนำตัวแปรทั้งหมดเข้าสมการการวิเคราะห์จำแนก

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรทั้งหมด 16 ตัวแปร ที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อการจำแนกเด็กและเยาวชนกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำพบว่า มีเพียง 1 ตัวแปรเท่านั้นที่สามารถนำมาสร้างสมการได้ ได้แก่ อิทธิพลจากสื่อมวลชน

เนื่องจากการจำแนกกลุ่มเพียง 2 กลุ่ม คือ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ สมการจำแนกประเภท (Discriminant Function) จึงมีเพียง 1 สมการ แต่มี 2 รูปแบบ คือ สมการคะแนนมาตรฐานและสมการคะแนนดิบ

รูปแบบที่ 1 คะแนนมาตรฐาน ใช้แสดงน้ำหนักของตัวแปรอิสระแต่ละตัวที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามและเปรียบเทียบความสำคัญระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกัน จากตารางแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อการจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ พร้อมทั้งทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน (Standardized Coefficients) พบว่า มีเพียงตัวแปรเดียวคือ อิทธิพลจากสื่อมวลชนที่สามารถจำแนกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำ

ผลการศึกษา Eigenvalues เป็นการนำเสนอค่า Eigenvalues และ Canonical Correlation เนื่องจากข้อมูลที่กำหนดให้มี 2 กลุ่ม จึงมีเพียงสมการเดียวและมีค่า Eigenvalues เท่ากับ .028 และมีค่าความสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) เท่ากับ 164

เมื่อนำค่า Canonical Correlation มายกกำลังสอง จะเป็นค่าที่แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามได้ (.164) เท่ากับ ร้อยละ 2.69

ผลการศึกษา Wilks' Lambda เป็นการนำเสนอสถิติที่ใช้ทดสอบสมการจำแนกกลุ่มที่วิเคราะห์ได้ว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยพิจารณาที่ค่าความมีนัยสำคัญ ซึ่งจากตารางพบว่า มีค่าน้อยกว่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนดไว้ แสดงว่าสมการจำแนกกลุ่มสามารถจำแนกได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P = .043$) สมการที่ได้จากการวิเคราะห์จำแนกกลุ่มสามารถจำแนกกลุ่มเด็กและเยาวชนกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำได้ สามารถเขียนสมการการจำแนกกลุ่มได้ดังนี้

ผลการศึกษา พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการจำแนกกลุ่ม (Group Centroids) ของกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก มีค่ากลางของกลุ่มเท่ากับ -1.110 ส่วนกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ มีค่าเท่ากับ $.250$ ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดี ในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าข้างกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกของกลุ่มนั้นๆ

ผลการศึกษา Classification Function Coefficients ผลการวิเคราะห์นำเสนอค่าสัมประสิทธิ์ (ค่าน้ำหนัก) และค่าคงที่ของสมการจำแนกโดยแยกเป็นกลุ่มตามวิธีของ Fisher (Fisher's Linear Discriminant Functions) จำนวนสมการจะมีเท่ากับจำนวนกลุ่ม (ในที่นี้มี 2 สมการ) จากผลการวิเคราะห์จะได้สมการดังนี้

สมการของกลุ่ม 1 (กระทำผิดครั้งแรก) $Y'1 = -8.473 + 4.263$ (อารมณ์) + 1.420 (ประพฤติ) + 1.042 (อิทธิพลจากสื่อมวลชน)

สมการของกลุ่ม 2 (กระทำผิดซ้ำ) $Y'2 = -9.887 + 4.480$ (อารมณ์) + 1.620 (ประพฤติ) + 1.245 (อิทธิพลจากสื่อมวลชน)

ผลการศึกษา Classification Results เป็นการวิเคราะห์ที่แสดงถึงประสิทธิภาพของสมการจำแนก ว่าสามารถจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องมากน้อยเพียงใด โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มที่แบ่งไว้เดิม (Original) กับการแบ่งกลุ่มที่ได้จากการทำนายจากสมการ (Predicted Group Membership) จากผลการศึกษา พบว่า ในกลุ่มที่ 1 เดิมมี 210 ราย แต่จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มพบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 128 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.0 ส่วนกลุ่มที่ 2 (กระทำผิดซ้ำ) เดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 49 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.3 เมื่อคิดรวมทั้งหมด 302 ราย พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 58.6

5. ตัวแปรหรือปัจจัยภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ ความประพฤติกและสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน นำมาวิเคราะห์เพิ่มเติมได้ผลดังนี้

5.1 ปัจจัยภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มที่ปรับค่าแล้วพบว่า ตัวแปรรู้สึกว่าจะหวาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ มีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -2.302 + .272 \text{ (กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้)} \\
 & + .583 \text{ (รู้สึกว่าจะหวาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ)} \\
 & + (-.013) \text{ (กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง)} \\
 & + .422 \text{ (เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด)} \\
 & + (-.076) \text{ (กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา)} \\
 & + .097 \text{ (ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง)} \\
 & + (-.009) \text{ (ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด)} \\
 & + (-.021) \text{ (กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้)}
 \end{aligned}$$

กลุ่มกระทำผิดครั้งแรก มีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ-1.31 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำ มีค่า .30 ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ การทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 129 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.4 (129 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 56.5 (52 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 ราย) พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.93 (129+52 = 181 ใน 302)

5.2 ปัจจัยความประพฤติก

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว พบว่า ตัวแปรทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำมีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -1.941 + (-.254) \text{ (กระทำผิดเพราะเมาสุรา)} \\
 & +.258 \text{ (กระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด)} \\
 & +.141 \text{ (ชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุข)} \\
 & +.606 \text{ (ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ)} \\
 & +.334 \text{ (ชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวน)} \\
 & +.158 \text{ (ประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล)} \\
 & + (-.449) \text{ (มีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรง)}
 \end{aligned}$$

กลุ่มกระทำผิดครั้งแรกมีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ -1.32 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำ มีค่า .301 ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ที่ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ จากการทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 129 คน คิดเป็นร้อยละ 61.4 (129 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 คน แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 52 คน คิดเป็นร้อยละ 56.5 (52 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 คน) พบว่า สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.93 (129 + 52 = 181 ใน 302)

5.3 ปัจจัยสื่อมวลชน

จากผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า ค่าสัมประสิทธิ์สมการจำแนกกลุ่มที่ปรับค่าแล้ว พบว่า ตัวแปรรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง มีอิทธิพลต่อการแบ่งกลุ่มมากที่สุด สามารถนำมาเขียนเป็นสมการในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 Y' = & -1.990 + .400 \text{ (ได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจากผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน)} \\
 & + .094 \text{ (สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของท่าน)} \\
 & + .557 \text{ (รู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง)} \\
 & + (-.433) \text{ (สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้ท่านกระทำผิด)} \\
 & + (-.178) \text{ (ลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชมภาพยนตร์หรือโทรทัศน์)} \\
 & + .526 \text{ (ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนให้ท่านปฏิบัติตาม)}
 \end{aligned}$$

กลุ่มกระทำผิดครั้งแรกมีค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroids) เท่ากับ -0.104 ส่วนกลุ่มกระทำผิดซ้ำมีค่า 0.238 ซึ่งแตกต่างกันมาก แสดงว่าสมการดังกล่าวสามารถจำแนกได้ดีในกรณีที่มีหน่วยวิเคราะห์ใหม่ก็สามารถคำนวณหาคะแนนจำแนกแล้วนำมาเปรียบเทียบกับค่ากลางของแต่ละกลุ่ม ถ้ามีแนวโน้มเข้าใกล้ค่ากลางกลุ่มใดก็มีโอกาสในการเป็นสมาชิกกลุ่มนั้น ๆ การทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่ม พบว่า ทำนายได้ถูกต้อง 134 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.8 (134 ใน 210) ส่วนในกลุ่มกระทำผิดซ้ำเดิมมี 92 ราย แต่ทำนายโดยใช้สมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้อง 47 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.1 (47 ใน 92) เมื่อคิดรวมทั้งหมด (ทั้ง 302 ราย) พบว่าสมการจำแนกกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 59.9 ($134 + 47 = 181$ ใน 302)

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา สามารถอภิปรายผลตามสมมติฐานการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานการวิจัย : ปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน ได้แก่ เพศ อายุ ถิ่นที่อยู่อาศัย การศึกษา บุคคลที่พักอาศัยอยู่ อาชีพ รายได้ของครอบครัว สภาพชุมชนที่อยู่อาศัย ภาวะแห่งจิตใจ /สภาวะทางอารมณ์ แรงจูงใจ/ความประพฤติ ความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่/ผู้ปกครอง อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพลจากโรงเรียน อิทธิพลจากสังคมและชุมชน อิทธิพลจากสื่อมวลชน สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนได้

จากผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายใน ด้านภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน แสดงให้เห็นว่า ความมีหรือความเป็นไปได้ของจิต หรือสภาพความรู้สึกทางใจ ไม่ว่าจะเป็นความหวาด ความกดดัน ความเคียดแค้น และสภาพของอารมณ์ที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปตามสิ่งเร้า ได้แก่ อารมณ์ดี อารมณ์ร้าย อารมณ์โกรธ สิ่งเหล่านี้ เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชนที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษทางอาญาและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของอนันต์ ประวิเศษ (2547 : 12) ที่ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการบำบัด แก้อาย ฟันฟู ผู้กระทำผิดขอสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครราชสีมา ที่กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งพายุ เป็นวัยที่มีความต้องการและอารมณ์รุนแรง มีพลังมาก เนื่องจากร่างกายและจิตใจเปลี่ยนจากเด็กมาเป็นผู้ใหญ่ อารมณ์จึงแปรปรวนและจิตใจไม่ปกติ เกิดความขัดแย้งในจิตใจ ถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็จะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและนำไปสู่

การกระทำผิดได้ง่าย อีกทั้งสอดคล้องกับการศึกษาของธีรพลยุคตะเสวี (2540 : 88-89) ที่ได้ศึกษาเรื่องการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีคดีอุกฉกรรจ์ ในกรุงเทพมหานคร กล่าวว่าสาเหตุทางจิตใจหรือทางจิตวิทยาได้แก่ ผลกระทบที่เกิดจาก สัตว์ชาติญาณ ความรู้สึก อารมณ์ทัศนคติ และความคิดของคนอาจเป็นเหตุการณ์ที่สร้างความคิด หวัง ก่อให้เกิดความขัดแย้งรวมไปถึงการมีความผิดปกติทางใจ และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่น พวกที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมมีความก้าวร้าวรุนแรง

ปัจจัยภายใน ด้านแรงจูงใจ/ความประพฤติ เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน แสดงให้เห็นว่า สิ่งเร้าหรือการชักนำหรือแรงกระตุ้นที่ทำให้แสดงพฤติกรรมทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อสนองความต้องการหรือ เป็นแรงกระตุ้นเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ รวมไปถึงการแสดงออกทั้งด้านการกระทำ อารมณ์ ความคิด หรือทัศนคติ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชนที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษทางอาญาและการกระทำผิดซ้ำของเด็ก และเยาวชน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของณัฐนันท์ พิทักษ์ (2547 : 12) ที่ได้ศึกษาเรื่องสาเหตุการกระทำผิดในคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ความเห็นสนับสนุน เรื่องความประพฤติเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมหลายอย่างคือ การคบเพื่อนไม่ดี ชอบดื่มสุราหรือเสพยาเสพติด ชอบเล่นการพนัน ชอบแสวงหาความสุข ด้วยการท่องเที่ยวตามสถานเริงรมย์หรือแหล่งอบายมุข และมีพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสม ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ เป็นปัจจัยที่เกิดจากตัวผู้กระทำผิดเองและนำไปสู่การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ในส่วนของปัจจัยภายนอก ด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน เป็นปัจจัยภายนอกปัจจัยเดียวที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกและกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน แสดงให้เห็นว่า สื่อกลางที่ทำหน้าที่ในการนำข่าวสาร สาระทุกประเภทสู่มวลชนหรือบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นปัจจัยที่ทำให้สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรกของเด็กและเยาวชนที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาให้ลงโทษทางอาญาและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของโกศล วงศ์สวรรค์ และคณะ (2537 : 251) กล่าวว่า สื่อมวลชน คือ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ นับว่ามีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กอยู่มาก แม้จะมีสาเหตุแห่งการกระทำผิดของเด็กโดยตรงก็ตาม แต่ก็ เป็นผลทางอ้อมที่โน้มน้าวจิตใจ และทัศนคติของเด็กให้เห็นผิดเป็นชอบได้ เด็กชอบเลียนแบบ และสอดคล้องกับแนวคิดของโสภา ชปสีมันน์ (2536 : 143-144) กล่าวว่า เด็กได้เรียนรู้สิ่งที่เป็นลบต่อสังคมหรือพฤติกรรมที่เป็นลบในสังคมผ่านทางสื่อสารมวลชน การถ่ายทอดหรือรายงานข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาชญากรหรือการก่ออาชญากรรมมีอิทธิพลสูงต่อการคล้อยตามและกระทำ และสอดคล้องกับแนวคิดของพรชัย ชันดี และคณะ (2543 : 119) โดยกล่าวว่า ตัวอย่างที่ไม่ดี

จากสื่อมวลชน เป็นสิ่งกระตุ้นหรือเป็นแรงดึงดูดให้บุคคลกระทำผิดจากเหตุผลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการกระทำผิดอาญาและเป็นสาเหตุทางอ้อมต่อการกระทำผิด โดยผ่านทางค่านิยมต่อ

การฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม

กล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา พบว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดเป็นบางส่วน โดยปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่สามารถจำแนกการกระทำผิดครั้งแรก และการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ ปัจจัยภาวะแห่งจิตใจ /สภาวะทางอารมณ์ และปัจจัยแรงจูงใจ/ความประพฤติ ในส่วนของปัจจัยภายนอก ได้แก่ ปัจจัยด้านอิทธิพลจากสื่อมวลชน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 ข้อเสนอแนะปัจจัยภายในที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

1.1.1 ปัจจัยภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

การแก้ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ควรให้ความสำคัญกับภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ของเด็กและเยาวชนเพื่อลดโอกาสที่เด็กและเยาวชนจะทำความผิด โดยอาศัยความร่วมมือจากครัวเรือน ชุมชนเข้ามาดูแล และแก้ไขปัญหาสภาวะทางจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์ของเด็กและเยาวชน และที่สำคัญ คือ ควรให้หน่วยงานของกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข ที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบโดยตรงในการพัฒนางานสุขภาพจิตของประเทศ ดูแลรับผิดชอบ โดยจัดตั้งหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาแนะนำ การเยียวยาจิตใจโดยตรง เพื่อสามารถแก้ปัญหาทางจิตใจและอารมณ์ของเด็กและเยาวชน ได้ถูกต้องและตรงกับประเด็นของปัญหาจากผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจโดยตรง ดังนั้น การเข้ามาดูแลของกรมสุขภาพจิตอาจเป็นแนวทางหนึ่งในการช่วยลดการทำความผิดของเด็กและเยาวชนให้มีจำนวนลดลงได้

1.1.2 ปัจจัยแรงจูงใจ/ความประพฤติ

ความประพฤติของเด็กและเยาวชนต้องเริ่มต้นแก้ปัญหาภายในครอบครัวก่อนในการอบรมสั่งสอนเด็กและเยาวชนให้มีความประพฤติที่ดี และลำดับต่อมา คือ โรงเรียนที่จะอบรมสั่งสอนให้เด็กและเยาวชนมีความประพฤติที่ดี ทั้งนี้ ควรให้กระทรวงศึกษาธิการ เข้ามาดูแล โดยมุ่งเน้นให้ครู อาจารย์ อบรมสั่งสอนและเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เด็ก

และเยาวชนประพฤติตาม เอาเป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติตนเป็นคนดีของสังคม รวมถึงมุ่งเน้นการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา ส่งเสริมผู้ที่มีความสามารถพิเศษให้ได้เรียน และที่สำคัญคือการสนับสนุนส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้แสดงออกในทางที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

1.2 ข้อเสนอแนะปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

สื่อสาธารณะหรือสื่อมวลชนเป็นนวัตกรรมที่มีผลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ มีบทบาทหน้าที่เป็นสื่อกลางในการส่งต่อคุณค่าของวัฒนธรรม และเกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ของสังคม จึงควรมีการส่งเสริม สนับสนุน ให้เด็กและเยาวชนเกิดการเลือกรับ และปรับใช้วัฒนธรรมที่เหมาะสมกับสังคมไทย โดยกระทรวงวัฒนธรรมควรเข้ามามีบทบาทสำคัญ ให้เด็กและเยาวชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมซึ่งเป็นรากฐานของสังคมที่สำคัญในการปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ หล่อหลอมเป็นบุคลิกภาพของบุคคล กลุ่มบุคคล และสังคมนั้นๆ ทั้งที่เป็นสภาพแวดล้อม และที่เป็นพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูโดยผ่านทางสื่อมวลชนในการประชาสัมพันธ์สิ่งๆ ที่ถูกต้องสร้างสรรค์ สิ่งที่เป็นประโยชน์ให้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไปมากยิ่งขึ้นเพื่อให้เด็กและเยาวชนมีจิตสำนึก และสร้างค่านิยมที่ดีและถูกต้องต่อสังคม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเฉพาะจังหวัดสงขลาและศึกษาเฉพาะการกระทำผิดครั้งแรกและการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ควรมีการศึกษาวิจัย โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์จำแนก (Discriminant Analysis) ในจังหวัดอื่นๆ ในระดับภาค โดยหาปัจจัยจำแนกการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ทั้ง 3 ระดับ คือ เด็กและเยาวชนทั่วไป เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรก เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ

2.2 การพัฒนาและปรับปรุงเครื่องชี้วัดและเกณฑ์เป้าหมายให้สอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลง ด้านเศรษฐกิจและสังคม ควรมีการทำวิจัยและนำข้อเท็จจริงที่ได้จากผลการวิจัยมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

2.3 ควรมีการนำปัจจัยที่มีอิทธิพลที่ได้จากการวิจัยทั้ง 3 ตัว ไปทดลองใช้ โดยกำหนดเป็นปัจจัยที่เด็กและเยาวชน ควรจะต้องได้รับการดูแลและเป็นหน้าที่ของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง จะต้องส่งเสริมและให้ความรู้ในเบื้องต้นให้การศึกษาแก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือเป็นให้การศึกษาตลอดชีวิต

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. 2551. บทบาท ภารกิจและโครงสร้าง. กรุงเทพฯ : มปป. (สำเนา)

_____. 2551. รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ.2551. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload/annual_Report2008.pdf. [10 ธันวาคม 2552].

_____. 2553. จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามสาเหตุแห่งการกระทำผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2553. (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/4-1-4.pdf. [25 กุมภาพันธ์ 2551].

_____. 2554. จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2553. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/4-1-4.pdf [25 กุมภาพันธ์ 2551].

กัตัญชลี ณรงค์ราช. 2543. “ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นที่ทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย”, วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

กนกวรรณ ศรีทุมมา. 2546. “การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเยาวชนในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชายบ้านเมตตา”, วิทยานิพนธ์ กศ.ม.มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. (สำเนา)

กลุ่มงานคดีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาม.ป.ป. 2552. เอกสารเผยแพร่ บทบาทสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลาม.ป.ท.

เกษวรงค์ จิณะแสน. 2542. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนที่อยู่ระหว่างถูกคุมความประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง”, วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)

กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548. สถิติสำหรับงานวิจัย กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2551. การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : บริษัทธรรมสาร จำกัด.

_____. 2551. การวิเคราะห์สถิติขั้นสูงด้วย SPSS for Windows. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กันตวรรณ มีสมสาร. 2544. “การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กวัยย่างเข้าสู่รุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง”, วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)

โกศล วงศ์สวรรค์และคณะ. 2537. ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงาน 2546. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับที่ 9). กรุงเทพฯ : ศรีเมืองการพิมพ์.

จารุณี ตันตยาคม. 2533. คำอธิบายกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและคดีส่วนแพ่งเกี่ยวกับผู้เยาว์ในศาลคดีเด็กและเยาวชน กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์.

ฉลอง สุขจันทร์. 2542. “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีคดีปล้นทรัพย์”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์. (สำเนา)

ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และคณะ. 2553. การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในประเทศไทย: แนวทางในการป้องกันและแก้ไขโดยอาศัยปัจจัยที่เป็นตัวทำนายทางด้านอาชญาวิทยา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. (สำเนา)

- ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. 2551. การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กอสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.
- ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์. 2539. การวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกนักศึกษาที่สำเร็จและไม่สำเร็จ การศึกษาตามเวลาในหลักสูตรปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฐิตาภรณ์ อุเทนสุด. 2543. “แนวทางในการแก้ไขเด็กและเยาวชนกระทำผิดในชุมชน”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- ณัฐนันท์ พิทักษา. 2548. “สาเหตุการกระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ของเด็กและเยาวชนชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย ในเขตกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- ธีรพงษ์ มหาวีโร. 2550. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ(ฉบับที่ 10) (พ.ศ. 2550-2554). กรุงเทพฯ : เดอะบุคส์.
- ธีระพล ยุกตเสวี. 2540. “การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนชาย: ศึกษาเฉพาะกรณีคดีอุกฉกรรจ์ในกรุงเทพมหานคร”, วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา)
- เนาวรัตน์ เฉลิมศรี. 2543. “การศึกษาการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง”, วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจริยศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2548.. สถิติชานใช้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. 2543. อาชญากรรม การป้องกัน : การควบคุม. กรุงเทพฯ : พรทิพย์.

- นวลตา อาภาคัพกุล. 2544. “ปัจจัยเสี่ยงต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในภาคใต้ตอนล่าง”, เอกสารการประชุมวิชาการกรมสุขภาพจิต ครั้งที่ 7 วันที่ 5-7 กันยายน 2544.
- นวลตา อาภาคัพกุล. 2546. ทุกข์กรณีของเด็กในสถานพินิจ. ใน เอกสารวิจัยในชุดโครงการ การพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับคนจน และคนด้อยโอกาสทางสังคม. กรุงเทพฯ : กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (สำเนา)
- นิพนธ์ เจิมจำนง. 2542. “การศึกษาวิเคราะห์สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนตามแนวทางพระพุทธศาสนา : ศึกษาเฉพาะสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี”, วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม. มหาวิทยาลัยมหิดล. (สำเนา)
- บุญชม ศรีสะอาด. 2540. การวิจัยทางการวัดผลและการประเมินผล. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญธรรม กิจปรีชาบริสุทธิ์. 2542. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.
- บุญเพราะ แสงเทียน. 2540. คำบรรยายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.ม.ป.ท.
- บุญเรียง ขจรศิลป์. 2547. การวิเคราะห์และการแปลความหมายข้อมูลในการวิจัยโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS. กรุงเทพฯ : เอส.พี.เอ็น. การพิมพ์.
- ประเทือง ธนิยผล. 2546. กฎหมายเกี่ยวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนและวิธีพิจารณา คดีครอบครัว.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประธาน วัฒนาวณิชย์. 2546. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญาวิทยากรุงเทพฯ : ประกายพริก.
- ประยูร มณีสร. 2552. ม.ป.ป. จิตวิทยาวัยรุ่น. ภาควิชาจิตวิทยาและแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

ปัญญา อีระวิทย์เลิศ. 2544. **ปฏิบัติการวิจัย** กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

ผดุง อารยะวิญญู. 2542. **เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม**. กรุงเทพฯ : แก่นแก้ว.

พรนภา บรรจงกาลกุล. 2539. “การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของกลุ่มนิสิต นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ในสถาบันผลิตครู”, วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรชัย ชันดี และคณะ. 2543. **ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา**. กรุงเทพฯ : บุ๊คเน็ต.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2543. **การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการบริหาร**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ เสมาธรรม.

พรศิริ มุลติชัย. 2541. “ปัจจัยแวดล้อมทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของ การกระทำผิดทางเพศของเด็กและเยาวชน”, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. (สำเนา)

พัฒนา สุขประเสริฐ. 2543. **ศักยภาพของเยาวชนไทยกับการพัฒนาภาควิชาส่งเสริมและ นิเทศศาสตร์เกษตร คณะเกษตร**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พิชิต พิทักษ์เทพสมบัติ. 2543. **เอกสารประกอบการสอน วิชาการวิจัยทางการบริหาร**. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

พิมลมาศ ศิลาอนุภาพ. 2546. “การนำมาตรการในกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มาใช้ แก้ปัญหาเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด”, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

เพชรน้อย ลิงห์ช่างชัย. 2546. **หลักการและการใช้สถิติการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัวสำหรับการวิจัยทางการพยาบาล**. สงขลา : 3 จ.เอกสาร.

_____. 2549. **หลักการและการใช้สถิติการวิเคราะห์ตัวแปรหลายตัว สำหรับการวิจัยทางการพยาบาล**. พิมพ์ครั้งที่ 3. สงขลา : ชานเมืองการพิมพ์.

- ภูมิพงษ์ ขุนฉนวนมจ๋า. 2546. “การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (สำเนา)
- ยุทธ ไถยวรรณ. 2551. วิเคราะห์ข้อมูลวิจัย Step by Step SPSS 4. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2542. การทำวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ที.พี.พรินท์
- ลักขณา แก้วตระกูล. 2544. “ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (สำเนา)
- ลักขณา สริวัฒน์. 2545. สุขวิทยาจิตและการปรับตัว กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- วรวิษณุ บำรุงราษฎร์. 2545. “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ กรณีลักทรัพย์ของเด็กและเยาวชนหญิง ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กรุงเทพมหานครและปริมณฑล”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล. (สำเนา)
- วรวิทย์ ฤทธิพิศ. 2548. หลักกฎหมายการดำเนินคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว กรุงเทพฯ : วิทยุชุมชน.
- วาทีณี จันทร์เจริญ. 2544. “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น”, วิทยาสถิตศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยาการพัฒนามหาวิทยาลัยขอนแก่น. (สำเนา)
- วัชรภรณ์ จุฬาพิมพ์. 2547. “ปัญหาบุคลากรและการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดของศาลเยาวชนและครอบครัว”, วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (สำเนา)

- วิชา มหาคุณ. 2542. การปฏิรูประบบศาลเยาวชนและครอบครัว. เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาวิชาการผู้พิพากษาสมทบศาลเยาวชนและครอบครัวที่ วรชอาณาจักร กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนากระบวนการยุติธรรมเยาวชนและครอบครัว.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. 2539. การวิจัยทางอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา หน่วยที่ 15. เอกสารการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วิเชียรโชติ สุกโชติรัตน์. 2539. นโยบายด้านอาชญากรรมของชาติ หน่วยที่ 11. เอกสารการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วินิรณี ทศนะเทพ. 2542. “ความสัมพันธ์ระหว่างการทำหน้าที่ของครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดเชียงใหม่”, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. (สำเนา)
- วรินทร์ พวงแก้ว. 2546. “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและบ้านปราณี”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา)
- ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา. 2549. เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ. สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. 2550.. การวิเคราะห์พหุระดับ (Multi-Level Analysis). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก พงษ์เพชร และปราณี ทองคำ. 2550 “ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดนราธิวาส”, วารสารสงขลานครินทร์. สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ปีที่ 13 1 (มกราคม-มีนาคม).
- สมบัติ อ่างธัญวงศ์. 2545. นโยบายสาธารณะ : แนวคิดการวิเคราะห์และกระบวนการ กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

- สมบัติ ท้ายเรือคา. 2552. เอกสารประกอบคาสอนวิชาสถิติขั้นสูงสำหรับการวิจัยทางการศึกษา. กภาพสินธ์ : ประสานการพิมพ์.
- สมพร อมรชัยนพคุณ. 2550. กระบวนการยุติธรรมกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ออนไลน์) สืบค้นได้จาก <http://galyani.panyathai.or.th/wiki/index.php> [25 กุมภาพันธ์ 2551].
- สมาน ศรีโกศล. 2545. “การกระทำผิดของเยาวชน: ศึกษาเฉพาะคดีอุกฉกรรจ์”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (สำเนา)
- สรรพสิทธิ์ คุ่มพ่ประพันธ์. 2544. เอกสารการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก. กรุงเทพฯ : มปป. (สำเนา)
- สรารุช สอนสนาม. 2548. “มูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ”, วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา.มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (สำเนา)
- สำนักงานโครงการส่งเสริมประสิทธิภาพสถานพินิจกระทรวงยุติธรรม. 2544. รายงานวิเคราะห์การพิทักษ์สิทธิเด็กในระบบงานของสถานพินิจฯ. ใน เอกสารประกอบการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง การพิทักษ์สิทธิเด็กและเยาวชนในระบบงานทางสถานพินิจ. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการส่งเสริมประสิทธิภาพสถานพินิจกระทรวงยุติธรรม
- สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมและเยาวชน. 2552. จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/3-1-8.pdf. [10 มีนาคม 2552].
- _____. 2553. จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 9 ปี พ.ศ. 2550-2553 จำแนกตามฐานความผิดและอายุ. (ออนไลน์). สืบค้นได้จาก <http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload/off.xls>. [10 มีนาคม 2554].

- สุรัชย์ เจ็ดพี่น้องร่วมใจ. 2544. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจหนีเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร : ศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนหนีเรียน ซึ่งถูกนำตัวมายังกองกำกับการ สวัสดิภาพเด็กและเยาวชน”, วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต (การบริหารงานกระบวนการยุติธรรม) คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุวิทย์ จอมทรัพย์. 2541. “การกระทำผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (สำเนา)
- โสภา ชปิลมันน์. 2536. บุคลิกภาพและพัฒนาการ : แนวโน้มสู่พฤติกรรมปกติและการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนันต์ ประวิเศษ. 2547. “ความคิดเห็นเกี่ยวกับโครงการบำบัด แก๊ซ ฟีนฟู ผู้กระทำผิดของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครราชสีมา”, ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (สำเนา)
- อภิญา เวชชัย. 2546. สถานการณ์ปัญหาของเด็ก ในกระบวนการยุติธรรม. ในเอกสารประกอบการบรรยาย วิชาสวัสดิการเด็กและสตรีในภาวะยากลำบาก. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำเนา)
- อรสม สุทธิสาคร. 2543. อาชญากรเด็ก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สารคดี.
- อัจฉรียา ชูตินันท์. 2549. กฎหมายเกี่ยวกับคดีเด็ก เยาวชน และครอบครัว. กรุงเทพฯ : วิญญูชน.
- อัณณพ ชูบำรุง. 2539. คำอธิบายอาชญาวิทยาตามหลักสังคมวิทยา หน่วยที่ 9. เอกสารการสอนชุดวิชาอาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

อาคม ใจแก้ว. 2545. วิธีวิทยาการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. สงขลา : ภาควิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

อารยา ด้านพานิช. 2542. “การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าใน
ตนเองกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาของเยาวชนผู้กระทำผิดชายและหญิงในสถาน
พินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง”, วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชา
จิตวิทยาการปรึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อำนาจ เลิศชัยนติ. 2545. สถิติขั้นสูง กรุงเทพฯ : ศิลปสนองการพิมพ์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก 1
จำนวนคดีเด็กและเยาวชน

ตาราง 1 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศจำแนกตามฐานความผิดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546-2553

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.											รวม	เฉลี่ย
	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553					
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	8,886	10,496	10,733	14,314	14,764	12,658	10,073	9,742	91,693	11,462			
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,843	5,969	6,112	8,284	7,784	6,661	6,388	5,474	51,515	6,439			
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,735	2,416	2,680	3,652	2,154	1,916	2,538	1,812	18,903	2,363			
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขเสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง	1,016	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989	2,407	2,300	16,109	2,013			
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	5,897	5,310	6,542	8,803	10,279	11,207	12,352	14,695	75,085	9,386			
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	1,957	2,061	2,404	3,414	3,650	3,251	3,413	2,889	23,039	2,880			
ความผิดอื่น ๆ	5,581	5,937	6,338	8,020	9,250	8,299	9,200	7,145	59,770	7,471			
รวม	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981	46,371	44,057	336,114	42,014			

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2554.
(http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/4-1-4.pdf)

ตาราง 2 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศ จำแนกตามสาเหตุแห่งการกระทำผิดตั้งแต่ปีพ.ศ. 2546-2553

สาเหตุแห่งการกระทำผิด	ปี พ.ศ.										รวม	เฉลี่ย
	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553				
การคบเพื่อน	15,310	17,213	19,035	19,374	20,215	18,774	18,499	17,535	145,955	18,244		
ดีดคะนอง	-	-	-	5,566	7,839	8,582	6,978	7,145	36,110	7,222		
ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์	4,484	4,735	4,853	5,722	5,539	4,748	5,071	4,682	39,834	4,979		
สภาพครอบครัว	3,220	2,760	3,129	3,867	3,060	2,487	2,983	2,599	24,105	3,013		
สภาพฐานะทางเศรษฐกิจ	2,400	2,381	2,510	3,375	3,505	3,182	3,188	3,011	23,552	2,944		
ทะเลาะวิวาท	-	-	-	2,515	2,432	2,154	2,250	2,084	11,435	2,287		
ผู้อื่นชักจูง/บังคับ	-	-	-	1,849	1,870	1,364	1,607	1,472	8,162	1,020		
ป่วยทางจิต	-	-	-	135	79	73	91	75	453	90.6		
อื่นๆ	4,501	6,219	6,553	5,815	6,589	5,617	5,704	5,454	46,452	5,807		
รวม	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981	46,341	44,057	336,058	45,606.6		

หมายเหตุ : อื่นๆ ได้แก่ เด็กและเยาวชนให้การปฏิเสธตลอดข้อหา

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนากระบวนการงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2553)

(http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/3-1-6.pdf)

ตาราง 3 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 9 ปี พ.ศ. 2550 จำแนกตามฐานความผิดและอายุ

หน่วย : คดี

จังหวัด	ฐานความผิด							อายุ (ปี)		รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	รวม	7-14		15-18
สงขลา	290	81	52	73	349	40	340	1,225	181	1,074	1,225
ตรัง	159	129	16	54	101	65	109	633	79	554	633
นราธิวาส	70	27	12	3	134	7	15	268	39	229	268
ปัตตานี	81	29	7	10	241	4	10	382	35	347	382
พัทลุง	64	65	19	18	35	25	31	257	31	226	257
ยะลา	59	44	3	6	225	10	26	373	44	329	373
สตูล	82	33	21	16	75	24	39	290	47	243	290
รวม	805	408	130	180	1,160	175	570	3,428	456	3,002	3,428

หมายเหตุ : ฐานความผิด 1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ฐานความผิด 2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ฐานความผิด 3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

ฐานความผิด 4 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพและการปกครอง

ฐานความผิด 5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฐานความผิด 6 ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด

ฐานความผิด 7 ความผิดอื่นๆ

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2553 : 57)

ตาราง 4 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 9 ปี พ.ศ. 2551 จำแนกตามฐานความผิดและอายุ

หน่วย : คดี

จังหวัด	ฐานความผิด							อายุ (ปี)		รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	รวม	7-14		15-18
สงขลา	357	129	53	73	332	31	359	1,334	223	1,111	1,334
ตรัง	97	101	17	32	124	42	117	530	58	472	530
นราธิวาส	94	31	6	14	139	6	3	293	28	265	293
ปัตตานี	91	28	11	7	208	14	25	384	43	341	384
พัทลุง	55	36	36	19	48	16	65	275	39	236	275
ยะลา	83	37	11	20	257	17	22	447	56	391	447
สตูล	72	55	19	16	127	79	32	400	36	364	400
รวม	849	417	136	181	1,235	205	623	3,663	483	3,180	3663

หมายเหตุ : ฐานความผิด 1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ฐานความผิด 2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ฐานความผิด 3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

ฐานความผิด 4 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพและการปกครอง

ฐานความผิด 5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฐานความผิด 6 ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด

ฐานความผิด 7 ความผิดอื่นๆ

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2553 : 1)

ตาราง 5 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 9 ปี พ.ศ. 2552 จำแนกตามฐานความผิดและอายุ

หน่วย : คดี

จังหวัด	ฐานความผิด							อายุ (ปี)		รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	รวม	7-14		15-18
สงขลา	277	143	91	50	530	36	313	1,440	215	1,225	1,440
ตรัง	114	104	40	29	272	61	41	661	66	595	661
นราธิวาส	95	27	4	3	162	7	14	312	24	288	312
ปัตตานี	92	12	6	10	205	6	10	341	33	308	341
พัทลุง	62	51	36	17	108	12	24	310	46	264	310
ยะลา	74	27	9	15	261	15	23	424	61	363	424
สตูล	52	42	15	8	135	75	19	346	47	299	346
รวม	766	406	201	132	1,673	212	444	3,834	492	3,342	3,834

หมายเหตุ : ฐานความผิด 1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ฐานความผิด 2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ฐานความผิด 3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

ฐานความผิด 4 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพและการปกครอง

ฐานความผิด 5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฐานความผิด 6 ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด

ฐานความผิด 7 ความผิดอื่นๆ

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2553 : 1)

ตาราง 6 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 9 ปี พ.ศ. 2553 จำแนกตามฐานความผิดและอายุ

หน่วย : คดี

จังหวัด	ฐานความผิด							อายุ (ปี)		รวม	
	1	2	3	4	5	6	7	รวม	7-14		15-18
สงขลา	288	107	47	65	527	33	232	1,299	178	1,121	1,299
ตรัง	81	100	16	22	300	61	24	604	52	552	604
นราธิวาส	68	26	1	8	184	8	19	314	19	295	314
ปัตตานี	59	22	6	5	259	11	7	369	29	340	369
พัทลุง	41	16	10	14	168	15	15	279	28	251	279
ยะลา	104	27	3	17	245	4	16	416	41	375	416
สตูล	60	60	3	16	198	63	30	430	56	374	430
รวม	701	358	86	148	1,881	195	343	3,711	403	3,308	3711

หมายเหตุ : ฐานความผิด 1 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ฐานความผิด 2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ฐานความผิด 3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

ฐานความผิด 4 ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพและการปกครอง

ฐานความผิด 5 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฐานความผิด 6 ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด

ฐานความผิด 7 ความผิดอื่นๆ

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2553 : 1)

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดที่เมื่อเปรียบเทียบกับคดีที่จับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2552

ข้อความ	ปี พ.ศ.										รวม	เฉลี่ย
	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552					
จำนวนคดีทั้งสิ้น	29,915	23,308	36,080	48,218	51,128	46,981	46,371	282,001	40,286			
จำนวนคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ	4,535	4,607	4,357	5,712	6,608	6,606	6,294	38,719	5,531			
ร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ	15.2	13.8	12.1	11.8	12.9	14.1	13.6	320,720	45,817			

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2552
 (http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/3-2-0.pdf)

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ เมื่อเปรียบเทียบกับคดีที่จับกุมส่งสถานพินิจทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 - 2550 จำแนกตามฐานความผิด

ข้อความ	ปี พ.ศ.					รวม	เฉลี่ย
	2546	2547	2548	2549	2550		
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	1,903	2,006	1,837	2,355	2,882	10,983	2,196.6
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	580	738	602	847	809	3,576	715.2
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	164	245	258	309	202	1,178	235.6
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	106	117	129	154	313	819	163.8
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	1,269	1,004	1,081	1,428	1,671	6,453	1,290.6
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	161	164	167	226	242	960	192
ความผิดอื่นๆ	352	333	283	393	489	1,850	370
รวม	4,535	4,607	4,357	5,712	6,608	25,819	5,163.8
เพิ่ม/ลด (+ / -)	-	1.6	-5.4	31.1	15.7	-	-

ที่มา : สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2551. (http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload_stat/3-1-8.pdf)

ตาราง 9 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
จังหวัดสงขลา ปีพ.ศ. 2550 จำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	กระทำผิดซ้ำ (คดี)	กระทำผิดครั้งแรก (คดี)
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	60	230
ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	11	70
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	18	34
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ และการปกครอง	4	69
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	37	312
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนและวัตถุระเบิด	3	37
ความผิดอื่นๆ	18	322
รวม	151	1,074

หมายเหตุ : ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ และการปกครอง ได้แก่ คดีบุกรุก
หมิ่นประมาท ความผิดอื่นๆ ได้แก่ คดีการพนัน ผิดพระราชบัญญัติการจราจร
และผิดพระราชบัญญัติเลือกตั้ง

ที่มา : สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา (2552)

ภาคผนวก 2
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม
เรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด
ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
2. กรุณาตอบคำถามให้ครบถ้วนและถูกต้องตามความเป็นจริง
3. แบบสอบถามนี้ จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
4. ข้อมูลที่ท่านตอบแบบสอบถามผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ และเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลในภาพรวม ดังนั้นการตอบแบบสอบถามนี้ จึงไม่มีผลกระทบต่อตัวท่านแต่อย่างใด

ผู้วิจัยขอบคุณทุกท่านอย่างสูงที่กรุณาร่วมมือตอบแบบสอบถาม

(นางสาวชินจิตร์ วาณิชย์สุวรรณ)
นักศึกษาระดับปริญญาโท รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

แบบสอบถาม
เรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

เลขที่แบบสอบถาม.....

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อใช้ประกอบการเรียนและการจัดทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ข้อมูลที่ได้จะเก็บเป็นความลับ โดยจะนำข้อมูลไปวิเคราะห์และสรุปเสนอในลักษณะภาพรวม ไม่ส่งผลกระทบต่อ ใดๆ ต่อผู้ตอบแบบสอบถามแต่อย่างใดทั้งสิ้น

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม มา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุของท่านในขณะที่กระทำความผิด

1. 7-13 ปี (เด็ก) 2. 14-18 ปี (เยาวชน)

3. ถิ่นที่อยู่อาศัย (ขณะที่กระทำความผิด)

1. เขตเมือง (คือ อยู่ในเขตเทศบาล) 2. นอกเขตเมือง (คืออยู่นอกเขตเทศบาล)

4. ขณะที่กระทำความผิดท่านกำลังศึกษาอยู่ในระดับใด

1. ไม่ได้เรียนหนังสือ 2. ประถมศึกษา
 3. มัธยมศึกษา 4. อาชีวศึกษา

5. ขณะที่กระทำความผิดท่านอาศัยอยู่กับผู้ใด

1. บิดาและมารดา 2. บิดา 3. มารดา
 4. ลุงป้า น้าอา 5. พี่น้อง 6. เพื่อน
 7. ญาติ 8. บุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติหรือเพื่อน
 9. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

6. ขณะที่กระทำความผิดท่านมีอาชีพอะไร

1. ไม่ได้ประกอบอาชีพ 2. นักเรียน/นักศึกษา
 3. รับจ้างทั่วไป 4. ลูกจ้างบริษัทเอกชน
 5. ค้าขาย 6. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลภูมิหลังด้านครอบครัว ด้านชุมชนที่อาศัย และข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด

2.1 ภูมิหลังด้านครอบครัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. ท่านมีพี่น้องร่วมบิดามารดา (พ่อแม่) เดียวกันกี่คน

☐ 1. มี 1-2 คน	☐ 2. มี 3-4 คน	☐ 3. มี 5-6 คน
☐ 4. มี 7 คนขึ้นไป	☐ 5. ไม่มีพี่หรือน้องเลย	
2. บิดา/ผู้ปกครองของท่านจบการศึกษาสูงสุดระดับใด

☐ 1. ประถมศึกษา	☐ 2. มัธยมศึกษา	☐ 3. ปวช./ปวส.
☐ 4. ปริญญาตรี	☐ 5. สูงกว่าปริญญาตรี	
☐ 6. ไม่ได้เรียนหนังสือ ☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ		
3. มารดาของท่านจบการศึกษาสูงสุดระดับใด

☐ 1. ประถมศึกษา	☐ 2. มัธยมศึกษา	☐ 3. ปวช./ปวส.
☐ 4. ปริญญาตรี	☐ 5. สูงกว่าปริญญาตรี	
☐ 6. ไม่ได้เรียนหนังสือ ☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ		
4. บิดา/ผู้ปกครองของท่านประกอบอาชีพใด

☐ 1. รับจ้าง	☐ 2. พนักงานบริษัท	☐ 3. เกษตรกร
☐ 4. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	☐ 5. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	☐ 6. ไม่มีอาชีพ/ว่างงาน
☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ		
5. มารดาของท่านประกอบอาชีพใด

☐ 1. รับจ้าง	☐ 2. พนักงานบริษัท	☐ 3. เกษตรกร
☐ 4. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	☐ 5. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	☐ 6. ไม่มีอาชีพ/ว่างงาน
☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ		
6. ชีวิตสมรสของบิดามารดาท่านเป็นอย่างไร

☐ 1. อยู่ด้วยกันตลอด	☐ 2. แยกกันอยู่	☐ 3. หย่าร้าง
☐ 4. บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	☐ 5. บิดาและมารดาเสียชีวิตทั้งคู่	
☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)		
7. รายได้ของครอบครัวรวมกันเฉลี่ยต่อเดือนเท่าใด

☐ 1. น้อยกว่า 5,000 บาท	☐ 2. 5,000 – 10,000 บาท
☐ 3. 10,001-15,000 บาท	☐ 4. 15,001-20,000 บาท
☐ 5. สูงกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	

8. รายได้ที่ได้รับประจำทำให้ครอบครัวของท่าน

1. พอกินพอใช้แต่ไม่มีเงินเก็บ   2. ไม่พอกินไม่พอใช้แต่ไม่เป็นหนี้
3. ปานกลางมีเงินเก็บ   4. มีกินมีใช้และมีเงินเหลือเก็บค่อนข้างรวย
5. ไม่พอกินไม่พอใช้และเป็นหนี้   6. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

9. เงินที่บิดามารดา/ผู้ปกครองให้ท่าน

1. ไม่พอกินไม่พอใช้   2. พอกินแต่ไม่พอใช้
3. พอกินพอใช้   4. เหลือกินเหลือใช้
5. ให้มากเกินไป   6. ไม่ได้ให้เงินเลย

10. ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวของท่านเป็นอย่างไร

1. รักใคร่เข้าใจกันดี   2. ทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง
3. ทะเลาะกันเป็นประจำ   4. ต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกัน
5. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

11. ความสัมพันธ์/ความสนิทสนมกับบิดา-มารดา

1. มีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับบิดามากกว่า
2. มีความสัมพันธ์/สนิทสนมกับมารดามากกว่า
3. มีความสัมพันธ์/สนิทสนมเท่า ๆ กัน
4. ไม่มีความสนิทสนมกับบิดาหรือมารดาเลย
5. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

12. ระหว่างบิดา-มารดา ท่านใดเป็นคนเจ้าระเบียบหรือเข้มงวดกว่ากัน

1. บิดา เจ้าระเบียบ/เข้มงวดกว่า   2. มารดา เจ้าระเบียบ/เข้มงวดกว่า
3. เจ้าระเบียบ/เข้มงวดเท่ากัน   4. ไม่มีใครเจ้าระเบียบ/เข้มงวดเลย
5. อื่น ๆ โปรดระบุ .....

2.2 ภูมิหลังด้านชุมชนที่อาศัย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. สถานที่ตั้ง/แหล่งที่ตั้งของที่อยู่อาศัยเป็น

☐ 1. ชุมชนย่านการค้า	☐ 2. ชุมชนแออัด/แหล่งสลัม
☐ 3. ชุมชนที่อยู่อาศัย (เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านพัก)	☐ 4. ชุมชนโรงงานอุตสาหกรรม
☐ 5. แหล่งเจริญมรย/สถานบันเทิง	☐ 6. ชุมชนชนบท
☐ 7. ใกล้แหล่งอบายมุข	☐ 8. อื่น ๆ โปรดระบุ .....
2. เพื่อนบ้านในละแวกชุมชนที่อาศัยของท่านส่วนใหญ่มีฐานะอย่างไร

☐ 1. ยากจนมาก อดมื้อกินมื้อ
☐ 2. ยากจนมีเพียงพอกินไปวัน ๆ
☐ 3. ค่อนข้างยากจน พอมีกินแต่ไม่มีเครื่องใช้สอยอื่น
☐ 4. มีพอกินและเหลือเงินพอใช้จ่ายตามสมควร
☐ 5. มีเงินใช้จ่ายได้ตามความต้องการและเหลือเก็บออม
☐ 6. มีเงินใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายมาก
3. ในชุมชนที่อยู่อาศัยเป็นย่านที่มีการเสพหรือจำหน่ายยาเสพติดเช่น ยาบ้า สารระเหย ฯลฯ เพียงใด

☐ 1. มาก (ทุกรอกชอกชอยในชุมชน)	☐ 2. ปานกลาง (บางพื้นที่ในชุมชน)
☐ 3. น้อย	☐ 4. ไม่มีเลย
4. ในชุมชนที่อยู่อาศัยมีแหล่งมั่วสุมหรือแหล่งอบายมุขมากน้อยเพียงใด (เช่น ร้านจำหน่ายสุรา สถานบันเทิง โต๊ะสนุกเกอร์ โต๊ะพนันบอล ฯลฯ)

☐ 1. มากที่สุด (ทุกรอกชอกชอยในชุมชน)	☐ 2. ค่อนข้างมาก (บางพื้นที่ในชุมชน)
☐ 3. ปานกลาง	☐ 4. น้อย
☐ 5. ไม่มีเลย	
5. ชุมชนที่พักอาศัยของท่านมีการกระทำผิดบ่อยเพียงใด

☐ 1. มาก (แทบทุกวัน)	☐ 2. ปานกลาง
☐ 3. น้อย	☐ 4. ไม่มีเลย

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิด

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. การกระทำผิดของท่านครั้งนี้ เป็นการกระทำผิดครั้งที่เท่าไร
  1. กระทำผิดครั้งแรก
  2. กระทำผิดซ้ำ (โดยเป็นการกระทำผิดครั้งที่.....)
2. ในการกระทำผิดครั้งแรก ท่านกระทำผิดในข้อหาใด
  1. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
  2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวภัยกยศออกทรัพย์สิน)
  3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
  4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
  5. ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง
  6. ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
  7. ความผิดอื่น ๆ โปรดระบุ .....
3. ในกรณีที่เป็นการกระทำผิดซ้ำ ท่านกระทำผิดครั้งล่าสุดในข้อหาใด
  1. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
  2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ปล้นชิงวิ่งราวภัยกยศออกทรัพย์สิน)
  3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
  4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
  5. ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง
  6. ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
  7. ความผิดอื่น ๆ โปรดระบุ .....
4. อะไรคือสาเหตุที่ทำให้ท่านกระทำผิด

☐ 1. เพื่อนชวน/ชักนำ	☐ 2. ครอบครัว	☐ 3. สิ่งแวดล้อมทางสังคม
☐ 4. ฐานะทางเศรษฐกิจ	☐ 5. มีความจำเป็น	☐ 6. อยากทดลอง
☐ 7. ผู้บังคับให้ทำ	☐ 8. มีคนสอนให้ทำ	☐ 9. เรียกร้องความสนใจ
☐ 10. คึกคะนอง/อยากสนุกตามเพื่อน	☐ 11. อื่น ๆ โปรดระบุ.....	
5. การกระทำผิดครั้งนี้ กระทำโดย
  1. กระทำผิดเพียงลำพัง
  2. กระทำผิดร่วมกับผู้อื่น ได้แก่(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 2.1ญาติพี่น้อง	☐ 2.2 เพื่อน	☐ 2.3 อื่น ๆ โปรดระบุ .....
---	-------------------------------------	--

6. ในการกระทำผิดได้มีการวางแผนหรือไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่
1. มีการวางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน
2. ไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน
7. ความคิดเห็นเกี่ยวกับโทษที่ได้รับ
1. โทษที่ได้รับทำให้รู้สึกสำนึกผิดลึบตัวเป็นคนดีได้
2. โทษที่ได้รับเหมาะสมดีแล้ว
3. โทษที่ได้รับทำให้รู้สึกอับอาย และเป็นที่ยังเกียจของสังคม
4. การได้รับโทษและเข้าฝึกอบรม สามารถแก้ไขไม่ให้เกิดการกระทำผิดซ้ำอีก
5. ควรมีการเพิ่มโทษในกรณีที่เยาวชนทำผิดอุกฉกรรจ์
6. ได้เรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรรมเพิ่มเติมจากเยาวชนคนอื่น ๆ
7. อื่น ๆ โปรดระบุ .....
8. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟื้นฟูจิตใจและด้านอื่น ๆ ที่ได้รับ
1. ได้รับการอบรมทางศีลธรรมมากพอสมควร
2. ได้รับการแนะนำให้ปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี
3. ได้รับการดูแลเอาใจใส่และเป็นกันเองจากเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี
4. ได้รับความรู้ทางวิชาสามัญอย่างเพียงพอ
5. ได้รับการฝึกฝนอาชีพให้เพียงพอ
6. อื่น ๆ โปรดระบุ .....
9. ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการป้องกันและแก้ไขการกระทำผิดซ้ำ
1. ได้รับการฝึกวิชาชีพเพื่อนำไปประกอบอาชีพสุจริตได้
2. การเรียนสายสามัญในศูนย์ฝึกช่วยให้มีวุฒิการศึกษาเพื่อใช้เรียนต่อหรือสมัครงานได้
3. การที่คนในชุมชนให้อภัยและยอมรับ จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก
4. การติดตามดูแลจากรัฐหลังกลับสู่สังคม จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก
5. ครูอาจารย์ให้ความใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก
6. ครอบครัวที่อบอุ่นและให้อภัย จะทำให้ไม่กระทำผิดซ้ำอีก
7. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
10. สิ่งที่ท่านต้องการมากที่สุดเมื่อท่านพ้นโทษ
1. คนในครอบครัวให้อภัยและให้ความรักความเข้าใจ
2. สังคมยอมรับ
3. ให้รัฐช่วยเหลือสงเคราะห์ด้านการศึกษา/อาชีพ
4. มีงานทำแน่นอน
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ) .....

11. ความคิดเห็นของผู้กระทำผิดหลังจากพ้นโทษ

11.1 หลังจาก พ้นกำหนดโทษแล้ว ท่านจะกลับไปอยู่ที่ไหน

กลับบ้านภูมิลำเนา ที่อำเภอ.....จังหวัด.....

เหตุผล.....

ไม่กลับบ้านภูมิลำเนาเดิม จะไปอยู่ที่อำเภอ.....จังหวัด.....

เหตุผล.....

11.2 ท่านตั้งใจว่าเมื่อพ้นโทษแล้วจะกระทำสิ่งต่อไปนี้

เรียนต่อ

ประกอบอาชีพ

บวช

แต่งงานมีครอบครัว

ยังไม่ตัดสินใจ

อื่นๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

3.1 ปัจจัยภายใน

คำชี้แจง ในขณะที่ท่านกระทำผิด ท่านมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด...

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 = เห็นด้วยมากที่สุด   4 = เห็นด้วยมาก   3 = เห็นด้วยปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย   1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ปัจจัยภายใน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์					
1. ท่านกระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุมอารมณ์ไม่ได้					
2. ท่านรู้สึกว่าเขาขาดคนดูแล จึงเคยตัดสินใจกระทำผิดเพื่อเรียกร้องความสนใจ					
3. ท่านกระทำผิดเพียงเพราะความคึกคะนองหรือสนุกสนานตามประสาวัยรุ่นเท่านั้น					
4. เมื่อท่านถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด ท่านมักรู้สึกหงุดหงิดจนควบคุมอารมณ์ไม่ได้อยู่เสมอ					
5. ท่านกระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะตามมา					
6. ท่านกระทำผิดเพราะต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง					
7. ท่านถูกคนอื่นกีดตันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำผิด					
8. ท่านกระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้					
ความประพฤติ					
1. ท่านชอบดื่มสุราหรือเคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดอยู่เสมอ					
2. ท่านชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ตามแหล่งอบายมุขต่างๆ อยู่เสมอ					
3. ท่านมักทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ					
4. ท่านชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อกวนอยู่เสมอ					

ปัจจัยภายใน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. ท่านประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาลบ่อยครั้ง					
6. ท่านมีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือความก้าวร้าวรุนแรงอยู่เสมอ					

3.2 ปัจจัยภายนอก

คำชี้แจง ในขณะที่ท่านกระทำผิด ท่านมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด...

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 = เห็นด้วยมากที่สุด   4 = เห็นด้วยมาก   3 = เห็นด้วยปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย   1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านครอบครัว	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสัมพันธ์ในครอบครัว					
1. พ่อแม่หรือคนในครอบครัวของท่านมักทะเลาะกัน อยู่เสมอ					
2. โดยปกติแล้ว พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเองกับท่าน					
3. ครอบครัวของท่านแตกแยกต่างคนต่างอยู่ไม่มีใครสนใจใคร					
4. ท่านได้เคยเรียนรู้/เลียนแบบการกระทำผิดจากสมาชิกในครอบครัว					
5. เวลาท่านมีปัญหา ท่านมักปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากพ่อแม่ไม่ได้					
6. ท่านมักจะไม่เชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับพ่อแม่เลยไม่ว่าในเรื่องใด ๆ อยู่เสมอ					
7. ท่านเคยถูกคนในครอบครัวบังคับให้ทำผิด					
การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง					
1. พ่อแม่ของท่านไม่เคยตั้งเตือนว่ากล่าวเมื่อเวลากระทำผิด					
2. พ่อแม่ของท่านมักไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่หรือคอยบร่ำสั่งสอนท่านเป็นประจำ					
3. เมื่อกระทำผิดพ่อแม่ของท่าน มักตามใจหรือปกป้องท่านมากเกินไป					
4. พ่อแม่ของท่านไม่ค่อยเข้มงวดกวดขันความประพฤติของท่านเท่าที่ควร					

ปัจจัยด้านครอบครัว	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
5. เมื่อพ่อแม่ของท่านอารมณ์เสียมักจะหาเรื่องลงโทษท่านแบบไม่มีเหตุผลบ่อยครั้ง					
6. พ่อแม่ของท่าน ไม่ใช่ เจงเหตุผลก่อนลงโทษท่านเสมอ					
7. เมื่อท่านทำผิดพ่อแม่ของท่าน มักลงโทษหรือด่าว่าอย่างรุนแรงเกินเหตุผล					

คำชี้แจง ในขณะที่ท่านกระทำผิด ท่านมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด...
 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 = เห็นด้วยมากที่สุด   4 = เห็นด้วยมาก   3 = เห็นด้วยปานกลาง
 2 = เห็นด้วยน้อย   1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
เพื่อน					
1. ท่านมักจะกระทำผิดตามเพื่อน/เพื่อนชักจูงให้กระทำผิดอยู่บ่อยครั้ง					
2. ท่านเคยกระทำผิดเพื่อให้เพื่อนยอมรับ					
3. เพื่อนที่ท่านคบอยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิดมาแล้ว					
4. ท่านเคยตัดสินใจกระทำผิดเพราะไม่กล้าปฏิเสธหรือไม่กล้าขัดใจเพื่อน					
5. ท่านเคยต้องการอวดเพื่อน ๆ ว่าเป็นคนกล้าหาญ จึงตัดสินใจแสดงออกด้วยการกระทำผิด					
6. ท่านเคยเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำผิดจากเพื่อน					
สังคมและชุมชน					
1. ท่านเคยเห็นคนรอบข้างในสังคมกระทำผิดแล้วไม่ได้รับการลงโทษอยู่เสมอ					
2. คนในชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ ส่วนใหญ่มักเห็นว่าการกระทำผิดเป็นเรื่องปกติ					
3. คนในชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่ มีส่วนสนับสนุนหรือช่วยเหลือให้ท่านตัดสินใจกระทำผิด					
4. ท่านเคยเรียนรู้การกระทำผิดจากคนในชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่					
5. บุคคลในละแวกบ้านของท่านนั้น มักประพฤติฝ่าฝืนระเบียบของสังคมเสมอ					

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6. สังคมและชุมชนที่ท่านอาศัยอยู่นั้น เป็นแหล่งการพนันหรือค้าเสพยาเสพติด ซึ่งมีส่วนชักจูงให้ท่านต้องกระทำผิดไปด้วย					
โรงเรียน					
1. ท่านคิดว่า ครูในโรงเรียนไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาที่ดีได้					
2. ท่านมักไม่ได้รับความยุติธรรมจากครูในโรงเรียนอยู่เสมอ					
3. ท่านคิดว่า ครูและโรงเรียนมีส่วนทำให้ท่านคิดตัดสินใจอยากกระทำผิด					
4. ครูของท่านมักไม่เอาใจใส่เด็กนักเรียนอย่างใกล้ชิด					
5. โรงเรียนของท่านมักไม่เข้มงวดกวดขันนักเรียนเท่าที่ควร					

คำชี้แจง ในขณะที่ท่านกระทำผิด ท่านมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด...

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 = เห็นด้วยมากที่สุด   4 = เห็นด้วยมาก   3 = เห็นด้วยปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย   1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6. ครูของท่านชอบทำโทษด้วยการประจานนักเรียนให้อับอายต่อหน้าผู้อื่นเสมอ					
สื่อมวลชน					
1. ท่านเคยได้รับแบบอย่างหรือตัวอย่างการกระทำผิดผ่านทางสื่อต่างๆ (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์)					
2. สื่อต่างๆ (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์) มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของท่าน					
3. ท่านเคยรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชนนำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง					
4. สื่อต่างๆ (หนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์) มีส่วนกระตุ้นให้ท่านตัดสินใจอยากกระทำผิด					
5. ท่านเคยลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการกระทำผิดจากผู้แสดง ผ่านการได้รับชมภาพยนตร์/โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมออนไลน์					
6. ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรมรุนแรงมีส่วนทำให้ท่านเคยรู้สึกอยากปฏิบัติตาม					

3.2 ปัจจัยภายนอก (ต่อ)

คำชี้แจง ในขณะที่ท่านกระทำผิด ท่านมีลักษณะต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด...

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

5 = เห็นด้วยมากที่สุด   4 = เห็นด้วยมาก   3 = เห็นด้วยปานกลาง
2 = เห็นด้วยน้อย   1 = เห็นด้วยน้อยที่สุด

ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. โดยทั่วไปชีวิตความเป็นอยู่ของท่านมักลำบากยากจน ไม่มีเงินใช้					
2. ในช่วงที่ท่านกระทำผิดนั้น ท่านมีหนี้สินล้นพ้นตัว					
3. ท่านมักใช้จ่ายทรัพย์สินของท่าน เพื่อการเที่ยวเตร่อยู่บ่อยครั้ง					
4. ท่านต้องการทรัพย์สินเพียงแค่การยังชีพและใช้จ่ายส่วนตัวเท่านั้น					
5. ในช่วงที่ท่านกระทำผิด พ่อแม่ของท่านไม่มีรายได้/ไม่มีอาชีพเป็นหลัก					
6. ท่านต้องการนำเงินหรือทรัพย์สินอื่น ๆ ไปรักษาบิดามารดาที่เจ็บป่วย					
7. ท่านต้องการนำเงินหรือทรัพย์สินอื่น ๆ ไปจุนเจือครอบครัวของท่าน					
8. ในช่วงที่ท่านกระทำผิดนั้น ท่านตกงาน/ว่างงาน ทำให้ไม่มีรายได้เพียงพอ จึงตัดสินใจกระทำผิด เพราะต้องการทรัพย์สินเงินทอง					

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

คำชี้แจงโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด

1. ท่านคิดว่าเหตุผลใดสำคัญที่สุดที่ทำให้ท่านไม่อยากจะกระทำผิดซ้ำอีก
  - การเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเมื่อกระทำผิดซ้ำ
  - การให้ความรู้การศึกษาวิชาสามัญ
  - การฝึกฝนอาชีพต่างๆ
  - การอบรมทางศีลธรรม
  - การติดตามผลจากเจ้าหน้าที่รัฐหลังพ้นโทษ
  - ความรักและความเข้าใจจากคนในครอบครัว
  - การยอมรับจากคนในสังคม
  - อื่นๆ โปรดระบุ.....

2. ท่านคิดว่าควรมีการปรับปรุงแก้ไขเรื่องใดมากที่สุด เมื่อท่านได้เข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนแห่งนี้
  - เจ้าหน้าที่ผู้ดูแล
  - กิจกรรมสันทนาการต่างๆ
  - การให้ความรู้การศึกษาวิชาสามัญ
  - การฝึกฝนอาชีพต่างๆ
  - การอบรมทางศีลธรรม
  - สถานที่ภายในศูนย์ฝึกอบรมฯ
  - อุปกรณ์ เครื่องใช้อำนวยความสะดวกพื้นฐานต่างๆ
  - อาหาร
  - อื่นๆ โปรดระบุ.....
  - ไม่มี

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ได้สละเวลาในการตอบแบบสอบถามนี้

ภาคผนวก 3
ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ปัจจัยภายใน : ภาวะแห่งจิตใจ/สภาวะทางอารมณ์

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
กระทำผิดเพราะมีอารมณ์รุนแรง/ควบคุม อารมณ์ไม่ได้	19.10	30.039	.765	.798
รู้สึกว่าเขาขาดคนดูแลจึงกระทำผิดเพื่อ เรียกร้องความสนใจ	19.67	29.816	.629	.813
กระทำผิดเพราะความคึกคะนอง เมื่อถูกขัดใจหรือไม่พอใจสิ่งใด	18.53	33.844	.430	.837
กระทำผิดโดยไม่ทราบถึงผลร้ายที่จะ ตามมา	19.03	32.309	.661	.813
ต้องการแก้แค้นใครคนใดคนหนึ่ง	18.50	32.259	.551	.824
ถูกคนอื่นกดดันหรือบังคับขู่เข็ญให้กระทำ ผิด	19.57	30.047	.513	.833
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	20.20	31.269	.582	.819
กระทำผิดเพราะทนต่อการขู่ข่มไม่ได้	19.40	31.834	.512	.829

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 8

Alpha = .840

ปัจจัยภายใน : ความประพฤติ

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ท่านกระทำผิดเพราะเมาสุรา	14.23	17.426	.588	.608
ท่านกระทำผิดเพราะเสพยาเสพติด	13.50	19.293	.179	.722
ท่านชอบเล่นการพนันและหรือเที่ยวเตร่ ตามแหล่งอบายมุข	13.57	19.289	.198	.713
ท่านทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเป็นประจำ	13.50	16.810	.589	.602
ท่านชอบตั้งกลุ่มมั่วสุมหรือก่อวุ่น	13.60	16.662	.565	.606
ท่านประพฤติตนเป็นนักเลงอันธพาล	13.80	16.786	.601	.599
ท่านมีพฤติกรรมที่ชอบแสดงอำนาจหรือ ความก้าวร้าวรุนแรง	13.80	20.234	.210	.697

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 7

Alpha = .702

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านครอบครัว (ความสัมพันธ์ในครอบครัว)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
พ่อแม่หรือคนในครอบครัวของท่านมัก ทะเลาะกันอยู่เสมอ	14.47	20.947	.379	.744
พ่อแม่ไม่ค่อยให้ความเป็นกันเองกับท่าน ครอบครัวแตกแยกต่างคนต่างอยู่ไม่มีใคร สนใจใคร	14.23	18.668	.616	.694
ท่านเรียนรู้/เลียนแบบการกระทำผิดจาก สมาชิกในครอบครัว	14.17	19.868	.414	.739
ท่านเรียนรู้อะไร/เลียนแบบการกระทำผิดจาก สมาชิกในครอบครัว	15.13	19.361	.554	.708
เวลามีปัญหา มักจะปรึกษาหรือขอ คำแนะนำจากพ่อแม่ไม่ได้	13.97	19.137	.367	.758
ท่านไม่เคยเชื่อฟังหรือให้ความร่วมมือกับ พ่อแม่เลยไม่ว่าในเรื่องใดๆ	14.30	20.355	.500	.721
ท่านถูกคนในครอบครัวบังคับให้ทำผิด	15.53	19.913	.546	.712

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 7

Alpha = .755

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านครอบครัว (การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ผู้ปกครอง)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
พ่อแม่ไม่เคยตักเตือนว่ากล่าวเมื่อเวลา กระทำผิด	16.03	19.137	.471	.699
พ่อแม่ไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่หรือคอย อบรมสั่งสอนท่าน	15.27	19.099	.541	.681
พ่อแม่มักตามใจหรือปกป้องท่านมาก เกินไปเมื่อกระทำผิด	16.03	21.068	.426	.709
พ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวดกวดขันความ ประพฤติของท่านเท่าที่ควร	15.47	20.809	.390	.717
เมื่อพ่อแม่อารมณ์เสียมักจะหาเรื่อง ลงโทษท่านแบบไม่มีเหตุผล	15.90	19.955	.387	.720
พ่อแม่ไม่เคยชี้แจงเหตุผลก่อนลงโทษ ท่าน	16.13	19.292	.602	.670
เมื่อท่านทำผิดพ่อแม่มักลงโทษหรือด่าว่า อย่างรุนแรง	15.57	21.220	.345	.727

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 7

Alpha = .735

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม(เพื่อน)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ทำผิดตามเพื่อน/เพื่อนชักจูงให้กระทำผิด	13.50	15.707	.429	.723
กระทำผิดเพื่อให้เพื่อนยอมรับ	14.17	14.489	.654	.651
เพื่อนที่คบอยู่ส่วนใหญ่เคยกระทำผิด	13.40	17.352	.517	.701
กระทำผิดเพราะไม่กล้าปฏิเสธหรือไม่กล้า ขัดใจเพื่อน	14.07	14.271	.630	.657
ต้องการรอดเพื่อน ๆ ว่าเป็นคนกล้าหาญ				
จึงแสดงออกด้วยการกระทำผิด	14.40	17.697	.297	.756
ท่านเรียนรู้ทักษะและวิธีการกระทำผิดจาก เพื่อน	14.47	17.913	.396	.727

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 7

Alpha = .742

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม (สังคมและชุมชน)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
กระทำผิดเพราะเห็นคนรอบข้างในสังคม กระทำผิดแล้วไม่ได้รับการลงโทษ	12.00	15.241	.527	.744
คนในชุมชนที่อาศัยอยู่เห็นว่าการกระทำ ผิดเป็นเรื่องปกติ	11.83	14.420	.694	.738
คนในชุมชนมีส่วนสนับสนุนให้กระทำผิด ได้เรียนรู้การกระทำผิดจากคนในชุมชน	13.07	15.306	.564	.766
บุคคลในละแวกบ้านนั้นมักประพฤติฝ่า ฝืนระเบียบของสังคมเสมอ	12.77	13.771	.592	.759
ฝืนระเบียบของสังคมเสมอ	12.10	14.576	.514	.778
สังคมและชุมชนที่อาศัยอยู่เป็นแหล่งการ พนันหรือค้าเสพยาเสพติด ซึ่งมีส่วนชักจูง ให้ท่านต้องกระทำผิดไปด้วย	11.73	15.513	.458	.789

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 6

Alpha = .799

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม(โรงเรียน)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ครูในโรงเรียนไม่สามารถเป็นที่ปรึกษาได้	11.53	15.292	.377	.721
ไม่ได้รับความยุติธรรมจากครูในโรงเรียน	12.60	15.283	.429	.702
ท่านคิดว่าครูและโรงเรียนมีส่วนทำให้ กระทำผิด	12.93	15.030	.559	.664
ครูของท่านไม่เอาใจใส่เด็กนักเรียนอย่าง ใกล้ชิด	11.90	16.438	.427	.701
โรงเรียนไม่เข้มงวดกวดขันนักเรียน เท่าที่ควร	12.67	16.230	.537	.678
ครูชอบทำโทษด้วยการประจานนักเรียน ให้อับอายต่อหน้าผู้อื่น	12.70	14.355	.502	.679

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 6

Alpha = .728

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านสังคมและสิ่งแวดล้อม(สื่อมวลชน)

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ท่านได้รับแบบอย่างการกระทำผิดจาก ผู้ต้องหาผ่านทางสื่อมวลชน	12.33	13.816	.540	.796
สื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของ ท่าน	11.97	13.620	.662	.772
ท่านรู้สึกคล้อยตามสิ่งที่สื่อมวลชน นำเสนอถึงผู้กระทำผิดในลักษณะที่เป็นผู้ ที่ควรได้รับการเห็นใจหรือยกย่อง	11.83	14.006	.518	.801
สื่อมวลชนมีส่วนกระตุ้นให้ท่านกระทำผิด	11.97	14.516	.510	.802
ท่านลอกเลียนแบบลักษณะและวิธีการ กระทำผิดจากผู้แสดงจากการได้ชม ภาพยนตร์หรือโทรทัศน์	12.17	11.730	.696	.760
ข่าว/ภาพยนตร์ที่นำเสนออาชญากรรม รุนแรงมีส่วนให้ท่านปฏิบัติตาม	12.40	13.559	.570	.790

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 6

Alpha = .817

ปัจจัยภายนอก : ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Alpha if Item Deleted
ยากจนไม่มีเงินใช้	15.07	20.754	.523	.779
กระทำผิดเพราะมีหนี้สินล้นพ้นตัว	16.13	21.430	.479	.786
กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สิน เพื่อใช้เที่ยวเตร่	14.93	22.616	.165	.828
กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สิน เพื่อการยังชีพและใช้จ่ายส่วนตัว	14.73	17.789	.631	.758
กระทำผิดเพราะบิดามารดาไม่มีรายได้/ ไม่มีอาชีพเป็นหลัก	16.03	18.309	.590	.766
กระทำผิดเพราะต้องการนำเงินไปรักษา บิดามารดาที่เจ็บป่วย	16.40	20.800	.674	.768
กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สิน ไปจุนเจือครอบครัว	15.93	17.651	.702	.746
ตกงาน/ว่างงาน ทำให้ไม่มีรายได้จึง กระทำผิดเพราะต้องการทรัพย์สิน เงินทอง	15.60	18.386	.492	.786

Reliability Coefficients

N of case = 30

N of Items = 8

Alpha = .801

ภาคผนวก 4

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล

ที่ มอ 468/ ๒1๑

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90112

๓ มิถุนายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูล
เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด

ด้วย นางสาวชัชจัตรา วาณิชสุวรรณ รหัสนักศึกษา 4910520502 นักศึกษาปริญญาโท
หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (ภาคปกติ) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการ-
จัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ
กระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา" โดยมี
ดร.ชาติ ไตรจันทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ หลักสูตรฯ ขอบความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
จังหวัดสุราษฎร์ธานีและจังหวัดสงขลา เพื่อนักศึกษาจะได้นำข้อมูลที่ได้มาศึกษาและวิเคราะห์ผลใน
ภาพรวมต่อไป ทั้งนี้ นักศึกษาได้ติดต่อประสานงานกับคุณสิทธิศักดิ์ วนะชกิจ (ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์)
ไว้เป็นการภายในเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.บุษบง ชัยเจริญวัฒนะ)
คณบดีคณะวิทยาการจัดการ

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
โทร. 0-7428-7850
โทรสาร. 0-7421-2818

มอ 468/ 281

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90112

/2 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน
เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ด้วย นางสาวชื่นจิตร วาณิชย์สุวรรณ รหัสนักศึกษา 4910520502 นักศึกษาปริญญาโท
หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (ภาคปกติ) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการ-
จัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ
กระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา" โดยมี
ดร.ชาติ ไตรจันทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ หลักสูตรฯ ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเข้าเก็บข้อมูลจากสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 30 ชุด ในวันที่ 13 กรกฎาคม 2553 เพื่อที่นักศึกษาจะได้นำ
ข้อมูลที่ได้มาศึกษาและวิเคราะห์ผลในภาพรวมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเข้าเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.อนุ เจริญวงศ์ระยับ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

โทร. 0-7428-7850

โทรสาร. 0-7421-2818

มอ 468/ 282

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90112

/2 กรกฎาคม 2553

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน
เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

ด้วย นางสาวชัชจิตร วาณิชย์สุวรรณ รหัสนักศึกษา 4910520502 นักศึกษาปริญญาโท
หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (ภาคปกติ) สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการ-
จัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ
กระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา" โดยมี
ดร.ชาติ ไตรจันทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ หลักสูตรฯ ขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเข้าเก็บข้อมูลจากสถานพินิจและคุ้มครอง
เด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน 302 ชุด ในระหว่างวันที่ 20-22 กรกฎาคม 2553 เพื่อที่นักศึกษาจะ
ได้นำข้อมูลที่ได้มาศึกษาและวิเคราะห์ผลในภาพรวมต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการเข้าเก็บข้อมูลของนักศึกษาดังกล่าวด้วย
จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.อนุ เจริญวงศ์ระชัย)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

โทร. 0-7428-7850

โทรสาร. 0-7421-2818

ภาคผนวก 5

หนังสือตอบรับจากกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ โทร. ๐ ๒๕๐๒ ๘๕๓๕
ที่ ขธ ๐๖๐๒/ ว ๗/๙๙ วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขออนุญาตเข้าถึงข้อมูลเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ด้วย นางสาวชัชจัตรา วาณิชยสุวรรณ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัย
ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด
สงขลา” ขอความอนุเคราะห์เข้าถึงข้อมูลเด็กและเยาวชน ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน ๓๐ คน ระหว่างวันที่ ๕ - ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และสถานพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน ๓๐๒ คน ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓
โดยได้แนบบทสรบถามมาเพื่อพิจารณาอนุญาตด้วยแล้วนั้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถาม และให้ปรับแก้
ข้อความเพื่อความเหมาะสม รวมทั้งได้ให้คำแนะนำ และให้รับทราบข้อปฏิบัติในการเข้าถึงข้อมูลเด็ก
และเยาวชนแล้ว ซึ่งผู้ขอเก็บข้อมูลจะประสานกับหน่วยงาน ในเรื่องวัน เวลา ที่จะเข้าถึงข้อมูลอีกครั้ง
หลังจากได้รับอนุญาต

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสุนทร เริงมาก)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ โทร. ๐ ๒๕๐๒ ๘๕๓๕
 ที่ ขธ ๐๖๐๒/ ว ๗๗๔๔ วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขออนุญาตเข้าถึงข้อมูลเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา

ด้วย นางสาวชัชจัตรา วณิชชัฏสุวรรณ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
 รัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัย
 ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด
 สงขลา” ขออนุญาตเข้าถึงข้อมูลเด็กและเยาวชน ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
 จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน ๓๐ คน ระหว่างวันที่ ๕ - ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓ และสถานพินิจและ
 คุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสงขลา จำนวน ๓๐๒ คน ระหว่างวันที่ ๑๒ - ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓
 โดยได้แนบบทแบบสอบถามมาเพื่อพิจารณาอนุญาตด้วยแล้วนั้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถาม และให้ปรับแก้
 ข้อคำถามเพื่อความเหมาะสม รวมทั้งได้ให้คำแนะนำ และให้รับทราบข้อปฏิบัติในการเข้าถึงข้อมูลเด็ก
 และเยาวชนแล้ว ซึ่งผู้ขอเก็บข้อมูลจะประสานกับหน่วยงาน ในเรื่องวัน เวลา ที่จะเข้าถึงข้อมูลอีกครั้ง
 หลังจากได้รับอนุญาต

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสุนทร เพ็งมาก)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
 อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมฯ โทร. ๐ ๒๕๐๒ ๘๕๓๕
ที่ ขธ ๐๖๐๒/ ๒๒๐๙ วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน

เรียน ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต ๕ จังหวัดสงขลา

ด้วย นางสาวชิ่งจิตร วาณิชยสุวรรณ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัย
ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด
สงขลา” ขอความอนุเคราะห์เข้าเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชน ด้วยแบบสอบถาม ณ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก
และเยาวชนเขต ๕ จังหวัดสงขลา จำนวน ๓๐๒ คน ระหว่างวันที่ ๑๕ - ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ โดยได้
แนบบแบบสอบถามมาเพื่อพิจารณาอนุญาตด้วยแล้วนั้น

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถาม และให้ปรับแก้
ข้อคำถามเพื่อความเหมาะสม รวมทั้งได้ให้คำแนะนำ และให้รับทราบข้อปฏิบัติในการเข้าเก็บข้อมูลเด็ก
และเยาวชนแล้ว จึงเห็นควรอนุญาตให้ดำเนินการได้ ซึ่งผู้ขอเก็บข้อมูลจะประสานกับหน่วยงาน ในเรื่องวัน
เวลา ที่จะเข้าเก็บข้อมูลอีกครั้งหลังจากได้รับอนุญาต

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาคำเนิการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายสุนทร เพ็งมาก)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล	นางสาวชื่นจิตร วาณิชสุวรรณ	
รหัสประจำตัวนักศึกษา	4910520502	
วุฒิการศึกษา		
วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	2548